

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 907

1932

Αρ. 421

Ταχυμικς πηδς πδρδς.
Ταχυμικς πηδς πδρδς.
Ταχυμικς πηδς πδρδς.
Ταχυμικς πηδς πδρδς.
Ταχυμικς πηδς πδρδς.

Καμύτερα και αποτελεσματικώτερα από τα χάπια και τα κατάρτια είναι τα μπήσια ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ”

Ή ψαμμιάσις, οι ρευματισμοί, καθώς και όλοι οι παρονομοί πο-
νοι, που προέρχονται από κρυολογήματα ή κτυπήματα ή υπερβολική
κόπωση, είναι πολύ επίμονοι και βαθεία ριζωμένοι και θεραπεύονται
τελείως, μόνον όταν γίνεται ριζική θεραπεία. Το ασφαλέστερον μέσον
διά την θεραπείαν αυτήν είναι το έμπλαστρον Λέοντος.

Το έμπλαστρον Λέοντος αυξάνει ισχυρώς την κυκλοφορίαν του
αίματος εις τα άρρωστα μέρη του σώματος και η αύξησις αυτή επι-
φέρει άραιωσιν των καταστρεπτικών δηλητηρίων. Επέρχεται δηλα-
δή όμοια ενέργεια με την ενέργειαν των εντριβών και του μασάζ,
αλλά πολύ μεγαλειέρας διαρκείας και τούτο διότι το έμπλαστρον
μένει επάνω στο άρρωστο μέρος μερικές ημέρες, ώστε εξασκεί όλην
του την εύεργετικήν επίδρασιν άνευ διακοπής.

Όλίγον μετά την τοποθέτησιν του έμπλάστρου αρχίζει να επιδρά
μία άλλη ούσία του καταπλάσματος και τότε οι άρρωστοι αίσθάνον-
ται ένα εύχάριστο αίσθημα θερμότητος, οι βασανιστικοί πόνοι κατα-
πραύνονται και εξαφανίζονται τελείως. Τα άρρωθέντα έν τω μεταξύ
δηλητήρια διαλυονται βραδεως, χωρίς ό οργανισμός να πάθη βλά-
βην τινά και το αίμα τα άπομακρύνει, ούτως ώστε το σώμα άπελευ-
θερωνεται τελείως από τα δηλητήρια.

Το έμπλαστρον Λέοντος έχει γενικήν ενέργειαν στον οργανισμόν.
είναι τελείως άβλαβές, έχει χρήσιν άπλουστάτην, ενέργειαν άσφαλε-
στάτην και τοιουτοτρόπως είναι το ιδεώδες φάρμακον κατά των ρευ-
ματικών ένοχλήσεων. Γι' αυτό να ζητάτε πάντοτε από τον φαρμακο-
σιόν σας μόνον έμπλαστρα Λέοντος, με το κατατεθέν σήμα του Λέ-
οντος, το όποιον προστατεύεται από το Υπουργείον Έθνικής Οίκο-
νομίας.

Γεν. Αντιπρόσωποι: ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΔΑΦΝΗ», Θεάτρου 11 — Αθήναι

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ”

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Επί δεκα-
εξαετίαν Έπιμελητής της Ιδρυτι-
ρας Κλινικής του Καθηγητού κ.
Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται έδδς Κε-
φαλληνίας και Τεγέας 1.
*Ωραι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ.
*Αριθ. τηλεφ. 86215

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώνο-
μεν και τας σοβαρωτέρας των κλη-
ρονομικών και χρεωστικών υποθέ-
σεων, καθώς και έναντιον του Δη-
μοσίου, έμειώς και διεκδικήσεις οι-
κοπέδων, έδδς Αθηνάς 11, ώραι
8—9 και 3—4.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού
της Οφθαλμολογίας έν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Αθήναι, Τηλ. 1-68

ΟΔΟΝΤΙΝΗ ΣΠΕΣ

*Απείροι είναι οι λόγοι, αλλά και
μικροοργανισμοί, οι οποίοι συντελούν
το να χαλάση ένα ή περισσότερα δόντια
δόντια σας.

Η ΟΔΟΝΤΙΝΗ «ΣΠΕΣ» περιέχει
λα έκείνα τα συστατικά, τα οποία
φυλάσσουν τα δόντια σας από τη χα-
λάση (τεφρόδονα). Είναι κατ'έξοχον
σία εις δειγνόνον, διά του οποίου
δούνται (καίονται) οι βλάβες των
οργανισμών, δειγνόνονται όμως και
ζωογονούνται τα ούλα, τα δόντια και
στόμα ολόκληρον.

Η ΟΔΟΝΤΙΝΗ «ΣΠΕΣ» έχει το
σάπωνα, όσος χρειάζεται διά να
ρίση τα δόντια από το πάχος και τη
λα βλάβηρά συστατικά των τροφίμων.
Η πολλή σαπωνιάδα και ο άφρε-
κτός της άηθίας που προέρχεται, α-
πτον και τα ούλα.

Η ΟΔΟΝΤΙΝΗ «ΣΠΕΣ» περιέχει
πρώτας ύλας παραγωγής των κα-
ρων ξένων εργοστασίων. Αίθερα και
καί σάπωνα Άγγλικής προέλευσης
Bush και Evan's, Μαργηρίαν και
χημικά προϊόντα του Γερμανικού
Merck κλπ. κλπ. Συστατικά τα οποία
ρισμα των δοντιών με Όδοντινή 1
3 φορές την ημέραν.

Τα άποτελέσματα χρήσεως της
ΟΔΟΝΤΙΝΗΣ είναι τα έξης:

- 1) Λευκαίνονται και γυαλίζουν
δόντια.
- 2) Προλαμβάνεται το χάλος
δοντιών.
- 3) Αποφεύγεται η δυσωδία του
ματός.
- 4) Δροσίζει και ζοογονεί ούλα
και ούλα.

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία

διατηρούσε την υγείαν του
προσώπου του. Έξασθενεί
ναδές, ηλυσισμα, έλασ-
λα, δειχίνες, οκαυμά, και
άσχημία. Παίρνει εύχρη-
σιν, γαρμμενία, και
65 δια 100 έλασ-
ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΗΝ «ΒΟΥΝΤΕΡ»
Αιόλου 72 (79 έλασ-)

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΚΙΔΗΣ
Είδως Ίατρος
Ο μόνος έν Έλλάδι έφορ-
την άνάσινον διανομήσιν
Ξίνωσιν των Ξένων
ΜΟΡΦΙΝΗΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΝΗΣ
Ίατρειών: έδδς Κάνιγγος
10—12 π.μ. και 3—7 μ.μ.

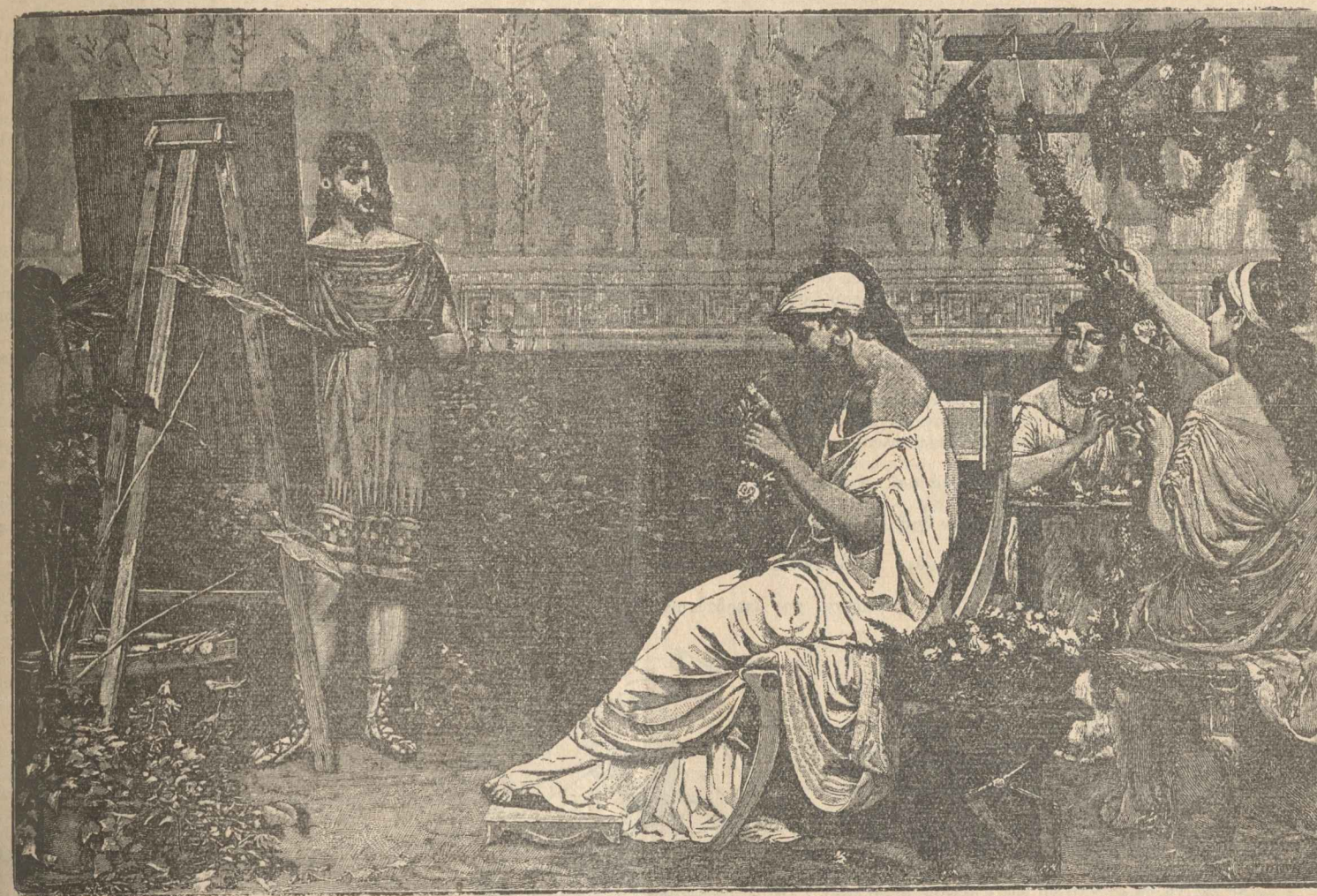
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΙΔΗ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Αναλαμβάνονται παντός
άστικαί υποθέσεις παρ' έλα-
έν Αθηνάς Δικαστηρί-
Ειδικότης: Φορολογικά,
τικαι και έν γένει Οικονο-
πεθέσεις, Ωραι γραφείου
και 4—5 μ.μ.

27 Μαγίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3-7

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ

(Πίναξ του Α. Σκιφόνι)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

Ένα φειδάκι γυάλινο, γαλάζιο άνοιχτό, ψιλό, τιποτένιο...
Την πρώτη φορά που το είδα στο χέρι της αρραβωνιαστικίης μου—
μ' αυτό γνώρισα τη Μαίρη—είπα :

—Τι φτωχό βραχιόλι που φορεί! Έγώ πρέπει να της αγοράσω
ένα καλύτερο...

Και σε πρώτην ευκαιρία, της Παναγίας άνημέρα, της πήγα ένα
βραχιόλι κομψό, όμορφο, από κοράλλι και χρυσάφι, φειδάκι όμως
κι αυτό, γιατί—να το κρύψω δεν θέλω—ύστερ' από την ιστορία της
Έβας, δεν βρισκό για γυναίκα σύμβολο πιο κατάλληλο.

Μου έδειξε τη μεγαλειότερη, την ερωτικώτερη χαρά. Έγινε κατα-
κόνηση σαν το κοράλλι, και σαν το χρυσάφι άστραψε το γαλανό
της βλέμμα, άγάμωσ' απ' τα μακριά ματοτσίνουρα, καθώς είχε κατε-
δαμένα τα μάτια στο άνοιχτό κομμά του στολιδιού. Τό πήρε, με φί-
λησε θερμά και τόνερνε.

Περίμενα την άλλη μέρα πώς θα το φορέση. Τίποτε. Τό γυά-
λινο βραχιόλι στη θέσι του. Μου φάνηκε καλό να μην κάμω λόγο γι'
αυτό. Κάποια προαίσθησι μου έλεγε ότι το πράγμα ήταν σοβαρώτερο
από μιά απλή συμπτωσι ή άξιοσυγχώρητη λησιμοσύνη. Μά σε δυο-
τρεις ημέρες δεν έβασταξα και είπα με δλη τη φυσικότητα του
κόσμου :

—Μά, καίμενη Μαίρη, σου πήρα ένα βραχιολάκι... Γιατί δεν το
φορείς;

Μ' εκύτταξε μ' έκπληξι, σαν να μην κατάλαβε διόλου τί της
είπα. Έξασκολούθησα :

—Γιατί επιμένεις να φορής αυτό το ψεύτικο;
Πήρως τα μάτια της εύθης προς τό βραχιόλι. Τό
κίτταξε κάμποσιν ώρα σιωπηλή και ύστερα έκάρφωσε
πάλι τα μάτια της απάνω στο δικό μου. Τί χρώμα εί-
χαν έκείνη την ώρα δεν ξέρω. Γαλανά βέβαια δεν
ήσαν.

—Δεν σ' άρέσει; με ρώτησε.

—Είπε τώρα πρῶμ' αυτό να το φορής; ρώτησα κι
έγώ.

—Καλά... Από αύριο θα φορώ το δικό σου. Αυτό
ήθελα να τῶν έτοι, για καθημερινό. Άλλ' άφου δεν
σ' άρέσει...

Σταμάτησε και κίτταξε πάλι τό γυάλινο φειδί.

—Καλά, Ξανασίπε, από αύριο θα φορώ το δικό σου...
Η όψη της, καθώς και η φωνή της, ήταν λυπητερή. Η άπόφα-
σί της έκείνη εφαινόταν σαν θυσία στην άγάπη μου. Τόσο, που έ-
σκηνα και φίλησα τα Ξανθά σγονρά μαλλιά που έσκέπασαν τό γαλνίνο
μέτωπό της...

Την άλλη μέρα—ε, πώς θέλετε να σάς το πῶ;—δεν έφροσας τό
βραχιόλι μου ή Μαίρη. Αυτή τη φορά της τόπα άμέσως :

—Τό βραχιόλι ;

—Α, ναι, καίμενε, τό Ξέσασα. Να πάω άμέσως να τό φορέσω...

Η όχι... Που να ψάχνω τώρα! Τό φορώ από αύριο...

Την επίστηνα και την άφρησα.

Άλλά την άλλη μέρα πάλι τό ίδιο... Με πείραξε, θέλησα να της
το πῶ, φοβήθηκα μή της μιλίσω άσχημία, και σάπασα. Και όσο έ-
βλεπα τό γυάλινο βραχιόλι στο χέρι της, τόσο τό πείσμα μου μέρα
με την ημέρα μεγάλωνε, και τόσο μ' έπνιγε ό θυμός—ό θυμός του
ερωτευμένου που με τό τίποτε Ξανάβει—και τόσο φοβόμουν να μιλή-
σω, και τόσο έβίασα τον έαυτό μου να μην καταδεχτώ να κάμω αεία
την παρατήρησι, ούτε να δείξω πώς έχω τίποτε.

Έτσι πέρασαν ημέρες πολλές, χωρίς να λή ή Μαίρη να θυμηθί
το βραχιόλι μου. Έφαινόμουν όμως κι' εγώ σαν να είχα Ξέσασα τό
δικό της. Άγάπη κι' άρμονία στη θέσι. Ηθέλα τότε να κάμω ένα
ταξίδι, να λείπω στη Σύρα όκτώ-δέκα μέρες. Και τη βραδεία
που έφηνε, της είπα, ύστερ' απ' τό τελευταίο φιλή του άποχαιρετι-
σμού, όχι χωρίς άγάπη :

—Μαίρη, σαν θη γυρίσω, θέλω να φορής τό βρα-
χιόλι μου!

—Καλά.

Μου δίνεις τό λόγο σου;

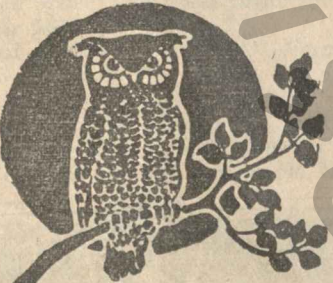
—Ναι.

Στην άγάπη μας;

Στην άγάπη μας.

Έπαιρφε με τόση σταθερότητα τον δόκο, ώστε μ'
έκαμε να φύγω με την άπόφασι αυτή: Άν, τον καιρό
που γύριζα, ή Μαίρη δεν φορούσε πάλι τό βραχιόλι μου,
θα χαλούσα τον αρραβόνα.

Επληγόρησα επίτηδες τη βραδεία που έφηνε απ'
τη Σύρα. Τό άλλο πρωί ήμου στο σπίτι της αρραβωνια-

στικώς μου. Έτρεξε με χαράν απερίγραπτη να με υποδεχτεί και μου παρουσίασε και τα δυό της χέρια. Άλλοιμονο! στο ένα φορούσε το βραχιόλι μου, στο άλλο το βραχιόλι της...

Τί να πω; Τί να κάμω; Και να με βλέπει η κατεργαρούλα μ' έναν τρόπο, μ' έναν τρόπο σαν να ήθελε να μου πη: «Βλέπεις πώς έμεινα στο λόγο μου; Έλα λοιπόν, φίλησέ με πάλι, αγάριστε!». Την έφίλησα πολλές-πολλές φορές...

— Δεν είπαμ' έτσι όμως! της είπα κυφά ο σε μια στιγμή εύκαι-
ρίας.

— Τι;
— Σου είπα να βγάλεις αυτό και να φορέσεις το δικό μου... Όχι να μου κοιμήσεις και τα δυό...

— Όχι, όχι! φώναξε με δύναμη. Μάρτυς μου ό Θεός. Μου είπες να φορέσω το δικό σου, μά όχι να πετάξω αυτό που φορώ...

— Καλά, μ' αν σου τ'έλεγα τώρα;
— Χμ! αν μου τ'έλεγε τώρα;

— Εσίμωσε τα χέρια της στ' αυτό μου:
— Δεν θα σου έκανα τη χάρη!

Τιναχτήκα, σαν να με δάγκασε το γυάλινο φεϊδι, ξωτανεμμένο.

— Μά γιατί; είπα. Είπε τάχα μεγάλο πράγμα να μην ξαναφορέσης ένα βραχιόλι που δεν μ' αρέσει; Όχι γυάλινο, μά διαμαντένο να ήταν...

— Έλα, πάμε! Άφου το θέλεις, θα σου γίνη κ' αυτό. Άπο αβ-
ριο θά φορώ μόνο το δικό σου...

Τότε, επάνω στον ένδοξασμό μου για τη μεγάλη θυσία, έκανα το λάθος να ρωτήσω:

— Ποιός σου το χάρισε, αλήθεια, αυτό το βραχιόλι, που κάνεις τόση φασαρία;

— Δεν εκοκίνισε, δεν εκτρίνισε. Μόνον η γλώσσα της μετρεούτηκε λιγάκι:

— Δεν ξέρω... δεν θυμώμαι... Α, ναι, ό μπα-
μπάς μου το αγόρασε... Είπε χρόνια τώρα...

Δεύτερο λάθος δικό μου, σπουδαιότερο. Βρήκα το μπαμπά της παράμερα και τον ρώτησα:

— Έκείνο το βραχιόλιό τι γαλάζιο, που φορεί
ή Μαίρη, τί άμωρο που είναι. Σεις της το έπληρατε;

— Ό μπαμπάς έβαλε τα γυαλιά του, το κύτταζε—
πρώτη φορά βέβαια το έπρόσεχε—και μου άποκρί-
θηκε:

— Όχι, παιδί μου.
— Και ύστερ' από λίγο πάλι:

— Α μπα, όχι!

Από εκείνη τη στιγμή το φεϊδι μπήκε μέσα μου.

Μ' έπιασε μία τέτοια ζήλεια, που δύσκολα θά πι-
στεύα πως ήμουν ικανός να την αισθανθώ για τη
Μαίρη. Ή το βραχιόλι θά έφευγε από το χέρι της,
ή θά την άφηνα, θά πέθαινα, θά αυτοκτονούσα...

Είχα έξαφιν απερίγραπτη. Στην ψηλή μερικτών ανδρώ-
πων ζήτην καμιά φορά ένας Όδύλλος, πολύ τρομε-
ρότερος απ' το Σαίξπηραιο. Ή ζήλεια για το πα-
ρελθόν της αραβωνιαστικής τον...

Τρίτο λάθος δικό μου—αν και είναι περιττό να τα
μετρώ άτ' εδώ και μπρός. Την ξανάπιασα και της
είπα:

— Μαίρη, το βραχιόλι να το βγάλεις... Μαίρη,
κάτι έμαθα γι' αυτό το βραχιόλι. Άδριο άρισμένος
να μην το ιδώ πειά στο χέρι σου... Μαίρη, αν έμει-
νεις, θά κάνω καμιά τρέλλα...

Περιμένα να με ρωτήσει τί έμαθα. Τίποτε. Σάν
να την ετρόμαξαν ή φωνή μου, ό τρόπος μου, από-
μεινε άλληλ και μ' έβλεπε από άπορία. Τα μάτια της ήσαν γαλανά,
γαλανά σαν ούρανος καθαρός. Αυτά με καθυσέχασαν λίγο τη στιγ-
μή εκείνη.

Έντεκα μέρες—τίς μέτρησα μιά-μιά με τον πόνο μου, με το μαρ-
τύριό μου—έντεκα μέρες με κορόιδευε πώς θά βγάλω το βραχιόλι.
Πού τά εύρισκε τόσα ψέμματα, τόσα καμώματα!

Σήμερα τοῦτο, αύριο το άλλο. Πότε θύμανε, πότε έκλαιγε, πότε
γελοῦσε, πότε σώπαινε, πότε φλυαρούσε. Καί το καταραμένο στολίδι
πάντα εκεί, στο ίδιο μέρος, σφιγγοντας με τη λιγνή του, τη χλωμή
γαλοτάδα, το κάτασπρο χεράκι της ξανθής κατεργάρας.

Καί όταν έδεσε τα χέρια καί το έβαζε μαζί με το άλλο, το
φεϊδι το γυάλινο με το φεϊδι το κοραλλένιο, έναίκα πώς ξωντά-
νευαν, πώς εδέρυναν—θεριά ζήλειας έρωτικής καί τα δυό—
πώς το ένα γύρευε να φάη το άλλο. Ω, ναι, έπρεπε να λείνη έν'
από τα δυό...

Της τάπα, δηλαδή της τά ξανάπα. Κάθε φορά τα λόγια μου
άλλαζαν. Ή ιδέα μου απ' την άρχή ήταν ή ίδια:

— Τό θέλω... Άπό αύριο θά φορής ένα μόνο βραχιόλι. Άκούς;
Διάλεξε σύ όποιο από τα δυό θέλεις. Καί ύστερα θά διαλέξω
κ' εγώ!

Μέ άκουσε. Την άλλη μέρα φορούσε ένα, Μά... όχι το δικό μου!

Έγνα έξω φρενών. Φώναζε, άφρισα, χτύπησα το γρόθο μου
επάνω στο τραπέζι, πόσα είπα κ' εγώ δεν έξρω. Ή Μαίρη περι-
μενε ήσυχη, καί άφου σώπασα μου
είπε σοβαρή, σταθερή, χωρίς τσακί-
σματα καί μισόλογα, σαν άντρας
πειά καί όχι σαν γυναίκα:

— Άκούσε, Γυρεφείς ένα πράγμα
που δεν γίνεται. Αυτό το βραχιόλι

που βλέπεις, δεν μπορώ να το βγάλω από το χέρι μου. Σου κάνω τη
χάρη να μη φορώ μαζί καί το δικό σου, άφου αυτό σε περιστά-
μα τίποτε περισσότερο. Θά το φορώ όσο ζω, καί με το βραχιόλι
αυτό θά με βάλουν σπών τάφο. Μη ζητήσεις να μάθης άλλα, δεν
θα σου πω ποτέ. Μόνον αν βρίσκης την άπόφασή μου άνάστωσα,
τί να σου πω; Πάρε το δαχτυλίδι σου πίσω. Θά με λυπήσει πάλι
ένα τέτοιο πράγμα, γιατί σ' αγαπώ, σ' αγαπώ πολύ, καί θέλω να
ζήσω μαζί σου. Άλλ' αν πρόκειται να με στερήσης το βραχιόλι
μου, θά προτιμήσω να ζήσω μοναχή μου. Αυτή την έξήγηση είπα
να σου δώσω. Τώρα κάμε ό,τι θέλεις...

Είπε άνάγκη να σάς πω πώς την αγαπούσα; Ω, την αγαπούσα.
Είδεμ, πώς άκουσα χωρίς διαμαρτύρηση ό,τι μου είπες; Πώς βρήκα
γιά μιά στιγμή το μυστήριο έμμορφο καί άρμόστροφα να το σπασώ;
Πώς δεν πήρα το δαχτυλίδι μου πίσω; καί πώς έμεινα πάλι κοντά
της; Ω, ναι, την αγαπούσα πολύ...

Ως την ημέρα του γάμου, καί κάμποσο ύστερα, δεν έγινε καί
λόγος γιά το βραχιόλι. Τό είχα πάρει άπόφασα να σπασώ, καί
άρχισα σχεδόν να σινηθίζω το στολίδι εκείνο του αναπόδωτου. Δεν
έξω αν ή πολλή αγάπη έπνιξε τη ζήλεια, μά στο βάθος της καρ-
διάς μου έτρεφα μίαν έλπίδα—την τολμηρότερη ίσως έλπίδα απ'
όσες έκλεισαν τα στήθη ενός τρελλού έρωτευμένου: έλπίδα πως
μιάν ημέρα με την αγάπη μου θά νικήσει τη Μαίρη, πώς θά τη
έκανα να μου φανερώσει ή ίδια το μυστικό του βραχιολιού, καί ύστε-
ρα να το βγάλει από το χέρι της, γιά να φορέσει παπποταυτό πειά
το δικό μου.

Ή αλήθεια είναι πώς μου πείραξε καί τώρα τα νείρα μά κίττα
ιδιαιτέρη, που είχαν άποχήσει ή Μαίρη, κίττα πρόμου άποσπείρου
που έχυρεν άξωρα το χέρι της ή το σκέπαζε με το
άλλο, σαν να εκινούνε με το παραμυθό το βραχιόλι
της το γυάλινο καί φορούσαν σιγά σιγά. Σε τέτοιες
στιγμές έρχονα κανένα λόγο πειραχτικό. Καί ή Μαί-
ρη μου έρχονε μιά ματιά, σαν να μου έλεγε: θυμάσαι
τί μου υποσχέθηκες;

Δεν είχε κλείσει ακόμα χρόνος απ' το γάμο μας—
τί ευτυχισμένη ζωή ως τώρα!—, όταν γιά πρώτη
φορά θέλησα να δοκιμάσω ως πού να είχε πείσει
ή μίνα, που έσκαφτα σιγά-σιγά με την αγάπη καί
την ύπομονή.

Ψεύτικη έλπίδα! Είχε χαμένο το δρόμο της. Καί
γιά της είχα δώσει μιά τέτοια διένεση, που σιγά
άγγιζε, ούτε θά έφτανε ποτέ ως την καρδιά της Μαί-
ρης. Έξαμώθηκε πώς δεν κατάλαβε τους πόνους
μου πόνους. Καί σαν άναγκάστηκα ύστερα να μιλή-
σω καθαρά, μου έκανε πάλι τα ίδια. Με γέλασε, με
κορόιδεψε, με βασάνισε.

Ίδια καί απαράλλαχτη ή πρίν του γάμου μας ιστο-
ρία. Με τί διαφορά ότι στο τέλος, άφου είλες πώς
δεν ήσυχάζα, ή Μαίρη έχασε την ύπομονή καί μου
είπε:

— Να μου κάνης τη χάρη! Είχαμε μείνει σίμω-
ροι να μη μου ξαναπείς σαρκιαμένες. Άλλά βλέπω ότι
σ' άρχεις τα ίδια καί χειρότερα. Να σου πω λοιπόν
τί θά κατορθώσης μ' αυτά; Θά πάγω να σ' αγαπή-
θω σε μισήσω... καί τότε θά είνε άδιάφορο πειά να
σένα που βραχιόλι θά φορώ στο χέρι μου...

— Όχι, έτόλμησα να της πω, δεν με μέλει τότε
πειά. Σου δίνω το λόγο μου. Φόρα το βραχιόλι σου. Ένα πράγμα
όμως άπατάω από σένα: να μου διηγηθής την ιστορία του, να μου
φανερώσης πειά το μυστικό του. Ποιός σου τ'άδωσε; Είπε άπ' το
θυπό αυτό που μου είπες μιά φίλη σου, ότι σε θυμάται με το ίδιο
βραχιόλι απ' το Άρσάκειο;...

Μ' έκοψε μιά τρομερή άναπάντησι:

— Σώπαινε! Σώπαινε γιά το Θεό! Νά, άρχισα να μί σ' άγ-
νώ πω πειά, άρχισα να σε μισώ! Μιά λέξη να μου πής ακόμα, ό, τότε
πειά δεν είμαι αραβωνιαστική σου, το πάν μεταξύ μας έτελείωσε!

Μέ άφησε ζαλισμένο σαν από χτύπημα δυνατό, καί κλείστηκε
στην κάμαρά της. Ό διάβολος τώπρε να είμαι γιά να βγω την
ώρα εκείνη καί να έχω ν' ανταμώσω ένα φίλο μου, από τους πιο
συνειούς. Με είλες στενωχωρημένο, με ρώτησε καί—ό, της βίλας
μου!—που τά είπα όλα, από την άρχή ως το τέλος, με το τί καί
με το σίγμα.

Είπε περιττό να σάς πω εδώ τί μου έγαλεν ό φίλος μου. Τα
είδα θά μου λέγατε καί σεις όλοι. Ό φίλος, σχεδόν πάντα, είνε ό
κόσμος. Καί ό κόσμος μ' έλεγε βίλας, άνόητο, άόητο. Μ' άπα-
δούλευε να φανώ άντρας, να φωνάζω, ν' άπαύησω, να τρώω
δόντια καί στην άνάγκη να δαγκάσω—να νικήσω με κάθε τρόπο.

Παρακαλούμενος από τα λόγια του κόσμου, γύρισα από σπίτι.
Ήταν άργά. Ή Μαίρη έκοιμόταν. Τό φως της καντήλας, μέσ απ'
το κόκκινο γυαλί, σκορπούσαν εδώ κ' εκεί στην κάμαρα λεκέδες σαν
από αίμα. Ένας τέτοιος λεκές με-
γάλος σκέπαζε το μου πούπουλο
πής Μαίρης καί ξεσηχούσαν από
νο στο μαξιλάρι. Καί απέξω απ' το
σεντόνι είχε βγαλμένο εκείνη το

Την είδα μπροστά μου δροή, ξυ-
πόλητη...

χέρι της, τεντωμένο σαν χέρι νεκρό...

Πρώτη φορά που έβλεπα έτσι το καταραμένο στολίδι ν' αστρά-
τη γαλάζιο στο κόκκινο φως της καντήλας. Καί ή Μαίρη κοιμόταν
ήσυχ, άπόσπτη, με το γλυκό σφίξιμο του φειδιού, χωρίς να μ' ά-
κούσει, χωρίς να ταραχτεί, χωρίς να διακόψη τ' όνειρό της — άχ,
ποιός έξερ τί όνειρο!

Ή δέα εκείνη μ' έρέθισε, με πείραζε, με άναγε. Ένα κόκκινο
σεντόνι ήθε καί στάθηκε μπροστά μου, καί ή καρδιά μου άρχισε να
χτυπά. Ή ιδέα του έγγλήματος γεννήθηκε άμέσως στο κεφάλι μου.

Τί σκεδίασα με γοητούδά άστραπής.

Πότε άλλο δεν έσυλλογίστηκα, εκείνη την ώρα, ούτε λογάρισα
τα κακά επακόλουθα. Ίσως να νόμισα ότι μ' αυτόν τον τρόπο θά
νίωνα απ' όλα μιά γιά πάντα. Μά καί πάλι, μήπως ήμουν κύριος
πύ έαυτού μου; Μήπως ήξερα τί έκανα;

Σίμωσα στο κρεβάτι σιγά-σιγά. Έσκυφα, έπιασα το φεϊδι με το
ένα χέρι απ' το κεφάλι, με το άλλο απ' την ουρά, καί δεν έκαμα τί-
ποτε άλλο, μά τίποτε — πόσο μικρή δύναμη χρειάζεται γιά το έγ-
κλημα! — παρ' ν' άποκαμύνω λίγο τα χέρια. Καί τσάκ! σε δυό το
βραχιόλι...

Άφρη τα κομμάτια του να πέσουν επάνω στο σεντόνι καί τράθη-
σε με τρώω τα χέρια μου. Ό κόρτος είχε ξυπνήσει τη Μαρία. Πρίν
αυτήν τα μάτια της, έβγαλε καί το άλλο χέρι καί το έφερε, με την
άποσπτη εκείνη δύναμη που ξέρετε, στον τόπο του βραχιολιού. Έ-
λασε! Ψάχνει, βρίσκει εκεί κάτω τα κομμάτια του... Άνοιγει τα
μάτια της... Πετιέται απ' το κρεβάτι...

Σε μιά άστραπη μέσα δλ' αυτά. Σε μιά άστρα-
πη μέσα την είδα μπροστά μου δροή, Ξυπόλητη, κ' έ-
να τραταρυλλί πονάμισο με δαντέλλες μαύρες, με
τί έσπιδά της τά μαλλιά χυμένα στους ώμους.

Ό φρίκης είκόνα, καί πώς να σέ λημονήσω ποτέ!
Τα μάτια της, όπως τα είδα εκείνη τη στιγμή, με
παρενολούθουν από τότε χωρίς να μ' άφινουν στιγμή.
Νά καί τώρα τά βλέπω μπροστά μου. Οι βολβοί, τρα-
χηλμένοι προς τους κανθούς, οι γαλανοί έκείνοι βολ-
βοί, άστράφτουν μαύροι—μαύροι. Καί τ' άσπράδια με-
γάλα—μεγάλα χύνουν μιά λάμψη φωσφόρου, άγρια, φο-
βερή.

Καί πώς να περιγράψω τον τόνο της φωνής της
όταν ή Μαίρη μου είλε:

— Μωρ' τώσπασες... Έσύ μου τώσπασες! Καλά
μωρ', πάει... Έσπασες κάθε δεσμό μεταξύ μας...

Ήταν ένας ψεύτης, ένας άνόητος, ένας έγωιστής,
ένας περιεργός, ένας κακός... Νά, μάθε το, κανένας
δεν μισώσε αυτό το βραχιόλι, καμιά ιστορία δεν εί-
χε, κανένα μυστικό δεν έχυρε... Τό φορούσα από
έφημερία, το ήθελα από ιδιοτροπία... Σ' άμως τό-
σπασες ήτήρια... Με βασάνισες τόσο καιρό καί στο
τέλος...

— Α, σε μισώ, σε άποστρέφονται γι' αυτό
που έκανες... Ούπε να σε δώ πειά στα μάτια μου!...

Από εκείνη τη νύχτα έχώρισα αληθινά τη γυναίκα
μου. Τότερ' από δυό χρόνια βασάνων την έχώρισα
καί κατ' αυτόν.

Ξαναπατημένη στην Πόλη. Ένας φίλος μου που την είδε τε-
λευταία, μου είλε πώς φορεί πάλι άχώριστα ένα βραχιόλι — ένα φεί-
δι από κοράλλι καί χρυσάφι!...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ... ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ!...

Ό μέγας τραγικός ποιητής της Γαλλίας Κορνήλιος, δεν παρουσία-
ζε κανένα εξαιρετικό γνώρισμα της μεγαλοφυΐας του καί ή συνομιλία
του προσέκοιτο στους άλλους... νύστα. Όταν μάλαστα κάποτε μερι-
κό φίλοι του το συνέστησαν ότι έπρεπε να μεταχειριζόταν στην κου-
ζίνα του τη γλώσσα που έγραφε τόσο λαμπρά, ό ποιητής απάντησε:

— Καί όμως δεν είμαι μ' αυτό λιγώτερο Κορνήλιος!

Έπίσης ό μέγας φιλόσοφος Καρτέσιος, ό όποιος αγαπούσε πολύ
τη μοναξιά καί τη μελέτη, παράμενε συνήθως σιωπηλός κατά τις συ-
νομιλίες με τους φίλους του.

Από τους άλλους μεγάλους συγγραφείς, ό Βογβίλιος ήταν βαρύν-
της όμιλου του καί τίποτε επάνω του δεν περδίδε τη μεγαλοφυΐα του.

Ό Λαμπρινός γράφει κάπου γιά τον μεγάλο μυθολογικό Λα-
βράντι, ότι καί αυτός είχε παρουσιαστικό βαρύν καί άκομφο κ' ότι
δεν μπορούσε να μιλήσει μ' ευ-
κολία, ούτε γιά τα απλούστερα
πράγματα.

Τέλος ό Γάλλος ποιητής Ντυν-
τίν, περίφημος στην έποχή του
για τους στίχους του, άλλ' όχι καί
για την συντομία του, συνιστά-
στικην ή έλκεψη του αυτή κ' έ-
πρεπε στο ημερολόγιό του: «Ή
όμιλία μου είνε άργή καί περε-
ρμένη. Μ' άδω λόγια, δεν εί-
πα από αυτούς που σκεπάζουν
την γή με την κουζίνα τους
καί την έκκλησι γιά την έτοιμό-
τητα των άπαντήσεών τους».

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Δ.

Ένα όραίο «Παρέ» με άνθηρή καί εύχάριστη φυσιογνωμία. Την
διακρίνει παιδική άφέλεια που συντελεί εις τό να ξεχωρίζη καί να
της αποδίδεται ιδιαιτέρως τιμητική καί προσέχουσα θέσις μέσα
στον κύκλον των κοσμικών δίδων που πλεονάζουν ή έμψυχες κοί-
νες, λόγω κοκεπταρίας καί προσοχής. Άραπιά τα αύρα, αλλά
βεβαίως αυτό δεν την έμποδίζει να της άρέσουν οι κοσμικοί δεξιό-
σεις. Λόγω έκλεκτής μορφώσεως καί άνατοφής, μπορεί να χρησι-
μοποιήσει κανείς την σφοδρά λαϊκή παροιμία: «Τό μύλο κάτω από την
μυριά θά πέσει», όρτι πράγματι ή νεαρά Άτθις έχη την τύχη να
έχη γιά μητέρα μιά άνωτέρα κυρία.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Χορευτική βεγγέρα παρ' τη δίδι Α. Μαρή. Τό σπίτι ώραί-
οτα στολισμένο με άμυνδαλιές.

— Ή δις Μαρή ώραί καί γοητευτική με θαμιάσιο φόρεμα.

— Υπό έποψιν τουαλέτταν, κυριαρχούσε τό μπλέ σιέλ χρώμα.

— Παρευρέθησαν ή κ. Γ. Δροσοπούλου πολύ ώραί με κόκκινα,
κ. καί κ. Π. Άλεξανδροπούλου με άσπρα, κ. καί κ. Άντ. Σκένδερ
φέρουσα μπλέ σατέν καί βέστα εντυπωσιακή, που
άποσπείρουσε ώραίο σύνολον.

— Με Παριζιάνικη τουαλέττα ρός δαντέλλα ή δις
Λόρα Βουρλούμη, αιδερία εμφάνισις ή δις Μαρία
Μιτασιση.

— Δες Μιτασιση ή μιά με θαλασσιά, ή άλλη με
ρός καί ή δις Λορέττου πράσινα, ή δις Άλεξ Μακ-
κά πράσινα ήσαν από τις πλέον έκτυπικές εμφάνι-
σεις.

— Κομψότερες ή δις Έμπεριόπου με σατέν σο-
μόν, Φράγκου κόκκινη τουαλέττα, δις Ράτ Άσπρη
καί κόκκινη βέστα, Θ. Φραντζή έμπορμέ, δις Μάσα
ρός, δις Π. Άναστασιάδη ρός, δις Λαγυνάκη ά-
σπρα.

— Ίδιόρρυθμες άνθινες εμφάνισεις ή δις Τσι-
όνφι με μπλέ σιέλ τουαλέττα καί Λένα Μιχαλακο-
πούλου.

— Πολύ εύμορφη ή δις Βεγγαλίδη με κόκκινη
τουαλέττα, ή δις Λόρα Φαριμάκη με μπλέ σιέλ φό-
ρεμα καί βέστα μπλέ σατφίρου.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. καί κ. Μιχ. Μελά
φέρουσα κίτρινο βελούδο, κ. καί κ. Μπακοζή.

— Είς τό χορευτικόν τετραόν «παρτινά» των
κομψών δίδων ήσαν οι κ. κ. Λεονόδας Βουρλούνης,
Έμπεριόκος, Σγρούνης, Άντωνόπουλος, Άναστασιά-
δης, Κανελλόπουλος, Καλφός, Τσεκαλίδης, Γ. Γ.
Μακκάς, Ροίβας, Δροσίδης, κλπ.

— Την παρελθούσαν έβδομάδα τα δυό κυριότερα κοσμικά γεγ-
νότα ήσαν δύο χορηγικά πάρτι που συγκέντρωσαν την πλέον έκλε-
κτη Άθηνακή νεολαία παρ' τω κ. καί τη κ. Γακ. Δαμιλά.

— Ή συγκέντρωσις των κελεμένων ήσαν παρ' τω κ. Θ. Γ.
καί έκείνησαν με μουσικήν απ' κεσάλης καί μετέδρασαν παρ' τω κ.
καί τη κ. Γακ. Δαμιλά.

— Ή δις Ρίτα Δαμιλά έκτάκτως χαριτωμένη με μπλέ σιέλ του-
αλέττα.

— Μεταξύ των κελεμένων ή κ. Π. Καλλιγά —τό γένος Μπα-
νάκη— με μαύρα καί κοραλλί έμπορμέ, διακελβή, όπως πάντα, ή κ.
Νίτσα Μ. Μελά γλυκυστήρη, με μπλέ ρός τουαλέττα, ή κ. Άχιλλο-
πούλου ιδιορρυθμή, με μπλε τουαλέττα, ή κ. Άντ. Σκένδερ πολύ
εύμορφη με άσπρο σατέν, δις Έμπεριόπου εκ Παριζίων λεπτή, καί
χαριτωμένη φυσιογνωμία, με τουαλέττα δίχρωμη, δις Εγγενόδη ρός
τουαλέττα, Άλ. Θεοχάρη άσπαστή με άσπρο ταφά, δις Βλάχου
κομψοτάτη με άσπρα, δις Βουρλούμη με μπλέ σιέλ, δις Άργυρου
πούλου με βεγ-νι (τουαλέττα), δις Παπαρηγοπούλου άσπρα, δις
Γουλις ώμια με άσπρα, δις Σταδάτου με μπλέ ζαφέττα, δις Ροδό-
κωνάνη μωρή τουαλέττα, δις Χ. Πασιδάκη άγαλματώδης κομψοτά-
σιά με άσπρη σιελ τουαλέττα, δις Κουλέση γοητευτική με κίτρινα
δις Στεφανίου ώροατήρη.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΑΝ ΤΟΥ ΕΡΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ή εικάν του σημερινού ε-
ρωφύλλου μας είνε έργον συγ-
χρόνου Γάλλου ζωγράφου με τον
τίτλο «Θαλασσογραφία».

ΑΤΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύ-
τως ικανοποιητικές τιμές τα-
λαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-
δους καί πάσης ηλικίας, να-
θας καί δόκιμους βιβλιοθήκες.
Γράψατε: Μπουκέτο, Λένα 7,
Αθήνα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ στο σκοτεινό του αυτό άπαιτη-
τον οι λύκοι μ' άγρια ούρλιαχτά. Έπειτα
ή φλόγα που παντού προεβόλασε κ' έσθυ-
σε και δεν είδα πια τίποτα...

Πέρασαν έτσι κάπου είκοσι λεπτά, δ-
παν άκουσα πατήματα στη σάλα. Ήσαν
αυτός!... Ήρθε και στάθηκε έξω απ' την
πόρτα της καμαράς μου κ' άρχισε να με
προβρίζει. Τρομερά λόγια θύγαινε από
το στόμα του. Δεν τούδινα καμιά απάν-
τηση. Σάπαινα, με τη σκέπη γυρισμένη
στο Θεό. Αυτό κράτησε ως μισή ώρα. "Α-
κουσα ύστερα τα βήματά του κ' άπομακρύνοντά κ' έγινε σε λιγάκι
άπόλυτη ήσυχια.

Φοβούμενος καμιά ένδερα, έμεινα ξάγρυπνος. Μά φαίνεται πως
το τέρας είχε φύγει, για να πάη να δέσει τις πληγές του, γιατί σε
λίγο φύγανε απ' την αλλη και πάσανε κ' άκούγονται κ' οι λύκοι...
"Έκπαι το στανό μου κ' άποκοιμήθηκα. "Όταν ξύπνησα είχε πια
ξημερώσει. "Ο ήλιος κυλούσε ανάμεσα στα σύννεφα και φώτιζε κά-
που-κάπου τη γύρω Φύση.

Σύρθηκα ξανά ως το παράθυρο, με μεγάλο κόπο και κούτσα
κάτω στην αλλη. Τ' άγριμα είχαν
μισανώσει τους τάφους των παι-
διών μου.

Τό θέαμα αυτό με συντάραξε.
Δέν έπρεπε ν' άφήσω έτσι τη στεο-
ρη αυτή κατοικία των άγαπημένων
μου. Άλλά πως θα κατέβαινα στην
αλλη; "Ήμουν φοβερά εξαντλημέ-
νος, τα πόδια μου δεν με βαστά-
ζανε. Θυμήθηκα έξαρνα πως σ'
ένα νουλάτα ύπηρεζε ένα μπουκάλι
με λικέρ. Προπατώντας με τα χέ-
ρια και τα πόδια, πλησίασα ως έ-
κει, άνοιξα το σιγτάκι και βρήκα
το μπουκάλι. Θάχε ως τέσσερα
πέντε δάχτυλα λικέρ μέσα. Τό
έπα δόλωτρο, χωρίς να διατάσω.

Τό οινόπνευμα έκαμε άμέσως
την ενέργειά του. Μ' άναψε, μου-
δωσε δύναμη να σταθώ στα πόδια
μου. Μά αυτό δεν θα κρατούσε
πολύ. Θά ζαλιζόμουν πολύ εύκολα,
έτσι εξαντλημένος που ήμουν. Γι'
αυτό άνοιξα την πόρτα και κατέ-
θηκα γρήγορα—γρήγορα στην α-
λλη. Με τα χέρια μου κ' ήνα
φτωχίρι ξανασκεύασα τους τάφους
κ' έβγαλα από πάνω όσες πέτρες
μύρσας να μετακινήσω απ' τη θέ-
σι τους.

Είχα ιδρώσει πια.
Τ' αυτιά μου βούζανε, ή φύ-
σις γύρω στροβιλιζότανε, ή γλώσ-
σα μου είχε στεγνώσει... "Ήσαν
τ' άποτελέσματα του λικέρ.

Σηκώθηκα άμέσως όρθιος για ν' ανέβω στο σπίτι, μά δεν τό
κατόρθωσα. Τρέκλισα και σωριάστηκα πάλι κάτω...

Προσπάθησα τότε να σωρθώ με την κούλια ως την πόρτα της
επαύλειος, αλλά ούτε κ' αυτό πρόφτασα να τό κάμω.

"Η ζάλη μου είχε φτάσει σε σημείο τρομερό, άπερίγραπτο.
"Η γή σκαμπανέβαζε κάτωθι μου, σάν καράβι στην πρεμιά. Τ'
αυτιά μου σφυρίζανε δαιμονιμένα, ποτάμι έτρεχε ό ιδρώτας από
πάνω μου.

Δέν καταλάβαινα πια ούτε σε ποιά μέρος ήταν ή πόρτα της έ-
παύλειος, δεν έβλεπα μπροστά μου. Και διούσα, διούσα φρικτά,
σάν να είχα φλόγες στο στομάχι μου.

Μέσα στην παραζάλη μου αυτή, σκέπτερνα να μείνω λίγη ώρα
άκίνητος, ύπτιος πάνω στη γή, μήπως συνέρθω. Σάπαινα, έκλεισα
τά μάτια μου και περιέμεινα...

Τί συνέβη κατόπιν;
Μέ πήρε φαίνεται ό ύπνος, βύθισα σ' έναν βαθύ, μολυβένιο λή-
θαργο. Κι' όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου, είδα ν' απλώνεται γύρω
μου τό σκοτάδι.

"Εφορξα κ' ανατρίχασα σύγκομος.
Στό κοντινό δάσος άκούγονταν τα ούρλιαχτά των λύκων.
"Ερχόταν ίσως "Εκείνος!...

Σηκώθηκα επάνω κ' ώρμησα σάν τρελλός προς τό σπίτι. "Ε-
κλεισα την πόρτα, ανέβηκα τη σάλα και μπήκα στη κουζίνα. Έστα

όσο νερό μπορούσα για να σβύσω τη δίψα μου κ' άπαράφθρα κ-
τόπιν στην καμαρά μου...

Λίγο άν άργούσα ακόμα, λίγο περισσότερο άν κρατούσε ό ύπνος
μου, θάπερτα στα χέρια του καταραμένου βρυκόλακα. Γιατί δεν έ-
ρασαν λίγα λεπτά και τόν άκουσα να τριγυρίζει στην αλλη.

Τί έκανε εκεί κάτω;
Είχε δει άσφαλώς κ' είχε καταλάβει πως κατέβηκα την ημέρα
και ξανασκεύασα τους τάφους. Τόν άκουσα να μουνγκιρίζει άπαι-
ώς κάτω απ' τό παράθυρό μου. "Εστασε έπειτα την πόρτα κ' έ-
νέβηκε επάνω στο σπίτι. "Ήρθε ως τη διπλανή καμαρά και στάθηκε
απ' έξω. Τί έπρόκειτο να κάνει; Είχα τ' αυτιά μου τεταμένα κ'
άκουγα. Κατάλαβα για μία στιγμή πως έσκυψε στην κλειδαφί-
ρα και κρυφοκούτταζε. Δεν έβλεπα τό μάτι του, μά τό μάντι κα-
ρωμένο επάνω μου.

"Ελέησέ με, Κύριε!... Κύριε, έλέησέ με!... φώναζε.
"Ο βρυκόλακας έμάγκασε άγρια και χωρίς να πη λέξι κατέβη
γρήγορα—γρήγορα στην αλλη. Στάθηκε εκεί κ' άρχισε να προση-
λή, όπως πάντα, τους λύκους. Τά θηρία τόν άκουσαν. Μαζέτηκαν
γύρω του και τόν άκολούθησαν έσπίσω.

Σέ λίγο τό βήματά του άντήχησαν στη σάλα. Μά δεν ήσαν κ-
νος. Πίσω τόν άκολουθούσαν τ' άγριμα τού δάσους.
"Αρπαξα τό όπλο μου, γεμάτος άνησυχία.

Τό σπίτι είχε γεμίσει τόση άη-
λίαν.

Τους έφρεσε ως την πλαγιή το-
μαρα. Τους άκουγα να σωθάνε
ζων άγρια και να τραγουδούν τα
πάτσιμα.

"Έξαρνα έκραγασε με λύπη
και πους έδειξε, φαίνεται, την πό-
ρτα της καμαράς μου. Τ' άγριμα
όρχιζαν πάνω στην πόρτα με πει-
νία. Είχαν καταλάβει πως πίσω απ'
την πόρτα αυτή ύπηρεζε κ' αυτή
θεότατη σάρκα.

Εύτυχώς ή πόρτα ήταν γρη-
μάτια προστατευόταν να τη πιά-
σουν τ' άγριμα, πέφτοντας επάνω
της κ' δλη τους τη δύναμη.

"Η τρομερή αυτή φασαρία κρέ-
τησε μια δόλωλη ώρα.

Οι λύκοι άκούσαν πια "Αρ-
μαχοΐσαν και γούλλαν έρεθισ-
να. Πιο πολύ είχε λισάσει "Βα-
νος. Τόν άκουγα να τρέχει από πάνω
του.

—Θά ξανάρθω, σκέψι! μόνον
σε έξαρνα. Θά ξανάρθω και πάλι...
"Η νύχτες ειν' άτελείωτες... Δέν
θα μωξ ξεφύγης... "Η ζωή σου έ-
νε στα χέρια μου, βρομερό αυ-
τίρι!...

Δέν ήσυχάσα ποιά κοντά τό έ-
μέρομα που φώναζε. Βρυκόλακός
ήταν με πήρε ό ήπνος...

(Απ' τό "Ημερολόγιο του Βλαδιμήρον Χάιντενς).

Συνέχεια.—Τρεις μέρες πέρασαν...

"Ήρθε και ξανάρθε...

Μά δεν μπορεί να με πλησιάσει.

Τριγυρίζει απ' έξω, σκούζει, βλαστημάει και μουνγκίζει από τη
λύσσα του...

"Ο Θεός με προστατεύει... Θά πεθάνω ήσυχος, χωρίς να μ' ά-
γισι, χωρίς να με μολύνει με τα χέρια του. "Η ξανάρθε μου έπε-
σε πια τόση, που δεν μπορώ να σηκωθώ από κάτω, δεν μπορώ να
μπερκανηθώ απ' τη θέσι μου...

"Όρες-όρες χάνω έντελώς την αίσθησι του περιβάλλοντος.
Παραπαύω και κλάω, βογγάω και φωνάζω τα παιδιά μου...
"Ας έρθει πια τό γρηγορότερο ό θάνατος.
Θέω μου, λιπύσου τόν δούλο σου και λυτρώσε με απ' τό μαρ-
τύριο μου.

Κάποιος θα βοεθ ή να με θάψη... Κάποιος θα γκασι ή να
μένα... Είμαι βέβαιος γι' αυτό... "Ο Πιστός δάχη φτάσει πια
κοντά στους ανθρώπους...

(Απ' τό "Ημερολόγιο του "Ιωνάθαν "Αρκερ).

Σύμφωνα με τους ύπολογισμούς μας, ό καθηγητής Βάν "Ελινγ
πρέπει να φτάση εδώ από στιγμή σε στιγμή.

Πέρασαν τόσες ημέρες από τότε που τού τηλεγραφήσαμε κ' ό
καθηγητής θάφυνε άμέσως για να ρθ ή να μās συναντήση, μάλιστα

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Μία φορά κ' έναν καιρό, ζούσε στην Κορέα ένας βασιλιάς που
τόν έλεγαν Τσέγκ—Τσέγκ και που ήσαν ξακουσμένος σ' όλη τη
χώρα για την καλωσύνη του. Μία νύχτα ό Τσέγκ—Τσέγκ ντύθηκε
σάν άπλός πολίτης και, παίρνοντας μαζί του για φρουρό έναν ά-
ξιομακό του παλατιού που, ντυμένο κ' αυτόν πολύ καλά, βγήκε
στην πρωτεύουσα κ' άρχισε να γυρίζει στους δρόμους, για ν' άκού-
ση και να μάθη τις άνάγκες και τα παράπονα των υπηκόων του.

Προπατώντας εδώ κ' εκεί, βρέθηκε τέλος μπρός σε μία χωρη-
λή φτωχική καλύβα, απ' όπου έβγαυε ένας περιεργός θόρυβος. Θέ-
λοντας τότε να μάθη τί γινόταν εκεί μέσα, ζύγωσε κοντά και, βά-
ζοντας τό μάτι του στην κλειδαφίτσα, είδε έναν γερό που έκλαι-
γε, έναν άντρα με πένθιμα ρούχα που τραγουδούσε και μία κου-
ρεμένη γυναίκα που χόρευε.

Μην μπορώντας ό μοναχικός να εξήγησή τό άλλόκοτο αυτό θέα-
μα, διάταξε τό συνοδό του να καλέση τόν νοικοκύρη τού σπιτιού και
να τόν ρωτήσει τί συμβαίνει.

"Ο άντρας με τα πένθιμα ρούχα βγήκε τότε έξω, χαμέτιος τόν
άγνωστο που τόν είχε καλέσει και τού ελε :

—Τί ζητάς από μένα, κύριε; Γιατί χτυπάς την πόρτα τού φτω-
χού μου; Πήγανε στο καλό και μη μās ενοχλές!...

Τότε ό βασιλιάς, παίρνοντας τό λόγο, ελε στο νοικοκύρη της
καλύβας:

—"Ονομάζομαι Νή (αυ-
τό ήσαν τό οικογενειακό ό-
νομα της βασιλικής δυνα-
στείας) και μένω στο Τζι-
Κού-Αν. Καθώς περνούσα
από τό σπίτι σου, άκουσα
θόρυβο και ζύγωνα να δώ
τί συμβαίνει. Είδα λοιπόν
ένα γερόντα που έβλαυε,
μια κουρεμένη γυναίκα που
χόρευε κ' έναν μαυροσφο-
μένο, έσένα, που τραγου-
δούσε. Δέν μπορούσα να έ-
ξηγήσω όλα αυτά τό παρά-
ξενα φαινόμενα και σε κά-
λεσα να μās δώσης πληρο-
φορίες. Πές μας λοιπόν, τί
έχετε πάθει;

—Και τί σε νοιάζει έσέ-
να για τις ένικές υποθέσεις;
ελε ό νοικοκύρης της καλύ-
βας. Τί ένδιαφέρομαι να
μάθης τά οικογενειακά μου;
"Η νύχτα εινε βαριά και σε
συμβούλει να τραβήξης τό
δρόμο σου.

"Επειδή όμως ό βασιλιάς
έπαινε να μάθη την αλή-
θειά, ό νοικοκύρης, μπρός στη μεγάλη του έπιμονή, άναγκάστηκε
να τού πη :

—Να τί συμβαίνει λοιπόν, άφου θές, σκέψι και καλά, να μάθης.
"Εμείς είμαστε φτωχοί άνθρωποι και τα περνάμε με μεγάλη δυσκο-
λία. Στο σπίτι μας φρουρ κ' οι πονηροί ακόμα απ' την πείνα και
στο κορμί μου δεν θα μπορούσε να βοη θέσι ούτε ένας φύλλος. Για
να τα βράζουμε πέρα ως πέρα ή γυναίκα έκοβε και πουλούσε τα
μαλλιά της και με τα χρήματα αυτά άγοράζανε για τό γερό μας
πατέρα βρασμένα φασόλια. Σήμερα τό βράδυ έκοψε και τα τελευ-
ταία μαλλιά που της έμεναν. Λοιπόν ό γερό πατέρας μου, βλέπον-
τας σε ποιά θυσία υποβλήθηκε ή γυναίκα μου για χάρι του, άρχισε
να κλάει. "Η γυναίκα μου, για να τόν παρηγορήσει, βάλθηκε να χο-
ρεύη. Κι' εγώ, κ' εγώ μου τό πένθος, βοηθούσα τη γυναίκα στο χο-
ρό, τραγουδώντας. Αυτό τό θέαμα έπρεπε γέλια από γερό μου πα-
τέρα και που έδινε κάποια άνακούφιση. Αυτή εινε ή εξήγησι της
σκηνης που σάς σταμάτησε και σάς έπροξένησε τέτοιαν έντυπωσι.
Τώρα όμως που σάς ικανοποιήθηκε ή περιέργεια, μπορείτε να έξω-
κολούθηστε τό δρόμο σας...

"Ο βασιλιάς συγκινήθηκε υπερβολικά και προσκάλεσε τό νοικο-
κύρη της καλύβας να πάη την άλλη μέρα στο παλάτι, χωρίς όμως
να τού φανερώση πως ήσαν.

Την άλλη μέρα πραγματικά ό νοικοκύρης της
φτωχικής καλύβας πήγε στο παλάτι κ' άμέσως τόν άδή-
γησαν στην αίθουσα της υποδοχής, μπρός στο βασι-
λιά. Παράξενα τόσο πολύ τότε έκείνος σάν είδε
μπροστά του τόν άνθρωπο που τόν είχε έλασπερσει
στην περσμένη νύχτα στην καλύβα του. Ήσαν λοιπόν
ό βασιλιάς Τσέγκ—Τσέγκ! "Ο βασιλιάς όμως τόν κα-
τηνύχασε και άφου τού ελε άκριτά έρωτησιτά λόγια
για τη διαγωγή του, τόν διόρισε άρχικευτικό του.

ήρθε τό τηλεγράφημά μας.

Τόν περιμένουμε άντιόποινα, κ' άγωνία.
Περύερα πράγματα μās συμβαίνουν τις τελευταίες αυτές ήμέ-
ρες. "Η μαρ ή "Ελινγ εινε νύχτα και μέρα άνησυχη και παρα-
νοια. Και σάν να μην έφτανε αυτό, χάσαμε έξαρνα και τόν Πιστό.
Τί γάνανε άραγε τό πιστό μας σκελί;

Δέν μπορεί να τό σκότωσε ό βρυκόλακας, γιατί δλη τη νύχτα
ήμνε κλεισμένο κοντά μās. Τότε;... Τό μυστήριο αυτό της εξα-
φανίσως του μās έχει άναστατάσει. Μήπως έχουμε να κάνουμε ά-
ραγε και κ' άλλους έχθρους, έχθρους της ημέρας, που δεν τούς
έχουμε, που δεν τούς ύποπτευόμαστε κόν;...

Πέρασε μία μέρα ακόμα κ' ό Πιστός δεν φάνηκε.
"Η Μίνα φοβότα μήπως τόν έπνξε κανένας λύκος. Μά δεν τό
παύει αυτό. "Ο Πιστός ήσαν γερός και μεγαλόσωμος, έξυπνος
και συνηθμένος να ζή στα μέρη αυτά ανάμεσα στα θηρία. Δέν
μπορούσε λοιπόν να πέση τόσο εύκολα στα νύχια τους.

"Η κατόπιν της μās "Ελινγ άρχίζει να μās έμπνέη σοβαρές
άνησυχίες. "Η φτωχή κόρη έχει πόντο ύπνο της πολύ παραγμένο, έ-
χει τό χρώμα της, φουσκά πια τό καθατί. "Αναγκάζομαστε να
της κάνουμε διαρκώς συντροφιά, μην πάθη κανένα ξαφνικό.

Της περισσότερες ώρες μένει σιωπηλή και δεν θέλει να μās ξη-
γήρη καταλεπτός τί της συμβαίνει. Μόνον ή συντροφιά της κόρης
μας την παρηγορεί και την ήσυχάζει κάπως.

"Η Μίνα νομίζει πως ή μακρή άρρωστη έχει καταλάβει τα πάν-
τα. Φαίνεται ακόμα πως έξασκει κάποια διαβολική γοητεία επάνω
της ό καταραμένος βρυκό-
λακας.

Απ' τη δεινή αυτή θέσι,
μόνον ή άρεσις τού καθη-
γητού Βάν "Ελινγ θα
μās βάλη δραστηώς.

Γιατί άραγε όμως, Θεέ
μου;

Έπρεπε να είχε φτάσει
πια στα μέρη αυτά, "Ε-
πείς αν δεν έλαβε τό τη-
λεγράφημά μας. "Αν συ-
νέβη αυτό, είμαστε χαμέ-
να... χαμένοι...

Τό άπόγευμα χθές σή-
τησε σ' άπόγό μας κ' έ-
καμα μια βόλτα στα γύρω
μέρη. Τρέχοντας επάνω—
κάτω, δεν έπαυσα να φω-
νάζω, να πυροβολώ, να
σφυρίζω και να καλώ τόν
Πιστό. Μά τό καλό κ' ά-
φοραμένο ζώο δεν φάνη-
κε ποθενά...

Σ' ένα κοντό μέρος του
δάσους συνάντησα δυό τσα-
λάκια. Μόλις με είδαν δ-
λιν, χάθηκαν μέσα στους θάμνους. Δέν πρόφτασα ούτε να πυροβο-
λήσω. Τό άπόγό μου, που δεν είχε τρομάξει καθόλου απ' τό συνα-
πάντημα των άγοριών αυτών, άρχισε έξαρνα σε λίγο να δείχνη
σημεία άνησυχίας. Δέν μπορούσα να καταλάβω τί συμβαίνει. "Επεί-
νασι όπόσο τό όπλο μου και σταμάτησα κάτω από μία συστάδα
δάφνων. "Αμέσως σχεδόν είδα να περνάη άντίκρυ ένα μεγαλόσωμο
άγριμα και να χάνεται μέσα στα πικνά χαμόκλαδα. Τό άπόγό μου
χρειάστηκε με τούτο και τόβαλε στα πόδια. Τρόμαξα να τό συγχα-
ρήσω λίγο που δώ απ' την έπαυλη.

Είμαι βέβαιος πως τό θηρίο που είδα, ήσαν μια μαύρη άρκούδα.
Έξαφνικά μεγαλόσωμη. Δέν έχω καμιά άμφιβολία γι' αυτό...
Μήπως σχετικώς στη Μίνα και τη συμβούλευνα να μην πη τί-
ποτα στα κορίτσια, να μην τρομάζουν. Πάντως πρέπει να έχουμε τό
ντύσιμο μās προφυγίζον και μάλιστα τόση που χάσαμε την άνε-
κνηση συντροφιά τού Πιστού...

(Απ' τό "Ημερολόγιο της Μίνας "Αρκερ).

Τρεις μέρες άργότερο.—"Ας εινε εύλογημένο τό
όνομά σου, Κύριε μου και Θεέ μου!...

"Η χθεσινή ημέρα ήσαν ή πιο συγκινητική της ζωής μας. Κα-
θώς μπρός στην αλλόκοτη της επαύλειος, κοντά στο πηγάδι,
ήσαν άκούσαμε έξαρνα μαζωμένα γαργίσματα.

Πατογίτημας όλοι επάνω άνησυχια κ' άλληλο-
καταγίτημα στα μάτια.

—"Ο Πιστός! φώναζε ό "Ιωνάθαν.

—"Ο Πιστός! φώναζε κ' εγώ, γεμάτη βαθιά
σπένση, μη μπορώντας να συγκρατήσω τους χτύ-
πους της καρδιάς μου.

(Ακολουθεί)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΙΚΑΡΟΙ

(Τὰ μεγάλα αεροπορικά δράματα των τελευταίων ετών)

Ο πόθος της διαβάσεως του όκεανού δι' αεροπλάνου και των μεγάλων γενικών αεροπορικών ταξιδιών, έχει στοιχίσει ως τώρα στην ανθρωπότητα πολύ αίμα. Όχι όλοι αεροπόροι βρήκαν κατά τα τελευταία χρόνια τον θάνατο, διασχίζοντας τον όκεανό, επνίγησαν, συνετρίβησαν, χάθηκαν και κανένας δεν έμαθε ποτέ λεπτομέρειες του τραγικού των τέλους.

Ίδου μερικά από τα αεροπορικά αυτά δράματα, όπως τα άφηγείται κάποιο γερμανικό περιοδικό:

Στις 8 Ματίου 1927 δύο τοιμηροί Γάλλοι αεροπόροι, ο Νουνγκεσερ κι' ο Κολί, ξεκίνησαν από το Παρίσι για τη Νέα Υόρκη. Το διπλό τους ήταν εξοπλισμένο με μία μηχανή 450 ίππων και στα φτερά του είχαν ζωγραφίσει μία νεκροκεφαλή κι' ένα φέρετρο — σύμβολα της αναπόδαντου θελήσεώς των: «Έμειθα έτοιμοι να πεθάνουμε αν δεν επιτύχουμε»!

Οι σταθμοί ασυμμάτου όλου του κόσμου άρχισαν να εργάζονται πυρετωδώς μόλις άπογειώθηκε το αεροπλάνο τους. Άλλά δεν εργάστηκαν έπ' πολλή ώρα. Γιατί οι δύο τοιμηροί αεροπόροι έπεσαν, φαίνεται, στον όκεανό και πνίγηκαν. Όσα έλέχθησαν αργότερα για μυστηριώδη ραδιοηχογραφήματα και για συντομήματα αεροπλάνου, που τ' άκουσε έξω το κήμα, απέδειχθησαν εκ των ύστερων εσφαλμένα. Ο όκεανός είχε καταπιεί το μετάλλιο πουλί με τη νεκροκεφαλή. Το άδύναστο στοιχείο είχε νικήσει τον άνθρωπο.

Ένα χρόνο αργότερα επανέλθηκε και πάλι το πείραμα της διαβάσεως του όκεανού εξ' Ανατολών προς Δυσμείς. Απτή τη φορά εινε μία ώριμωτάτη νέα, μία πλοίσια Άγγλις λαίδη, που θέλει να κερδίσει τη δάφνη, ή μίς 'Ελισ Μάικιν, κόρη του λόρδου 'Ιντσηρ. Η μίς 'Ελισ επωφελήθηκε ενός ταξειδιού των γονέων της στην Αίγυπτο για να επιχειρήσει το εξαιρετικό της τόλμημα. Συνεννοήθηκε με τον Άγγλο αεροπόρο Χίντκλιφ, ο όποιος θα κυβερνούσε το αεροπλάνο ως πιλότος, και στις 12 Ματίου 1925 άπογειώθησαν από το αεροδρόμιο του Κόαγγονελλ. Τέρμα του ταξειδιού τους θα ήταν ή Νέα Υόρκη, μέσω Χάλφαξ. Τis δύο πρώτες ήμέρες έστειλαν τακτικά ραδιογραφήματα. Στις 14 Ματίου έφαρνα κάθε είδησις εν μέρους των σταμάτησε. Το αεροπλάνο τους έπεσε στη θάλασσα και κατεστράφη! Κανείς δεν ξέρει για ποίον λόγο, κανείς δεν ξέρει πού. Η ομηροκίνηση νεορά λαίδη και ο άτυχος συνοδός της βρήκαν οίκοτό τέλος και ούτε τα πτώματά τους δεν βρέθηκαν ποθενά.

Δίγες ήμέρες αργότερα ή διάβασις του όκεανού απ' την Εύρωπή στην Άμερικη επετεύχθη από τρεις Γερμανούς αεροπόρους, τον Κόλ, τον Χίνεφελντ και τον Φίτζμερις. Μά δεν ήσαν λίγοι οι κίνδυνοι που διέτρεξαν κι' οι τρεις αυτοί τοιμηροί 'Ικαροι. Όπως αργότερα έλεγαν οι ίδιοι, σε μία στιγμή είχαν τελείως απελπιστεί και είχαν αποφασίσει να βάλουν τον Φίτζμερις να τους σκοτώσει και να εξακολουθήσει ύστερα μόνος του το ταξίδι. Άλλά για καλή τους τύχη, ή ομίχλη, ή τρικυμία και ή βροχή υπεχώρησαν έφαρνα και στις 20 'Απριλίου 1928 πάτησαν στο άμερικανικό έδαφος.

Τον Αύγουστο του 1928 άποφασίστηκε πάλι ένα άλλο τόλμημα. Το πέταγμα από την Άμερικη στη Σκανδιναβία, μέσω Γροιλανδίας. Οι δύο Σουηδοί πιλότοι Χάσσελ και Κράμερ εινε οι πρώτοι που άπεφάσισαν αυτή την πτή-

ση. Στις 18 Αύγουστο άπεγειώθησαν από το αεροδρόμιο του Κόχραν διευθυνόμενοι κατ' ευθείαν προς την Γροιλανδία. Στο Μάονιτ 'Ηβαντ, στη Γροιλανδία, τους περιμεναν οι 'Εσκιμώοι. Έκει βρίσκονταν μία πλατεία άμμουδης έκτασις, καταλλήλως για προσγειώσει. Έφτασε όμως ή νύχτα και το αεροπλάνο δεν φαινόταν. Οι 'Εσκιμώοι άναψαν τότε φωτιές για να καθοδηγήσουν τους πιλότους στο μέρος που έπρεπε να προσγειωθούν. Μάταια όμως περιμεναν. Ο Χάσσελ και ο Κράμερ δεν έφτασαν ποτέ στη Γροιλανδία και από το αεροπλάνο τους ούτε τα συντομήματα καν δεν βρέθηκαν. Χάθηκαν κι' αυτοί στον όκεανό, θύματα της τόλμης τους.

Τον Οκτώβριο του ίδιου έτους μία άλλη αεροπορική τραγωδία προκάλεσε τη συγκίνηση του κόσμου. Ο Άμερικανός πλοίαρχος Μακντόναλντ έπεχείρησε να πετάξει από την Άμερικη στην Εύρωπή, ακριβώς όπως ο Λίντμπεργκ, ακολουθώντας μάλιστα το ίδιο δρομολόγιο που είχε κάνει εκείνος. Στις 16 'Οκτωβρίου 1928 άπογειώθηκε από το αεροδρόμιο του Χάρμπορ Γκραίης της Νέας Υόρκης. Μαζί του είχε πάρει εκατό γαλιόνα πετρέλαιο, μία μπουτίλα καφφέ και είκοσιτέσσερα σάντουιτς. Είδιπαι για να ταξιδίει τον το έναεριο ελαμβάνοντο ως την επομένη στις τέσσερες το απόγευμα. Άπό εκεί και πέρα άπώλη τη σιωπή. Κανένας άσχηματος, ούτε της Εύρωπης, ούτε της Άμερικης, δεν έλαβε είδησι από τον Μακντόναλντ.

Στην άρχη νόμισαν ότι ο Μακντόναλντ, βλέποντας τον άσχημο καιρό, άποφάσισε να γυρίσει πίσω στη Χάρμπορ Γκραίης και όλη τη νύχτα οι προβολείς των αεροδρομίων αδιάκωναν με τα φώτα τους τον ουρανό για να καθοδηγήσουν τον αεροπόρο. Άδικα όμως έφεγγαν, όπως άδικα έφεγγαν λίγους μήνες νωρίτερα ή φωτιές των 'Εσκιμώων για τον Χάσσελ και τον Κράμερ. Ο Μακντόναλντ έχασε τη ζωή του κατά την πτήση του με τα στοιχεία. Το θάρος του και ή τύχη του έπληγαν στα χαμένα.

Οίκοτό τέλος βρήκε όσωτάως και ή έαυτοκτονία των Πολωνών αεροπόρων, που δοκίμασαν να περάσουν τον Ατλαντικό. Στις 15 'Ιουλίου 1929 ο Πολωνός αεροπόρος 'Ιντζικόφσκν κι' ο σύντροφός του ταγματάρχης Κομπάλα, επεδέχθησαν στο Παρίσι στο αεροπλάνο τους «Στρατηγός Πικνιρόβσκι» για να πετάξουν από την πρωτεύουσα της Γαλλίας στην πρωτεύουσα των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Έφτασαν πετώντας ως τη νήσο Γκαρτσιόσα, μία από τις Άζόρες, μα την ώρα που το αεροπλάνο τους άγγιξε στη γη, άναποδογύρισαν εξ' αίτιας ενός κακού χειρισμού, ο μωτέρ έξεροάγη, και ο μόν 'Ιντζικόφσκν έμεινε νεκρός επί τόπου, ο δε Κομπάλα πληρώθηκε βαρύτατα. Ένα Πολωνικό εκπαιδευτικό αεροπλάνο της σχολής των δοκιμών πέταρε το πτώμα του δυστυχισμένου 'Ιντζικόφσκν και τον βρήκε πληγωμένο σύντροφό του Κομπάλα πίσω στην πατρίδα τους.

Ο διάσημος Γάλλος αεροπόρος Κόστ, ο όποιος είχε ξεκινήσει σχεδόν συγχρόνως με τους Πολωνούς από το αεροδρόμιο του Βιλλακουμπλαί, για να διασχίσει τον Όκεανό, φάνηκε πάλι συνετός απ' αυτούς. Είχε πετάξει κιόλας 28 ώρες και είχε διανύσει 5,400 χιλιόμετρα, όταν συνάντησε έφαρνα έναντιον άνεμο και προσπάθησε να γυρίσει πίσω στο Παρίσι, όπου έδιόσε ως ή διάβασις του 'Ατλαντικού εξ' Ανατολών προς Δυσμείς εινε

Ο Άγγλος αεροπόρος Μάκ Λάριν και ή μίς Μπέριλ Χάρτ που θέλησαν να καταρρίψουν το ρεκόρ του Λίντμπεργκ και πνίγηκαν.

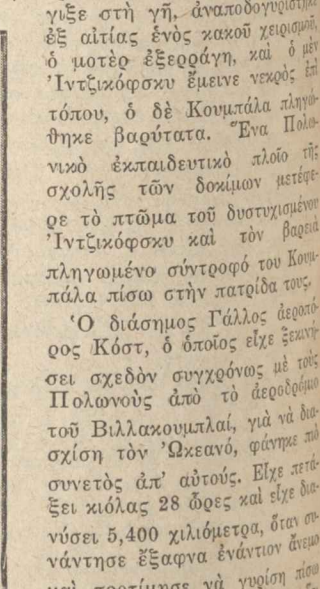

Ο Γάλλος αεροπόρος Νουνγκεσερ, ο οποίος πέθανε στον όκεανό.

Ο Άμερικανός πλοίαρχος Μακντόναλντ, ο οποίος πέθανε στον όκεανό.

Ο Πολωνός αεροπόρος 'Ιντζικόφσκν, ο οποίος πέθανε στην πτήση.

Ο Γάλλος αεροπόρος Κόστ, ο οποίος πέθανε στην πτήση.

Ο Άγγλος αεροπόρος Μάκ Λάριν και ή μίς Μπέριλ Χάρτ που θέλησαν να καταρρίψουν το ρεκόρ του Λίντμπεργκ και πνίγηκαν.

δυνατή μόνον με ιδεωδώς ώραιον καιρό.

Η τρίτη πτήσις που έγινε την ίδια ήμέρα, ήταν του «'Αντιν Μπόουερ». Έπρόκειτο να επιχειρηθή ή διαδρομή από τον Καναδά στην Εύρωπή και μάλιστα οι τοιμηροί αεροπόροι έπίστευαν να φτάσουν ως το Βερολίνο. Το αεροπλάνο τους εξέκρινε αηρηρώντας τη βροχή και την ομίχλη. Τρεις ήμέρες αργότερα όμως άναγκάστηκε να προσγειωθεί στους πάγους του Κάλ Τσάλντεν, στους 'Εσκιμώους. Όλες ή προσπάθειες τους να άπογειωθούν από τους πάγους, υπήρξαν μάταιες. Μετά μία έβδομάδα, τέλος, οι αεροπόροι έπιχειρούν να εγκατασταθούν στην Ξηρά και να κάνουν τις άπαραίτητες έπισκευές στο αεροπλάνο τους. Έφαρνα όμως άρχισε φοβερή τρικυμία, ο πάγος πάνω στον όποιο βρισκόταν προσγειωμένο το αεροπλάνο τους έσπασε και το μετάλλιο πουλί έγινε έρμαιο των κυμάτων. Παρ' όλες τις προσπάθειες των 'Εσκιμώων και των αεροπόρων, το αεροπλάνο δεν καταφέρθηκε να σωθή. Έγινε συντομήματα, διαλύθη εις τ' άξ δυν συνετρίβη, όπως και το όνειρο των τοιμηρών αεροπόρων. Το υγρό στοιχείο συνέτριψε άλύπητα το ανθρώπινο κατασκεύασμα που είχε τολμήσει να άνημψη την άπεραντωσίνη του, και άφησε εγκαταλελειμμένους κι' άδοθήτους έκκενους που το κυβερνούσαν, σε μία παγωμένη άκτι του Πόλου.

Την πρώτη Αύγουστο 1930 ο αεροπόρος Μάκ Λάριν, με συνεπιδάτιδα τη χαρτομένη μίς Μπέριλ Χάρτ, επεδέχθη στο αεροπλάνο του, στο αεροδρόμιο του Χάρμπορ Γκραίης της Νέας Υόρκης με κατεύθυνση το αεροδρόμιο Λέ Μπουζζέ των Παρισίων. Το δρομολόγιο του ήταν να περάσει από τις Βερμούνδες κι' από τις Άζόρες, να καταρρίψει το ρεκόρ του Λίντμπεργκ και να συντομήσει την υπερωκεανείο διαδρομή από 36 ώρες σε 33 1/2. Η άνημφοσία του και ή τύχη του ήταν τέτοια, ώστε δεν πήρε ούτε καν άσχηματά του κι' έτσι δεν έγινε γνωστό σε ποιά σημεία του όκεανού βυθίστηκε και χάθηκε για πάντα, μαζί με τη συνεπιδάτιδά του.

Με το δυστύχημα αυτό κλείνει ο κατάλογος των ήρώων του άερος, που έπασαν θύματα της μεγάλης των τόλμης. Μολαταύτα, τα μεγάλα αεροπορικά ταξίδια δεν σταμάτησαν, δεν θα σταματήσουν ποτέ. Ο πόθος των ήρωικών κατορθωμάτων θα τραβίει πάντα τους ανθρώπους στη δόξα, τον θρίαμβο ή τον θάνατο!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

«ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΛΗΤΕΣ!...»

Στις νομισματικές συλλογές διαφόρων μουσείων βρίσκονται μερικά χρυσά μετάλλια, στη μιά όλη των όποιων βλέπει κανείς χαραγμένα 'Ολλανδικά ή φράσι: «Αυτοί οι Άλχητες».

Τα μετάλλια αυτά έκάρησαν τον 16ον αιώνα, κατόπιν άποφάσεως της 'Ολλανδικής Βουλής. Στις άρχές του αιώνα αυτού, μία έπιτροπή άπαρτηθεν παρουσιάσθηκε στον 'Ισπανό αντιβασιλέα της 'Ολλανδίας για να του υποβάλει όρισμένα ατήματα του 'Ολλανδικού λαού. Ο αντιβασιλέας όμως άρνήθηκε να δεχθή την έπιτροπή και έβρισε τα μέλη της λέγοντας:

— Δεν μπορώ να δεχθώ αυτούς τους άλχητες!...

Όταν ή φράσις αυτή μαθεύτηκε, όλος ο λαός άρχισε να την επαναλαμβάνει. Έχασε μάλιστα την προσβλητική σημασία της και όσους ήσαν μέλη της έπιτροπής υπερεφανεύοντο για τη βροσιά που τους άπλήθηκε ο αντιβασιλέας.

Σε λίγα χρόνια, έπειτα από μία επανάστασι, ή 'Ολλανδία έλευθερώθηκε από τον 'Ισπανικό ζυγό. Τότε ή Βουλή άποφάσισε να κοπουν χρυσά μετάλλια με τις λέξεις «Αυτοί οι Άλχητες», τα όποια μοιράστηκαν στα μέλη της περιήρης έπιτροπής, κι' έθεωρούντο ως το μεγαλύτερο παράσημο της 'Ολλανδίας.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στο δικαστήριο:

— Και δεν ήρθε στα αυτιά σου, μάργυς, τίποτε άλλο από την ιστορία αυτή του δαρσινάτος του άνδρου γίνου;

— Τίποτε άλλο, κύριε δικαστά, δεν ήρθε στ' αυτιά μου, παρ' ένας... κατακέφαλος, όταν έπληγα να τους χωρίσω!...

Η κυρία Κουνενέ πάει σε μία χαρτομένητιδα, για να της πη την τύχη της. Η μάγισσα χίνει τον καφέ στο πιάτο κι' άρχίζει να μαντεύει:

— Έδώ, λέει, βλέπω μία γυναίκα που ακολουθεί τον άντρα σας, παντού όπου πηγαίνει.

— Αυτό εινε αδύνατο, της άπαντά ή κυρία Κουνενέ.

— Και γιατί, κυρία μου, παρακαλώ; ρωτάει ή καφετζού.

— Γιατί μένει ο άντρας μου, κυρά μου, εινε αδύνατος!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μπροστά στην όμορφή της γυναίκας γονατίζουμε. Μπροστά στην άρετή της χαμηλώνουμε το κεφάλι.

Όπου τιμώνται ή γυναίκες, εκεί και οι άνδρες εινε έναρετοι.

Η χάρι της γυναίκας έγκαιπα στην καλωσύνη της καρδιάς της.

Ο άνδρας άποβλέπει στο όφελίμο, ή γυναίκα στο ώραίο.

Η γυναίκες δεν έδημιούργησαν μεγάλα έργα, άλλ' εγέννησαν μεγάλους άνδρας.

Η γυναίκα εινε ή μόνη βασίλισσα της καρδιάς των μεγάλων άνδρων.

Ο άνδρας δεν τηρεί μέσον όσο άπέναντι της γυναίκας. Όταν δεν εινε δούλος της, εινε τύραννός της.

Όσοι έπαυον τις γυναίκες, δεν τις γνωρίζουν άρεστά. Όσοι τις κατηγορούν, δεν τις γνωρίζουν καθόλου.

Όταν ή διαγωγή των γυναικών εινε επλήρημη, αυτό δεν προέρχεται από κακία, αλλά από άπρηνοσησία.

Ο άνδρας χωρίς τη γυναίκα, θα άγνοούσε τη χάρι, ή όποία εινε το χαμόγελο της άγάτης.

Πρέπει να διαπαιστείτε προς το πνεύμα και την καρδιά όσων έχθρεύονται τις γυναίκες.

Πατέ ένας άνδρας δεν μπορεί να ζήσει ώραία, αν δεν άνακατεψουν και γυναίκες στη ζωή του.

Ο στολισμός μιας κοινωνίας έξαρτάται από την πρόοδο των γυναικών της.

Η γυναίκα εινε το μεγαλύτερο άριστοήρημα της φύσεως.

Η περισσότερες γυναίκες παραστράτησαν από τον ίσιο δρόμο, έπειδή έδωσαν πιστά στους άνδρες.

Κάθε κακό που μας κάνουν ή γυναίκες, προέρχεται από μας. Αντιθέτως, κάθε καλό όφειλεται στις ίδιες.

Ο θυμός της γυναίκας μοιάζει με την άνοιξιακή βροχή.

Για να παραφροθή μία γυναίκα, πρέπει να ναι τέλει έρωτευμένη.

Σε κάθε μεγάλη επιχείρησι, εινε αδύνατο να μην έχη άνακατεψεί και μία γυναίκα.

Η γυναίκες εινε πιο δεισιδαίμονες από τους άνδρες, γιατί έχουν μεγαλύτερη ευαίσθησι απ' αυτούς.

Η ομορφιά των δακρύων εινε πασπακώρησι από κάθε άλχη.

Ένα δάκρυ γυναικείο περιλλείει συχνά την τιμή ενός άνδρος και την τιμή ενός λαού.

Ο πολιτισμός ενός έθνους φανεώνεται κυρίως από το σεβάριο των κατοίκων προς τη γυναίκα.

Το να πης σε μία γυναίκα να μην άγαπήσει, εινε σαν να άπαρηγόρησις σ' ένα λουλούδι να άναιδώσει.

Ο άνδρας νομίζει τον έαυτό του κύριο, ενώ εινε πάντοτε δούλος της γυναίκας.

Η γυναίκα που άγαπά τον άνδρα της και λατρεύει τα παιδιά της, εινε το καλύτερο στολίδι του σπαιτού της.

Όποιος έχει καλή γυναίκα, εινε σαν να έχει όλόκληρο θησαυρό.

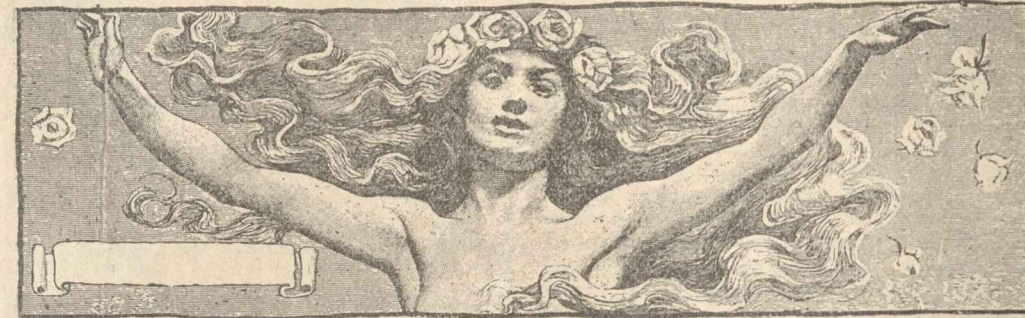

Η γυναίκα εινε το καλύτερο στολίδι του σπαιτού της.

Η γυναίκα εινε το καλύτερο στολίδι του σπαιτού της.

ΕΝΑΣ απ' τους μεγαλύτερους θεατρικούς συγγραφείς του κόσμου, είνε σήμερα ο Εγγένιος Ο' Νέι. Τα έργα του έχουν παχτεί σ' όλες σχεδόν τις μεγαλοπόλεις της 'Αμερικής και της Ευρώπης και παντού έσημειώσαν εξαιρετική επιτυχία. Ακόμη και η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη με την κ. Κυβέλη, τώρα που πρόκειται να συνεργαστούν, θα πρωτοεμφανιστούν σ' ένα από τα τελευταία δράματα του Ο' Νέι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ Ο' ΝΕΙ

Η νεότης του Ο' Νέι. Η σπουδές του. Η περιπλάνησής του. Μπρέμ, αλήτης, πεινασμένος. Από δουλειά σε δουλειά κι από τέχνη σε τέχνη. Χρυσόδεχας. Η άποψη του. Η δημοσιογραφική του επιτυχία. Στο σανατόριο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εκτός όμως από τους θριάμβους του στο θέατρο, εκείνο που κάνει ενδιαφέρον ο Νέι στην προσωπικότητά του Ο' Νέι, είνε ότι ο Ίρλανδοαμερικανός αυτός συγγραφέας έχει περάσει μιὰ ζωή τριγυριμένη και πολυδιασπασμένη, ακριβώς όπως ο Γκόρκι, ο Κνουτ Χάμσουν, ο Τζάκ Λόντον κι' άλλοι. Έδειξαν όμως στη ζωή του, όχι τόσο από καταρραγμένη τύχη, όσο απ' την κακοκεφαλιά του και τον χαρακτήρα του, που τον έσπρωχναν διαρκώς στις περιπέτειες.

Ο Εγγένιος Ο' Νέι γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 16 Οκτωβρίου 1888, από πατέρα Ίρλανδό και μητέρα 'Αμερικανίδα. Ο πατέρας του, Τζαίμς Ο' Νέι, ήταν ένας απ' τους πιο δημοφιλείς ήθοιους του αμερικανικού κοινού, στην εποχή του, κι' η μητέρα του πανίστα ξακουστή σ' όλη την 'Αμερική.

Χάρης λοιπόν στη φήμη των γονέων του, ο Ο' Νέι είχε εξασφαλισμένα από μικρός όλα τα έφάρδια για να προοδεύει στη ζωή. Η ψυχή του όμως τον άδουσε στις περιπέτειες.

Τα πρώτα χρόνια της ζωής του γράφει από πόλη σε πόλη της 'Αμερικής κοντά στον πατέρα του. Σε ηλικία έφτα έτών, τον ένεγρασαν έσωτερικά σ' ένα καθολικό λύκειο, κι' αργότερα σε μιὰ 'Ακαδημία — όπως λέγονται στην 'Αμερική — τα σχολεία που είνε αντίστοιχα με τα δικιά μας γυμνάσια. Το 1906, σε ηλικία 18 ετών, ο Ο' Νέι ένεγράφη στο Πανεπιστήμιο της Πρίνστον. Δεν έμεινε όμως εκεί, παρά μόνον ένα χρόνο.

Τον Ιούνιο του 1907 παράτησε τις πανεπιστημιακές σπουδές του, έφυγε ξαφνικά από το Πρίνστον και πήγε στη Νέα Υόρκη. Βρήκε εκεί μιὰ θέσι γραφείας σε κάποια μικροεπιχείρηση κι' άρχισε να ζή τη μονότονη ζωή του υπαλλήλου.

Σε δύο χρόνια παντρεύτηκε. Αλλά δεν ήταν πλυσμένος για οικογενειάρχηση. Η ψαίχλη και στερεότυπη δουλειά του γράφει του τον ήταν ανυπόφορη, τα δεσμά του έγγαμου βίου του φαινότανσαν φρικτά και τα μικροελαττώματα της γυναίκας του τον έδιναν τρομερά στα νεύρα. Πολλή γοήτωση λοιπόν άρχισαν να γροινιάζουν και στα 1912, έπειτα από τριών ετών σκληρή ζωή, έχωρισαν.

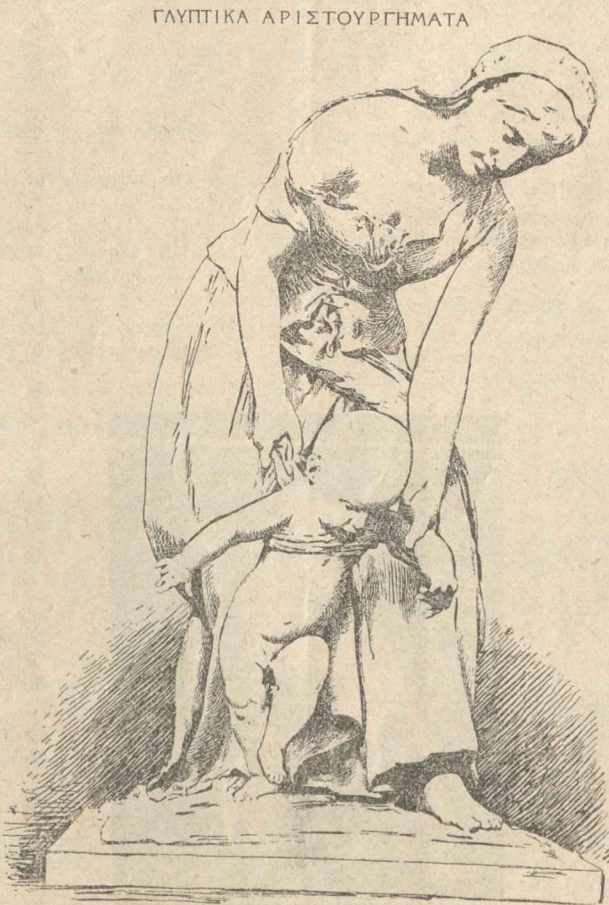
Τότε πειά ο Ο' Νέι ρίχτηκε στις περιπέτειες.

Την εποχή εκείνη, σε διάφορα μέρη της μικρής δημοκρατίας Οντάρας, είχαν ανακαλύψει μεταλλεία χρυσού, και πολλοί Ίρλανδοί απ' τις Ηνωμένες Πολιτείες γιά να πάν' εκεί να βρύνουν χρυσάρι.

Το έπάγγελμα του χρυσόδηρα τραβούσε ακατανίκητα τον Ο' Νέι και μιὰ μέρα, μόλις πήρε το διαζύγιό του, παραιτήθηκε απ' το γραφείο όπου εργαζόταν και μαζί μ' έναν φίλο του μηχανικό ξεκίνησε γιά τη γη του χρυσού.

Η κακοτυχία που πέρασε εκεί, κάτω απ' τον καυστικό ήλιο της Κεντρικής 'Αμερικής, είνε ανεκδιήγητες. Και το χειρότερο ήταν ότι δεν κατάρθωσε να βρή χρυσάρι.

Ωστόσο, ο καιρός εκείνος δεν πήγε χαμένος γιά τον Ο' Νέι. Είχε πάρει μαζί τον άφθονα βιβλία παντός είδους και προπάντων φιλολογικά. Και τα βράδια, μ' όλο που ήταν άποκαμωμένος απ' τις αδιάκοπες περιπλανήσεις κι' απ' το σάπνιμο, αντί να

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ
(Έργον του Έρρίκου—Ονορέ Πλε)

λειά του φαινόταν έννευριστική και, στο τέλος, την παράτησε.

Δεν ήξερε πειά τί δουλειά να κάνει και τί έπάγγελμα ν' ακολουθήσει. Έκείνο που ποθούσε κυρίως, ήταν τα ταξείδια.

Έφυγε λοιπόν απ' τη Νέα Υόρκη και πήγε στην 'Αργεντινή. Έμεινε εκεί κάμποσον καιρό άεργος κι' όταν τον σόδησαν τα λίγα χρήματα που είχε μαζί του, άρχισε να τον θεώρει ή πείνα. Συγγνώμη έμεινε κι' άστεγος, γιάτι δεν είχε να πληρώσει το νοίκι του.

Πολλές φορές, καθώς καθόταν σ' ένα κάθισμα δημοσίου πάρκου, με το στομάχι άδειαν, λιγομένος απ' την πείνα, άρχιζε να μονολογεί. Και ή πιο συνηθέστερη φράσις που επαναλάμβανε στους μονολόγους του αυτούς ήταν:

— "Αχ, γιάτι να μην είμαι πλούσιος! Γιατί να μην μπορώ να πείθω! Έτσι, χωρίς να κάνω τίποτε, χορτάτος κι' όχι πεινασμένος, έβροντας ότι έχω να φάω και να κοιμηθώ! Γιατί να μην έχω πολλά λεφτά, ώστε να μπορώ να γινώσκω σε διάφορες χώρες, χωρίς να με νοιάζει γιά τίποτε;

Ονειροπολούσε λοιπόν και περίμενε να πέσει χρυσάρι γι' αυτόν απ' τον ουρανό. Το θαύμα όμως αυτό δεν γινότανε κι' ο νεαρός Ίρλανδοαμερικανός αποφάσισε να ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη. Αλλά που δάβρισκε τα ναύλα;

Τότε αναγκάστηκε να πάει να εργαστεί σε μιὰ ηλεκτρική εταιρεία. Ο μισθός ήταν λίγος κι' ή δουλειά που έκανε πολύ βαρειά. Γι' αυτό, έπειτα από μερικές βδομάδες, άφου χόρτασε κάπως το ψωμί, όπως έλεγε αργότερα ο ίδιος, την παράτησε.

Έμεινε πάλι άεργος γιά κάμποσες μέρες κι' όταν πειά πόν έσφιξε ή πείνα, πήγε πάλι κι' εργάστηκε σ' ένα εργοστάσιο κοσμητών. Κι' από κεί όμως έφυγε και μπήκε σ' ένα εργοστάσιο ραπτομηχανών.

Όλες ή δουλειές αυτές ήταν ή μιὰ πιο βαρειά απ' την άλλη. Έξέ άλλου ή άλλη πάλη της στερησις κι' ή κακοτυχία είχαν κλονίσει και την υγεία του, αλλά προπάντων το ήθικό του και την άγιά του προς τις περιπέτειες.

Ήθελε με κάθε τρόπο να γυρίσει στη Νέα Υόρκη και γιά να το κατορθώσει, κατατάχθηκε ως ναύτης σ' ένα άγγλικό άποπλοιο.

Όταν ξαναγύρισε στη Νέα Υόρκη, έμαθε με λύπη ότι ή μητέρα του είχε πεθάνει πριν από πολλά χρόνια. Κατέφυγε τότε στον πατέρα του, ο οποίος είχε τότε έναν θίσο δικό του, με τον οποίο έκανε περιουσίες στις διάφορες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αφού έβριζε και δεν υπέφερε να βρή καμιά άλλη δουλειά, ο νεαρός Ο' Νέι προσέληφθη ως ήθοποιός στο θέατρο του πατέρα του. Ούτε ή δουλειά όμως αυτή τον ελπίσθηκε και περίμενε να βρή καμιά άλλη.

Στην πόλη Νέον Λονδίνο γινώσκει με τον άρχισιντάχτη κάποιος τοπικός έφημεριδός, ο οποίος τον συμπάθησε, έξετιμισε τις γνώσεις του και την παρατηρητικότητα του και του πρότεινε να τον πάει συντάχτη της έφημερίδος του. Ο Ο' Νέι δέχτηκε πρόθυ-

πλαγιάς και να κοιμηθεί, όπως ο σύντροφός του, καθότανε και διάβαζε. Το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας το περνούσε έτσι διαβάζοντας και όνειροπολώντας.

Έντομεταξύ οι μέρες περνούσαν, τα πρόβια και τα λίγα χρήματα που είχαν μαζί τους οι δύο σύντροφοι ξενιτλήθηκαν και ένα καλοπρωί έγκαιτέλεσαν την Οντόρα.

Ξαναγύρισαν στη Νέα Υόρκη, όπου χάρις στη μεσιολάβια του πατέρα του, ο Ο' Νέι άποσπαστηκε καλλιτεχνικά διευθυντής ενός δραματικού θιάσου. Η άποψη αυτή ήταν περιήρητη κι' ο μισθός άρακά έκανοποιητικός. Μολαταύτα, ο άκατάστατος Ο' Νέι δεν έβριζε χαριστήριους. Η δου-

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΣΤΕΡΝΑ ΤΗΣ...

Σαν νεοκική λαυπάδα την ώρα της θανάς φαντάζει μέσ' στο στρώμα με μάτια λαμπερά άργα ψυχομαχώντας... δεν βρίσκειται κανείς, τα μάτια της να κλείσει γιά τη στερνή φορά.

Δροσολοιμένα κύλλη σιγά, σιγά, σβούστηκαν και τ' άμοιρον χορμιοί οι τόσο γλεντοκόποι ο ένας με τον άλλον, εφύγανε καθήκον στο όριο της ζωής διαβάτες στρατοκόποι.

Και μοναχοί συντρόφοι στο νεκροκρέββατό της έμείνανε μονάχα ή μαύρη λημονιά ή νεοκική γαλήνη και ή λήθη σάβανό της φρικτά την άγκαλιάζει γελώντας κι' άπονιά.

Πειραϊεύς.

ΕΜΜ. Δ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ

Γιατί μου φέρνεις κάπελα ένα ποτήρι μόνον, Μη τους συντρόφους δεν κερούν στη δόλια σου ταβέρνα; Δεν βλέπεις πόσο είμαστε; Λοιπόν τους δυό μας κέρνα. Δεν βλέπεις πόσο συντροφιά μαζί μου και τον πόνο;

Φέρε να πιούμε κάπελα. Το γλέντι άς άρχισει ή ή ποτήρι του έδω και στήσε το ομιά του. Άς πει ο πόνος μου κι' έγω κρατά το συντο-

θα καρτέρι πριν απ' έμέ εκείνος να μεθύσει.

Είπα, τί στέκις κάπελα, γλυκό κρασί στον πόνο λίκου να πα, να ζαλοστή, να πέση μεθυσμένος Γιατί είν' βαρύν, άδάσταχτος κι' έγώ άποσταμένος! Πως τον πάρε το κρασί και με ξεχάσει μόνον.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Μια γιά μένα χάθηκαν, τίποτα πειά δεν μένει. Υψηλότερες ή έλλειδες μου πετάξανε μακριά μου. Όπου μένονα τα ένειρα! οι πόθοι μου σβυσμένοι. Καί μόν' ο πόνος θλιβερά άνθιζε στην καρδιά μου.

Πειραϊεύς.

ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΝΕΑΣ

Κι' έτσι έγινε δημοσιογράφος.

Το έπάγγελμα αυτό τον ευχαριστούσε. Άρχισε να διατρέχει, καθει που έγραφε ήταν «κυκλοφορούσε».

Μολαταύτα, ούτε στη δημοσιογραφία έμεινε πολύ καιρό. Η κακοτυχία που είχε περάσει, είνε συνταφει την υγεία του.

Μια μέρα έκανε μιὰ τρομερή άμωπτοσία, έπειτα άλλη, κι' άλλη. Ήταν φθισικός! Τότε ο πατέρας του τον πήρε και τον πήγε σ' ένα σανατόριο της Ουδέλνχτορν.

Μέσα στο σανατόριο αυτό, γιά να διασκεδάσει την άνία της μονότονης ζωής του, ο Ο' Νέι άρχισε να γράφει θεατρικά έργα.

Έγραψε ένα δράμα με τον τίτλο «Παγίδα», το όποιο σημείωσε, όταν παίχτηκε, μεγάλη επιτυχία. Έπειτα έγραψε ένα δεύτερο έργο με τον τίτλο «Οι ήθοιοι των επαρχιακών πόλεων», το όποιο σημείωσε ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία. Άρχιζε πειά ή δόξα.

Ο Ο' Νέι — ήταν τώρα 27 ετών — είχε βρει το έπάγγελμα γιά το όποιο προωριζόταν και με το όποιο θα κέρδιζε φήμη και χρήματα. Πραγνάντων χρήματα, γιάτι, όπως έλεγε συχνά ο ίδιος, περισσότερο τον ενδιέφεραν αυτά παρά ή δόξα.

Έκείνο που θέλω, πρό παντός, γράφει κάποιον, είνε να έχω χρήματα, πολλά χρήματα, ώστε να μω έξασφαλίσουν μιὰ άνετη και ξέννοτη ζωή. Υπόφερα πολύ στη ζωή μου και νομίζω ότι άν τυχόν έπατα πάλι στη δυστυχία, δεν θα μπορούσα να ύπομεινω και θ' αυτοκτονούσα.

Μέσα σε 14 χρόνια ο Ο' Νέι έγραψε τριάντα περίπου έργα. Το καλύτερό του είνε μιὰ τραγωδία σ' έννή πράξεις που παίζεται

Ν. Υόρκη κι' έχει τον τίτλο «Η Μόρνινγκ γι-νέτα» ή «Η έκταση». Το έργο αυτό είνε μιὰ μοντέρνα τροποποίησης της άποψις της άρχαιας «Ηλέκτρας» του Σοφοκλέους.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΙΓ'

Στην καλύτερα της γρηάς χωριάτισσας. «Είνε πληρωμένα!» Μιά τραγική ιστορία. Ο βασιλεύς συγκινείται. Ο πένος κι' ή ελπίς της γερόντισσας. Ο 'Αλφόνσος κι' ή βροκή-πούλα. Η συντροφιά των νεκρών, κτλ.

Γιά τον έκπτωτο Βασιλέα της Ισπανίας 'Αλφόνσο ΙΓ' διηγούνται χαριτωμένα και χαρακτηριστικά ανέκδοτα. Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά απ' αυτά.

Μιά βραδεία ο 'Αλφόνσος γύριζε στην έπαυλή του του 'Αγ. Σεβαστιανού από ένα κυνήγι, που τον είχε κουράσει πολύ. Στο δρόμο κάθισε στο κατόφλι μιιάς καλύτερας και έήτηρε να τω δώσουν φαί και νερό. Άφου έφαγε και έπιε, έβγαλε να πληρώσει, αλλά ή γρηά που τον έφιλοξενούσε τον έμπόδιζε λέγοντας με χαμόγελο:

— Άφήστε, Μεγαλειότατε. Είνε πληρωμένα!

Ο Βασιλεύς γύρισε προς τον συνοδό του, νομίζοντας ότι είχε πληρώσει εκείνος. Αλλά ο ακόλουθός του κόμης δεν είχε κουνήσει από τη θέσι του.

Τότε ή γρηά αναγκάστηκε να εξηγήσει στον 'Αλφόνσο, ότι δεν του έπαιρνε χρήματα από ευγνωμοσύνη προς τη μητέρα του, ή όποια πού δεκαεπταετίες την είχε ευεργετήσει, άπονεμόντας χάρι στον κατάδικό γιό της.

— Και τί άπόγινε ο γιός σου; τη ρώτησε ο 'Αλφόνσος.

Η γρηά κούνησε περίλυπα το κεφάλι της κι' άπάντησε:

— Τον έτοιμψέσαν!

— Μά άφου πήρε χάρι;

— Κατά τον πόλεμο κατατάχτηκε στο στρατό ως έθελοντής και άπάνω σ' έναν καναβά σκότωσε τον άνθυπολοχαγό του.

Κατόπιν της θλιβερής αυτής εξηγήσεως, ο Βασιλεύς σηκώθηκε κι' άποιακρόνθηκε σιωπηλός, ενώ ή γρηά στεκόταν στο κατόφλι και παρακολουθούσε μελαγχολικά τον μονάρχη που άναχωρούσε μαζί με τον συνοδό του.

Σε λίγο όμως ο κόμης ξαναγύρισε, μπήκε στην καλύτερα της γρηάς και δίνοντάς της χίλια χάφτινα φράγκα, της έλε:

— Πάρε γιά τώρα αυτά και άμα τελειώσουν είδοποίησέ με στο παλάτι.

Η γρηά σηκώθηκε από τη θέσι της, πήρε τα χρήματα και τω έλε:

— Να πείτε σ' αυτόν που μω τα στέλνει, ότι όχι χίλια φράγκα, αλλά όλο τον κόσμο να μω χαρίσουν, ποτέ δεν θα λησμονήσω τα βόλια που σκότωσαν το παιδί μου. Δεν τα στέλνω όμως πίσω, γιάτι δεν φταίει ο Βασιλιάς, αλλά ο γιός μου, που ήταν κακοκέφαλος. Αλλά ούτε και τα κρατά.

Συγγνώμης άπλωσε το χέρι της κι' έδωσε τα χαρτονομίσματα στη φτωχή πουζαίει στο τζάκι.

Την ίδια εποχή ο 'Αλφόνσος συνάντησε στο δρόμο μιὰ ροδοκόννη βοσκπούλα, την όποια πλησίασε κι' άρχισε να κονδεντιάσει μαζί της, χωρίς έ- κεινη φυσικά να τον άναγνώριζε. Άπάνω στη συνο-

μιλία τους έμαθε από την ίδια πως άπόμεινε άναχή της σιάν γιο- σμο, γιάτι ο γιός πατέρας της πέθανε άίεσως από σφυγμό και- λης έμαθε ότι οι δυο του γιοί είχαν σκοτωθεί πολεμώντας στη φο- βερή ναυμαχία της Μανίλλας, κατά τον τελευταίο Ισπανοαμερικανικό πόλεμο.

Από τότε, εξακολούθησε ή γρηά, άνέθηκα στα Προηναία και βόσκο να πωδάτα ενός γέρον, που είχε σκεφανώσει τους γονείς του.

— Και δεν στενοχωριόσαι που μένεις μοναχή σου;

— Δεν μένω μοναχή μου, κύριε. Μόλις άποκοιμηθώ, έχονται και καθόνται καττά μου τα δυό μου άδελφά...

— Κι' ο πατέρας, ή μητέρα σου;

— Αυτοί δεν βρισκόνται ποτέ από το νεκροταφείο, γιάτι δεν έσκα- τώθηκαν στον πόλεμο!...

Κατά την παιδική ήλικία του 'Αλφόνσου ΙΓ', ο πρόφημος Ισπανός συγγραφέας και ταχιστής Έσσεγγουά παρουσιάζει μιὰ μέρα στην άντιβασιλέα και της Ίτης και ηρωίστη γιά την άνοικοδομή των περιφημων μαυριτανικών άνακτόρων της Ροσένδας.

Στην άπόφαση αυτή παρενοχλούν και ο μικρός Βασιλεύς, ο ό- ποιος τότε μόλις είχε συμπληρώσει το πέμπτο έτος της ήλικίας του.

— Και πως τάχτισαν οι Μαυριτανοί αυτά τα άνακτορά; ρώτησε.

— Μεγαλειότατε, τω άποκόριζε ο Έσσεγγουά, άμα μεγαλώσετε θα μάτετε λεπτομερώς την έθνική μας ιστορία.

— Κύριε, τω έλε έ- ξοφλισμένος ο μικρός μονάρχης, δεν έχω καμιά άνάγκη να μεγαλώ- σω περισσότερο. Είναι Βασιλεύς και γινώσκω από τώρα τα πάντα!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

— Ο μαρτυρικός Γαστών ντε Σατινιό, άπαρηγόρητος για τον θάνατο της πολυαγαπημένης του συζύγου, καταρρέει στον προαύλιό του πύργο του Σατινιό, όπου μένουν ο πατέρας του, η μητέρα του κι' η έτεροβαλής αδελφή του 'Ιουλίτσα, ζητώντας στη μοναξιά και στην έρημιά να γλυκάνη κάπως την πνευμένη του ψυχή. Σχεδόν συγκρόνως μ' αυτόν, φτάνει στον πύργο, ζητώντας άσυλο, κι' η νεαρά του εξαδέλφη Κλάρα Λαρμορέ, την οποία ο σύζυγός της εγκατέλειψε στις 'Ινδίες, αφού καταπατάλησε πρότερον όλη τη μεγάλη της περιουσία. Τόσο ο Γαστών, όσο κι' η Κλάρα, διηγούνται τον πόνο και τις περιπέτειές τους στις επιστολές του που στέλλουν ο ένας σ' έναν πιστό του φίλο κι' η άλλη σε μία άφοσιωμένη της φίλη, χωρίς να έχη συναντήσει μέχρι της στιγμής ο ένας τον άλλον. Άν και μένουν στον ίδιο πύργο, η Κλάρα δεν έχει δει ακόμα τον εξαδέλφο της, που ζει κατάκλειστος και μελωχολικός. Έξω από μερικές ημέρες, πεθαίνει ο πατέρας του Γαστώνος και στην κηδεία του ο νέος συναντάται για πρώτη φορά με την εξαδέλφη του, της οποίας η όμορφη του προκαλεί βαθειά εντύπωση. Από τότε ο Γαστών άρχισε να δείχνει εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτήν και την προσπαθεί από το μέρος της μητεριάς του. Έν' άπογευμα, καθώς η Κλάρα κάνει την περιπάτο της στο γειτονικό δάσος, συναντάται με τον εξαδέλφο της, ο οποίος τη συνοδεύει.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σας άρεσουν, εξαδέλφη μου, οι περιπάτοι αυτοί στο δάσος;
— Ό! πολύ, μου άπάντησε. Όταν μάλιστα είν' απόβροχο, όπως σήμερα, βρίσκω μεγάλη εύχαρίστηση, άνασαινοντας την μυρωδιά του ήγρου γκαμιώτος της έξοχης.

— Ναι, είπε ο Γαστών, κι' εγώ εύχαριστούμαι πολύ, κινώντας περιπάτους στο δάσος. Μά σεις άπαράλως θά κοιναστήσετε ως 3-που να ρθής έδω. Αλήθεια, έχετε ίσπασία;

— Ήξερα άλλωστε πολύ καλά, αλλά τώρα έχω περισσότερο από δυό χρόνια ν' ανέβω σε άλογο.

Ο Γαστών έβγαλε τότε μία άσημνη σφυρίχτρα και την έφερε από στόμα του. Ένα διασκευστικό σφύριγμα άκούστηκε και σε λίγο πρόβαλε ξυπόλιτος μέσ' απ' τα φυλλώματα ο Έλι, ο πιστός υπηρέτης του εξαδέλφου, που τον είχε φέρει μαζί του απ' το Παρίσι.

— Έλι, του είπε ο Γαστών, άφησέ μας το άλογό σου έδω. Έσύ μπορείς να γυρίσεις πεζός στον πύργο.

Ο Έλι πήδισε άμέσως απ' τ' άλογό του και, παραδίνοντας το στον κύριό του, έστρεψε ν' άπομακρινωθεί, αφού προηγούμενος μάς χωρέθηκε με σεβασμό.

Ο Γαστών μου παρεχώρησε τότε το δικό του άλογο και με βοήθησε ν' ανεβώ στη σέλλα του.

Έπειτα πήδισε κι' αυτός στο άλογο του υπηρέτου του κι' αφού βρόδισε επάνω, με ρώτησε:

— Θα σάς ήταν εύχαριστό, εξαδέλφη μου, να συνεχίσετε τον περιπάτο μαζί μου;

— Πολύ εύχαριστό, που άπάντησα, διαμνημονεύοντας το αίτημα που ένοιούθα ένέτιμη τη στιγμή.

Προχωρούσαμε τώρα πάλι—πάλι, στην άρχη με έλαφρό καλπασμό, τον οποίο η μέθη της ίσπασίας μεγάλωνε όλοένα. Κάθε φορά που γύριζα τα μάτια μου προς τον Γάστονα, έβλεπα τα βλέμματά του καρφωμένα επάνω μου με μία άλλοιωτη έκφραση, με μία έκφραση που πρώτη φορά την έβλεπα στα μάτια του.

Δεν ξέρω γιατί αυτό με συγκινούσε εξαιρετικά. Ένοιούθα πως ήμουν κατακρινόμενη, όχι τόσο από την ίσπασία, όσο από την παρουσία μου.

Αφού καλλιάσκαμ επά μισή ώρα περίπου, φτάσαμε μπροστά στους σταύλους του πύργου. Έκει ο εξαδέλφος μου κράτησε το άλογό του και πήδισε κάτω. Έγώ τον μιμήθηκα.

Δυό ίσπασίμοι ήρθαν και πήραν τ' άλογά μας. Τότε άκουσα τον Γάστονα να λέη στον έναν απ' αυτούς:

— Φέρε τον Άριελ.
Ο υπηρέτης μπήκε στο σταύλο και σε λίγο ξαναφάνηκε, κρα-

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

ουελ είχε άλογο σπανίας κι' έλευκτης ράτσας. Είπε δυός σας Σι έξης να κάνετε μ' αυτόν τους περιπάτους σας...

Και, φρονιάζοντας τον ίσπασίμο, που είχε:

— Άκουσε, Νοέλ. Ο Άριελ είχε τις κυρίες και συ θα πεγίνεσαι στο έξης με την περιποίησή του.

Ο υπηρέτης ήτοιχίστηκε μπροστά μου και κατόπιν όδήγησε πάλι τον Άριελ μέσα στους σταύλους.

Έγώ τα είχα τόσο χαμένα απ' τη συγκίνησή μου, ώστε δεν σέφτηκα καθ' να εύχαριστήσω τον εξαδέλφο μου για το ήγειματό του δώρον.

— Όταν τέλος συνήλθα κάπως, που φηδύσασ:

— Σας εύχαριστώ. Ήταν πολύ για μένα...

Αυτός όμως άλλαξε άμέσως θέμα συζητήσεως και καθώς προχωρούσαμε τώρα προς την είσοδο του πύργου, άρχισε να μ' μιλά για τη φιλολογία και την ποίηση, για θέματα δηλαδή, π' άκουα με πείχη, όσο κανείς άλλος.

Ήταν πραγματικά γοητευτικός ο Γαστών, καθώς μιλούσε. Η πιο συνηθισμένη λέξεις έπαρναν στο στόμα του καινούργιες σημαίες κι' εγώ που τον άκουγα είχα κρεμαστεί κυριολεκτικώς απ' τη χείλη του.

Η συνημία μας αυτή μάς είχε εύχαρίστησει τόσο, ώστε σε λίγο, όταν έμειράμε στον πύργο, έννοιωσα πραγματική διαφορά, γιατί θ' άποχωρήζαμε.

Μά ο Γαστών, σαν να μάνηπε τις σκέψεις μου, μου είπε:

— Άν θέλετε, έλάτε μαζί μου σπ' διαμερίσματά μου. Έγώ να σάς δώσω μερικά έλευκτά βιβλία, τα οποία θά σάς εύχαρίστησουν πολύ.

Έγώ τον άκολούθησα εύχαριστημένη, σχεδόν εντυπωσμένη.

Καθώς διασχίζαμε ένα μεγάλο διάδρομο, μά πόστα άνωξ με παρουσιάστηκε μπροστά μας η μητέρα του Γάστονος.

Στάθηκε κατάπληκτη, βλέποντάς μας να κουνειάμε με μία οικειότητα και να διαπερνάμε με προσή τις διαμερίσεις του Γάστονος.

Χαρέστηκε μ' εύχαρίστηση τον μαρτυρικό, με εύχαρίστησε, ή οποία μου άφηνε φέτος.

Σε μένα έμοιαζε ένα βιβλίο ηνυχρό και παγομένο και περιέφαινε να με χαρήσθω με μία τυπική χείλη του κεραυλού της.

Άλλαξε μερικές λέξεις με τον Γάστονα και κατόπιν με άφησε.

Όταν έμεινάμε μόνοι, ο εξαδέλφος μου μου είπε έντελως απόδομητα:

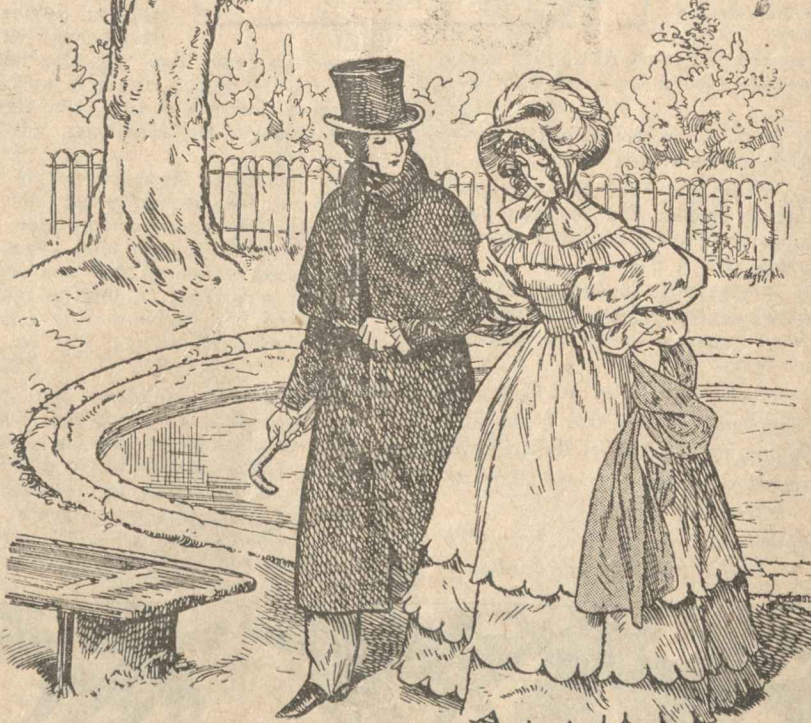
— Πόσο άνταπής μου είν' αυτή η γυναίκα... Είσε μία γυναίκα ήτοιμη, ήτοιμη και κακή. Δεν πιστεύω να έχω επιπρόση... Γνωρίζετε άλλωστε έξ ιδίας πείρας την κακία της.

Τότε εγώ δεν μπόρεσα να κρατηθώ και του άπάντησα:

— Δεν μπορώ, δεν μπορώ πρέπειται, να την χαρήσθω. Πάντως σάς είχα βαθύτατα αγαπώμον, εξαδέλφε μου, γιατί με άπαλλάξατε απ' το ζυγό της.

Όταν έμειράμε στο ενήγειρο σπάλον, που χωρίζανε τις σπουδαστήριες του Γάστονος από θρηκα κατάπληκτη, βλέποντας με πόσο πλούτο και με πόσο καλλιτεχνικό γούστο ήσαν έτοιμασένον, Έγχα μεγάλων ζωνόρση στόλιζαν τους τοίχους του και πολυτελείς άνακτολινες τάσεις.

Καθώς προχωρούσαμε προς την είσοδο του πύργου, άρχισε να μ' μιλά για φιλολογία...

ήσαν στρομένοι στο πάτωμα.

Ένα όραμο άρωμα βιάλεται άναδύναν από παντού.

— Τι όραμο άρωμα! φηδύσασ άσυναίσθητα.

Ο Γαστών δεν μου άπάντησε τίποτε, μά είδα τα μάτια του να κλάδων και κατάλαβα απ' αυτό πως ήσαν το άρωμα που χρησιμοποιούσε ή πεθαμένη σύζυγός του.

Την ίδια στιγμή, πρόσεξα κρεμασμένο πάνω απ' το γραφείο του εξαδέλφου μου ένα μεγάλο πορτραίτο γυναικός, της οποίας η μεταλλική και λεπτή όμορφη μου έκανε βαθειά έντύπωση.

Κατάλαβα άμέσως πως παρίστανε την 'Οδέτη, την πεθαμένη μου σύζυγο, γιατί κι' ένα άλλο πορτραίτο της βρισκόταν επάνω στο γραφείο.

Μία μελωχολία είχ' άπλωθεί πόρα μέσα στην ψυχή μου που μ' έκανε να σκαπίνω και να στέκομαι άναποφάσιστη. Όταν τέλος γύρισα προς το Γάστονα, με την πρόθεσι να του μιλήσω, είδα τα μάτια του διακυμαμένα.

— Κλαίτε; τον ρώτησα.

— Με συγχωρείτε, μου άπάντησε. Μά άντελήφθην τί συγκίνησι που σας προκάλεσε ή εικόνα της 'Οδέτης μου κι' άσυναίσθητα, ή στανίσης αυτή μετεδόθη και σε μένα. Δεν μπορώ να τη ξαναθυμηθώ, χωρίς να διακρίνω τα μάτια μου, Ήναστε τόσο εντυπωσμένα, τόσο αγαπημένα...

Η ζωή κυλούσε γι' εμάς σαν άνευρο εύδαιμονίας. Άλλ' άς μη μιλήσω γι' αυτό, εξαδέλφη μου. Καθήσασ.

Και μου έδειξε μία πολυθρόνα που βρισκόταν πλάι στο γραφείο του.

Έγώ κάθησα κι' ο Γαστών διευθύνθηκε προς μία ανεκχόμενη με το σπουδαστήριο αίθουσα, της οποίας τους τοίχους έκσέταζαν μερικές βιβλιοθήκες.

Σε λίγο πόν είδα να ξαναγυρίση, κρατώντας μερικά βιβλία.

— Όρίστε τα βιβλία που σάς ύποσέθηκα, είπε. Τα περάσατε μ' αυτά πολύ εύχρηστα τις ώρες σας.

Το βιβλίο είχε άρχισαι πάλι ν' άπλώνεται κι' ή σπας έπεσαν μέσα στο δωμάτιο.

Συνέχισαε τώρα με τον εξαδέλφο μου τη φιλολογική συζήτηση που είχαμε άρχισαι προ λίγων και από τη φιλολογία, σπγά—σπγά απάχισαε στη μουσική. Τότε ο Γαστών μου είπε ξαφνικά:

— Όμοιωμα, εξαδέλφη μου, πως έπαίξατε άλλωστε περίφημο πιάνο. Φαντάζομαι πως θα παίζετε ακόμα επίσης καλά.

Και δείχνοντάς μου ένα πιάνο που βρισκόταν σε μία γωνία της αίθουσής, μου είπε:

— Δεν έχετε τόσο θά μ' άνακουρίζατε, έπαίξατε προς χάρι μου ένα κομμάτι...

Στην άρχη σκέφτηκα ν' άρνηθώ, μά έπαυή αυτό θά ήταν πολύ άγενές εκ μέρους μου, του άπάντησα:

— Εύχαριστώ, εξαδέλφε μου. Τι θέλατε να σας παίξω;

— Ό,τι θέλετε, μου άπάντησε.

Μαρός στο πιάνο βρισκόταν άνοιχμένο ένα κομμάτι, μά εφού μου πάλι, ή οποία μου άρεσε άλλωστε εξαιρετικά. Κάθησα και άρχισα να παίζω, έννι ο Γαστών με παρακολούθησε με προσή.

Στην άρχη φανώτατα άπλώως εύχαριστημένος, μά όταν τελείωσα, με έδωσε το χέρι του και μου είπε μ' ένθουσιασμό:

— Σας εύχαριστώ, αγαπητή μου εξαδέλφη. Μου χαρίσατε σήμερα μερικές εξαιρετικές στιγμές. Από τότε που πέθανε εκείνη, δεν ήχα αισθανθεί καθόλου τη μεγάλη συγκίνησι που δείχνει ή τέχνη...

Και πάλι σάς εύχαριστώ. Θα ήμουν μάλιστα εντυγχς αν είχατε την καλότητα να έρχαστε να με βλέπετε συχνά.

Έγώ πάλι, μετροδεμένα, μερικές λέξεις και κατόπιν άπομακρινά τον εξαδέλφο μου, γιατί πλησίαζε ή ώρα του δείπνου.

Το άπογευμα αυτό ήταν εξαιρετικά εύχαριστό για μένα και τότε που σού γράφω, αγαπητή μου Μάρθα, διατελώ άκόμα υπό τη γοησία των λίγων ατόπων ώρών που πέρασα με τον εξαδέλφο μου.

Απ' είν' τα νεώτερά μου. Διαβίβατε τα σέβη μου στην αγαπητή μου μητέρα και δέξου τα φιλήματά μου.

Στεκόμαστε στο παράθυρο και θαυμάζαμε το ήλιοσασίμεμα.

Χρονισμένα βροιά. Συνεπαμένως από τη γοησία του δειπνός, ήμουν ήθηνα για μία στιγμή και νόμισα πως είχα δειά μου τη φτωχή μου πεθαμένη.

— Για δες, 'Οδέτη, είπα, απ' όφωτά που είν'... Μά απ' της 'Οδέτης, γύρισα και είδα όπλη μου την Κλάρα...

Το περιεργό δέ είνε πως αυτό δεν με άπογοήτευσε καθόλου. Μονάχα που έννοιωσα καύτοια τότε, γιατί, μά δεν ξέρω ούτε κι' εγώ το γιατί.

Η Κλάρα άντελήφθη το λάθος μου, κοκκίνισε ζοηρά, μά δεν μου είπε τίποτε.

Άπ'όψε είδα να άύαπη στο όνειρό μου, ο Άντάς, το άσπρο της εντύχας.

Τι να σημαίν' αυτό πάρα;

6 Φεβρουαρίου 183...

Σε φίλω ΓΑΣΤΩΝ

ΚΑΛΑΡΑ ΛΑΡΜΟΡΕ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΛΑΜΠΕΙ ΠΑΛΙ...

Ο μαρτυρικός Γαστών ντε Σατινιό προς τον 'Ουκάσιο ντε Παλιμέ).

Παρίσι.

Αγαπητή μου 'Ουκάθιε, μά άλλοιωτη μεταβολή άρχίζει να

γίνεται μέσα μου τις τελευταίες ημέρες...

Νοιώθω πως ξαναγεννιάμαι. Ός πόρα βρισκόμουν βυθισμένος μέσα στο λήθαργο, σπ'όν όποιο μάς ρίχνει ή όδνη, έκαμηνένοντάς μας. Μά, να μά νεράδα ήθε για την καλή μου τύχη δώ για να με τραβήξ' απ' την άπελυσά μου και να με ξαναφέρει σπ'όν κόσμο και στη ζωή.

Καταλαβαίνεις βέβαια π'ότι είνε ή νεράδα αυτή. Η εξαδέλφη μου Κλάρα, ή οποία καθώς φανέται, συγκεντρώνει επάνω της όλες τις χάρες κι' όλες τις άρετές. Όμορφη άσπρη, ήφωτος περσσία, καλλιτεχνικά χαρίσματα άπειρα, συνδυασμένα με χαρσατηρα ευγενικό, γλυκό και περήφανο, αυτό είνε τα προσόντα της εξαδέλφης μου. Άμυράλλω αν καμιά από τις κοσμικές Παρισνές, ή όποιες έπιδεικνύονταν άνόητα στα σαλόνια του Άγίου Όνορίου, συγκεντρώνει έστω και τα μισά απ' αυτά.

Μάθε ότι από προχτές άρχισα πάλι να γράφω. Βρήκα μάλιστα στο πρόσωπο της Κλάρας έναν πολύτιμο βοηθό. Της διαβάσω τα χειρόγραφα μου κι' εκείνη μ' ένα μοναδικό γούστο, μου λέει κατόπιν τις εντυπώσεις της, σύμφωνα με τις όποιες θά διαρθρώνω.

Έστω πάλι να ζώ σαν άγαυάνθρωπος και μαζί με την αδελφή μου και την εξαδέλφη μου κάνω συχνά περιπάτους σπ' άγετονικά χωριά, όπου οι χωρικοί μάς ήποδέχονται με μεγάλη σεβασμό. Ή δημοκρατικές ιδέες της μεγάλης επαναστάσεως δεν έφτασαν, φανέται, ως τα μέρη μας και γι' αυτό όλοι έδω με θεωρούν ως τον άρχοντα της περιφέρειας.

Με τη μητέρα μου εξακολουθώ να έχω πάντοτε τις ίδιες τυπικές σχέσεις, μολονότι πόρα κάνω ταχτικά την εμφάνισή μου στο τραπέζι, τόσο το μεσημέρι, όσο και το βράδυ.

Χτές το βράδυ, ή μητέρα μου που άνηγνυσε, ότι προσκάλεσε σπ'όν πύργο κάποιον δεύτερο εξαδέλφο της, τον συνεπαμάρχη Ραούλ ντε Μερσέ, για να μείνη έδω μερικές ημέρες. Τον έξερα βέβαια αυτόν τον τύπο, ο όποιος πη δρύνει τον την περιουσία άποκλειστικώς στα Παρισινά σαλόνια, άποτρέγοντας με φροντίδα τα πείδια των μαχών.

Ήταν ένας άξιομαστός του γλυκού νερού, ο όποιος αφού ζήτησε ν' άποσπαστεί ή μόνος του, έγκαταστάθη σ' ένα κτήμα του στο Βυλλίε.

Η άγγελία αυτή της μητεριάς μου, ούτε μ' εύχαρίστησε, ούτε και με διασκεδάτησε. Πάντως της έδωσα να καταλάβη, ότι άλλη φορά, πριν προσκαλεί ξένους σπ'όν πύργο, θά ήσαν καλό να με συμβουλεύεται και μένα.

Η άνάμνησις της 'Οδέτης δεν μου προκαλεί πάλι το πάραυτο που μου προκαλούσε άλλωστε. Με κάνει βέβαια να ήποφέρω ακόμα, αλλά ο πόθος μου είνε πάλι κάπως γλυκός και μακρινός. Το πάραυτο δέ είνε ότι τη θυμάμαι, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα.

Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα, όσους βρισκομαι μαζί με την Κλάρα. Χτές, ξάφνου, είχα σταθεί με την εξαδέλφη μου μπρος στο παράθυρο του γραφείου μου και θαυμάζαμε το άπ'όρογο θέαμα που χωματωματόν ήσαν, που βασίλευε πέρα από

το θέαμα

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΑΗ-ΑΝΤΩΝΗΣ

— Πού λέτε, βρε παιδιά, κι' εγώ μιά φορά ήμουν "Αη-Αντώνης!"
είπε ο επιλοχίας Νταβανογιώργος.

"Όλοι τον κντάζανε με περιέργεια:

— Τι ήσουν, είπες;

— "Αη-Αντώνης!"

Κανένας βέβαια δεν τον πίστεψε. Αλλά κι' αν ήθελαν να τον πιστέψουν, το στριμμένο του μoustάκι, ή μαντέ-κα κι' ή καραμπογιά που βαφόταν, ή σφιχτοζωσμένη του μέση, ή χιονάτη φουστανέλλα του, το φέσι του με τη φουτίλα τη μακρυνή και τη χυτή, τα τριζάτα του τσαρούχια κι' ή κάλτσες του ή τεντωμένες και άποσκιστες, ή χωρίς πτυχή και κηλίδα, τα γυαλιστερά κομπι-λιά του και τα μάτια του τα πιο γυα-λιστερά, όλ' αυτά μαζί τον διέφευδαν μπρός στα μάτια των άλλων.

— "Αη-Αντώνης ήσουν ή... Πειρα-σμός; τον ξαναρώτησαν.

— "Αη-Αντώνης!"

— Κι' είχες πειρασμούς πού σ' έθα-ζαν σε δοκιμασία;

— Πειρασμούς λέει!... Μά μήπως είχα κι' άλλο τίποτα;...

"Όλοι τότε αισθάνθηκαν την περιέ-ρ-γεια κι' άκούσαν και να

Πού έγινε η ερμηνεία με
την αγνότητα!

έγκρατεια και την ψυχική δύναμη του νέου τούτου μάρτυρος του Χριστιανισμού, ό οποίος παρέμενε α-κηλιδωτός και όσιος μέσα σε μιά κοινωνία άμαρτωλών. Ήθελαν να γνωρίσουν τον βίο και την πολιτεία του άγνούστου αυτού άγίου, ό οποίος άσκήτευε όχι στην έ-ρμηνεία, όπου δεν βρίσκεται ούτε... βράταχος θηλυκός, αλλά μέσα στους πειρασμούς και τους δαιμονίες του κόσμου, στους δρόμους που συχνάζουν τα κοριτσόπου-λα και στα πανηγύρια που χορεύουν ή λυγρές και γλαυκοκαυτάζουν ή μικροκαλομάτες.

Κι' ήταν εκείνη την ημέρα μεγάλο πανηγύρι στο χωριό, ήταν ή γιορτή του Άγιου Άντωνίου, που τον δοξάζουν σ' όλα τα περίχωρα και τρέχουν όλοι, άρσε-νικοί και θηλυκοί, στην εκκλησία για να τιμήσουν τον μεγάλο άναχωρητή, τον μεγάλο μισογύνη, τον μεγάλο ηγούμενο και πατέρα των ασκητισμών, που γέμισε την έρμηνεία με κρίνα αγνότητας και παρθενίας, να τον τιμή-σουν... καταλόγους τα πάντα!

Έκει λοιπόν ήσαν όδες ή γαϊτανοφρουδοσες κι' ή λαγγεντές, εκεί ή πετροπερδικες κι' ή μυγδαλομάτες, εκεί ή "ευνυμνίδες" κι' ή χαμηλοφουροσες, εκεί ή γε-μάτες μαργαριές κι' ή γεμάτες νάτια, εκεί ή μωσκο-παπαδίες κι' ή ροδομαγουλάτες, εκεί ή χιονόλαιμες κι' ή γλυκοστραβάτες, εκεί όδες ή γυναίκες και τα κορί-τσια του χωριού με τα κίτρινα κλαδιώτα και τα λευκά μαντήλια, εκεί κι' οι λεβέντδες κι' οι γεροκοινοί, εκεί κι' οι "εξανταρούληδες" με τα κάτασπρα, τα κα-θαρά ποικύματα και τις λερές τις φουστανέλλες, έ-κει και το άπόσπασμα, εκεί και ό επιλοχίας, κόκκινος και άναμμένος σαν το φέσι του, πυρωμένος σαν το σί-δερο που βγαίνει κατακόκκινο απ' το καμίνι!...

Ματιές ήσαν εκείνες, ή συμπικνωτή ηλεκτρικός; Τι φούσκωμα ένδυνον ήταν εκείνο, τί τεζάρισμα, τί τέντωμα, τί ρουθούνισμα άγρίου ταύρου!

Κι' έπειτα να σου λέω πως ήταν "Άγιος Άντώνιος κι' αυτός! Μέ-σα στην εκκλησία που μπήκε και προσκίνησε, αντί να κντάει την εί-κόνα, κντάει τη... Μυγδαλίω, τη ντροπαλή και κόκκινη σαν παπα-ρούνα πρωινή, κόρη του κοινοτικού συμβούλου που παρατεκότανε κα-μαρωτός κι' έπίσημος. Νόμιζε κανείς πως αντί να άσπασθί την άγια είκόνα, θα φίλιους τη χωριατοπούλα, που σερνή και χαμηλόθωρη πε-ρίμενε κι' αυτή με τη σειρά της για να προσκνήση και να άσπασθί.

Τέλος, πήγε και στάθηκε — ή έξουσία, βλέ-πετε — κοντά στο δεξιό ψάλ-τη, κντάζον-τας όχι κατά τον παπά που θύφειν, αλλά πάνω στο γυ-ναικονήτη και σ' άριστερό ά-πλευρό της εκ-κλησίας που την

Εκάναν το σταυρό τους και δυο-τρεις μετάνοιες...

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

είχαν κατακλύσει ή γυναίκες...

Κι' έπειτα, σούβλεγε, ήταν "Αη-Αντώνης κι' αυτός! "Αχ, και να

τουδίνε καμιά κοπέλλα άφορητή!...

Μά αυτές έμπαναν σεμνές, με τα βλέφα-ρα χαμηλωμένα, κι' άλαφροπατούσες. "Ανα-θαν το κεφάλι τους, έκαναν το σταυρό τους, έκαναν και δυο-τρεις μετάνοιες, κι' έπειτα τραβούσαν κατά την πιο σκοτεινή άκρη, πίσω απ' τα στασίδια των άνδρών ή άπάνω ψηλά στο ευνυμνείο.

"Ήσαν τόσο προσεκτικές και τόσο μαζε-μένες, που θα νόμιζε κανείς πως είχανε κα-τανυγεί από το μέγα έργο του άγιου άσκη-τού, πως είχανε κατακλύσει ή ψυχή τους και το πνεύμα τους από τα μελωδικά τροπάρια που έψαλλαν οι ψάλτες κι' οι παπάδες, πως δόξαν τον άγιο της μεγάλης έγκρατείας.

... Τον νούν ήγμενάς κατά παθόν

άσκητικώς ευστηράμενος,

άνδρικώς γάρ φύσιν εκείασάμενος,

εσπευσας το χείρον

καθυποτάξει τω κρείττονι

και την σάρκα δουλεύσαι τω πνεύματι...

Κι' έπεφταν κι' έσταυροκοπούντο ή γυναι-κες γονατίζοντας και ξανασηκώνόμενες, σαν

στάχυ, κάτω απ' τη δυνατή πνοή του άνέμου, την πνοή των θείων λό-γων. Και οι άνδρες σκόδαν τα κεφάλια τους και κά-ναν το σταυρό τους, και ό διάκος με το λιβάστιρι

εντρίγχι-ντρίν! ντρίγχι-ντρίν! σκορπούσε σύννεφα λι-βανωτού, που γέμισε όλους τους πιστούς και ήταν σαν να τούλιγε όλο το εκκλησίασμα μέσα σε άντάρα από ευόδιες και θυμιάματα.

Γι' αυτό, σαν τελείωσε ή εκκλησία και πήραν το

άντιδωρο και βγήκαν έξω να χορεύουν, όπου να έ-τομαστούν τα σφαχιά, και μπήκαν στην άκρη ή πο-τελλίς κι' έπειτα ή παντρεμένης κι' ό υπάλληλος-Γου-λας λαλούσε με το κλαρίνο του:

Μπάτε κορίτσια στο χορό

ν' άκούσατε τραγούδια,

να ιδήτε κεντητές ποδιές,

πράινες και γαλάζιες,

να ιδήτε και μιά παπαδιά

πως πάει μαζί με τ'ς άντρες...

σαν μπήκαν, λέμε, τα κορίτσια στο χορό κι' άρχισαν

τ' άρνά να μωσοχολούνε άπάνω στη φωτιά... άχ, θεέ μου τότε και μανούλα μου!...

Ανδρόβληρον ό κόσμος κι' ό κόσμος χάρηκε σαν να κατέβηκε ό Πα-ράδεισος κάτω στη στερεμένη γη κι' άλλαξαν τα πάντα.

Πώς να γίνη λοιπόν κανείς "Άγιος Άντώνιος;"

Και πως να πιστέψουν τον επιλοχία, σαν τους έλεγε

πως έγινε άγιος κι' αυτός μιά φορά! Γι' αυτό γυ-ρουν όλοι και τον κντάζαν, γι' αυτό νόμισαν πως δεν

άκούσανε καλά και γι' αυτό έμειναν να τους διηγη-θί πως συνέβη τέτοιο θαύμα μέσα και άπιστευτο!

"Εστροφή τότε κι' εκείνος το μoustάκι του, γέμισε

να ιδί αν είναι πολλοί που τον άκούν, κι' αν τον άκου-ν με προσοχή, κι' άρχισε:

— "Ε, ρε κατακαυμένα χρόνια! "Ήμουν, που λέτε,

νομιά, όταν με κάλεσαν και μούπαν:

— Πάστες αυτές, λοχία, κι' ό,τι θέλεις κάνε τες. Μόνο να φέ-γουν από δω. Δεν κάνει για τον κόσμο!...

» Τις πήρα, τις έβαλα πάνω σ' ένα καροτσάκι και ξεκίνησα. "Ε,

ρε, τί πράγμα ήταν εκείνο! Τι κρέατα σαν οόδα και σαν τριαντάφυλλα, τί πόδια, τί μπουτι, να

τόσο δά χοντρό ήταν! Και κάτι στήθη κάτασπρα, κάτι λαμογιές σαν γάλα! Τις κντάζα και τρέ-χανε τα άλλα μου, τις κντάζα και με δυσκολία

κράταγα τον έαυτό μου...

» — Βάστα, Νταβανογιώργο, έλεγα μέσα μου, και είσαι με έμπιστευτική άποστολή!...

» Και καθώς εκείνες τρεμοκουνιόντουσαν και σείονταν άπάνω στην καρότσα, ήταν σφαγμός και θεισμός. Σε μιά στιγμή σηκώθηκε λαγιά το

πανί και φάνηκε της μιάς το πόδι... πού άπά-νο! "Ε, ρε, μανούλα μου, πούδες είδες το Θεό και δεν τον έφοβήθηκε!

» — Βάστα, Νταβανογιώργο! έλεγα στον έαυ-τό μου.

» Και βάσταξα. Και τράβαγα, και τράβαγα, κι' έλεγα:

» — Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!...

Ούτε βράταχος θη-λυκός!...

"Ήμουν μιά φορά κι' εγώ
Άγιος Άντώνιος!...

Έτσι διάταξε ό κ. Νομοκνητίας!

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

(Ανέκδοτα, περίεργα, άστεία)

ΗΝ πρώτη περίοδος του Έλληνικού θεάτρου, ή θεατρικές παραστάσεις τόσο στην πρωτεύουσα, όσο και στις επα-ρχιακές πόλεις, όπου παρίσταναν επαρχιακοί θίασοι, έγνω-στοποιούντο στο κοινόν με... ντελάληδες... Κατόπιν ό-μως το "Έλληνικό θέατρο άρχισε να οργανώνεται καλώς και να μοιράζει έντυπα προγράμματα. Τα προγράμ-ματα αυτά έξετυπώνοντο σε ειδικό τυπογραφείο, το ό-ποιο βρισκόταν κοντά στην όδον Κομμουνιστών και άνι-χε στον τυπογράφο Κτενά.

Στα θεατρικά προγράμματα της εποχής εκείνης άναφερόταν μονά-ρε ή ημερομηνία της παραστάσεως, ό τίτλος του έργου και τα όνό-ματα των ήθοποιών, χωρίς κανένα χαρακτηρισμό και κανένα κομη-τικό επίθετο. Κάποιον-κάποιον όμως, χάρην ποιητικής, ή κομωδίες, που παύσαν άπαρσιμύχως το δράμα που θα παιζόταν, όνομάζονταν "γελιο-ωδίστατα"...

Με τη λέξη αυτή ήθελαν να πουν ευ-φραδέστες, άστεϊάτες, ξεκαρδιστικές.

Την άπλότητα αυτή τα θεατρικά προγράμματα τη διατήρησαν μέ-χρι το 1850 περίπου. Μέχρι της εποχής αυτής τυπωνόντουσαν, όπως

είπαμε, σκέτα, χωρίς καμιάν είκόνα έπάνω. "Η πρώτη είκόνα που

εμφανίστηκε σε θεατρικό πρόγραμμα

παρίστανε ένα... γάιδαρο!...

Τυ-πώθηκε δέ στο πρόγραμμα της πα-ραστάσεως του Σκαπετουράκη, ό ό-ποιος άργότερα έγινε "επίσημος με

τι όνομα Άγαθόπουλος Σηραχωρί-της

Ο ήθοποιός που έπαιζαν στο παρα-πάνω έργο — πρόκειται περί της κο-μωδίας του Μολιέρου "Αρχοντοζο-μωτής" — για να το κάμουν πιο δια-σκευαστικό, διασκεύασαν τις περι-στασεις σκηνής του, κι' άκόμα, για

να προσελκύσουν και πολύ κόσμο στις παραστάσεις των, έδημοσίευσαν

στα προγράμμά τους την είκόνα

του άπομονητικού τετραπόδου για γε-λάσια...

Μερικοί έν τούτους πιστεύουν ότι ή

είσα αυτή ήταν έμπνευση του τυπο-γράφου, ό οποίος έκτελειωσε χρέη... καλλιτεχνικού συμβούλου του θίασου.

Επρόβλεπε τα πόδια του "Αη-Αν-τωνίου" όπως δεν άμάρτησα. Κι' ό-ταν έβλεπα άπάνω στην καρότσα έ-κείνη τις πλάτες τις γυναιές, εκείνα

τα χυτά κομμά, άνέβαινε το αίμα

στο κεφάλι μου. Κι' όμως έδαστά-ριζα. Βαστάριζα, μωρέ παιδιά!

Βαστάριζα, σάς λέω! Θηρίο γίνε-ται ό άνθρωπος. "Ασπον τις άδε-ασε

το χάρσο εκεί κοντά στη θάλασσα κι' έφυγε τρεχάτος, σαν να με κινηγού-σε κανείς, για να μην άμάρτησω. Κι' έτσι γύρισα καθαρός και άμωμος, που

λέει κι' ό παπς. Ούτε με το μικρό

το δακτυλάκι δεν τις άγγιξα, ούτε

καμιά δεν πήρα, αν και μου είπαν

καμιάς και κάνε τες ό,τι θέλεις!...

Στάθηκε μιά στιγμή και ξανάστρι-ψε το μούφο απ' την καραμπογιά

του, έμάζεψε τα χείλη του

και κντάζε καμωροτά τον έαυτό του.

Οί άλλοι άναγκάστηκαν το καθόρθωμα και τη νίκη του κατά του

Παρασώφ, βέβαια, αυτό ήταν ένα μαρτύριο σαν του Άγιου Άντο-νίου. Με τη διαφορά πως ό "Άγιος Άντώνιος έδωχνε μακριά του τα

άλλα κλάσματα του Σατανά, ενώ ό επιλοχίας Νταβανογιώργος συ-γκράτη τον έαυτό του έμπρός σε σάρκα άπαρτική, προκλητική, άφρα-τη, που έδειχνε τη γυναικότητα της ως πάνω από τον μηρό, που άνοιγε

πενήτα τη στήνη της και λάγγανε λαχταριστά τα κρέατά της και τις

καρκασιές όπλεις του λαμού...

"Α, δεν ήπαιχε πεία σύγκριση μεταξύ των δύο τους. "Ο κύριος έ-κείνος άνδευχθή νικητής και τροπαιούχος στον άγώνα, συνέτριψε

στον καρότος τον Πειρασμό και κράτησε το γόητρο του στρατιώτου

ήρωα...

"Όλοι τότε, κντάζοντάς τον μέσα στα μάτια, τον ρώτησαν με θαυ-μάσιο:

— Και τί κηριές ήσαν αυτές, κύρ-καπετάνιο;

— Κηριές!... Τι κηριές, βρέ!... Δυό... προβατίνες ήσαν που εί-σαν

έναν και το χωράκι τους γοάμενες, έτοιμες να τις πουλήσουν στο πα-λάτι και που ό Νομοκνητίας διάταξε να πάμε να τις πετάξουμε.

Και τις βρήκε, λέει, άρρωστες...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Ο διάσημος Γάλλος μουσουργός Ιωάννης Βαυτιστής Αούλιν.

"Όπωςδήποτε, ή πρώτη είκόνα που δημοσιεύτηκε σ' "Ελληνικά θεατρι-κά προγράμματα άπεικόνιζε γάιδαρο και είχε άποκάτω τα έξης:

"Ο γάιδαρος, δέ' ου άπέρχεται τών Άθηνών ό Σκαπετουράκης!..."

Ένας από τους όνομαστούς ήθοποιούς της εποχής εκείνης ήταν

κι' ό περίφημος Νικόλαος Μπίλλερ, το όποιον το πραγματικό όνομα

ήταν Πανιδάουλος ή Πανιδής. Το άλλαξε όμως και πήρε γεμα-νικό από εγγνωμιστή προς κάποιον Βασιλό Μπίλλερ, ό όποιος τον

είχε μεγαλώσει και τον είχε προσφάτεψει.

"Ο Μπίλλερ άνέβηκε στη σκηνή νεαρώτατος, στα 1843, μαζί με

την Αικατερίνη Παναγιώτου και με μερικούς άλλους νέους, οι όποιοι

όμως δεν άρρησαν να εγκαταλείψουν τη σκηνή. Τότε ό Μπίλλερ έπε-δόθη στη δημοσιογραφία, άλλ' έπειδή έγραφε πύρινα άρθρα κατά

της Κυβερνήσεως, συνελήφθη κι' έφυλακίσθη έπανειλημμένως.

Στα 1848, όποτε είχε καταδικαστεί πάλι σε φυλάκιση, πήρε χάρι

και βγαίνοντας έξω έξέδωσε μιά σατυρική έφημερίδα με τον τίτλο

"Τρακατρούκας". Περίφημοι έχουν μείνει οι παρακάτω δύο στίχοι του:

"Η ύπνωση μου δίδεις ή έφημερίδα βράζω.

Ελάσης και το γνωστότατο τετραστίχό του, που άναφέρεται στα

θορυβώδη γεγονότα της Μεταπολιτεύσεως:

"Έν μιά νυκτί και μόνη
άντιστάσεως μη όσσης,
έθρανσαν άρειμανίως
τους φανούς της πρωτευούσης!"

"Ο Μπίλλερ, άν και αυτοδίδακτος, όπως όλοι οι τότε συνάδελφοί του, κατώφθησε έν τούτοις με την προσω-πική του μελέτη και πείρα να λάβη άξιόλογη καλλιτεχνική μόρφωση και να γίνη άπαράτρητος για κάθε κο-μωδία που άνεβαζόταν στη σκηνή. "Υπόχρον μάλιστα άρκετά πρόσωπα του Μολιέρου, των όποιων ύπηρεσε ό πρώτος διερμηνεύς.

Για τον Μπίλλερ διηγούνται μερι-κά νοστιμώτατα ανέκδοτα, απ' τα ό-ποια παραθέτουμε παρακάτω ένα-δυό, τα καλύτερα.

Μιά βραδιά, παιζόταν ό "Μάρκος Μλότσαρης", δράμα του Άλκαίου. Στη δεύτερη πράξη του έργου οι πο-λεμιστά Κοντσουναίοι καθόντουσαν στο τραπέζι μαζί με άλλους συντά-ρους των και έξεκοκάλιζαν ένα κα-λοψημένο άρνι, πινοντας και τραγου-δώντας.

"Ο Μπίλλερ, ό όποιος παρίστανε τον ρωμαϊτικό του Μάρκου Μλό-τσαρη και δεν είχε μέρος στη δεύτε-ρη πράξη, έβλεπε τους συναδέλφους του να τρώνε και να πέρτανε τα σά-λια. Προβάλλοντας κάθε τόσο από τα παρασκήνια και ζητούσε με χα-μηλή φωνή να του ρέσουν κανένα μεζέ. Έκείνοι όμως, είτε από λαι-μαργία, είτε γιατί ήθελαν να τον πει-ράξουν, έκαναν πως δεν τον άκούγαν.

Τότε ό Μπίλλερ, αφού επανέλαβε για τελευταία φορά την παράκλησή του χωρίς να φέρη άποτέλεσμα, βγή-κε μεγαλοπρεπώς στη σκηνή και ά-πεινυθόμενος με στόμα προς τους τρώγαντας, άπήγγελε τους έξης αν-ταρχειδούς στίχους:

Μέ έστελέιν ό άρχηγός μαζί σας να συμπάρο
και ύστερα στο έσθρον καθήκον μου να πάγω!

Κατόπιν αυτού άφισκα καθώς στο τραπέζι και είς το τέλος της πράξεως έβγαλε έναν περιόδο!

"Ένα βράδυ πάλι, που ό Μπίλλερ υπέθετο τον Άγαθόπουλο στη γνωστή κομωδία του Μολιέρου "Αρχοντοζομωτής", είδε σ' ένα θεω-ρείο τον ύπαργό Χρηστάκη, ό όποιος τον είχε καταδώσει και φυλά-κισει πολλές φορές εξ' ατίας των φρονημάτων του. Έκδικούμενος τό-τε ό Μπίλλερ, άλλαξε μιά φράση του έργου και φώναξε σε μερικούς μάγκες που τον περιόζαν:

— Βρέ, τί είμαι, κανένας καμπούρης ή... ύπαρχος και με πήρατε με το λεμόνι;

"Ο Χρηστάκης δεν ήμωσε. Αντιθέτως δώρισε τον Μπίλλερ βοή-θθ στο Τελωνείο Πατρών, κι' έτσι έγινε δημόσιος υπάλληλος κι' ά-φησε τη σκηνή.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΟΥΣΤ

Δ'. ΠΩΣ είδαμε και στο προηγούμενο φύλλο, ο Μαρσέλ Προυστ, ο μεγαλύτερος Γάλλος μυθιστοριογράφος του αιώνα μας, είχε τη μαγία ν' αποπιά διαρκώς καινούργιους φίλους. Μά η φίλιε του αυτές διαπούσαν συνήθως μονάχα τρεις - τέσσερες μήνες. Μέσα στο σύντομο αυτό διάστημα, ο Προυστ εξαντλούσε κάθε καινούργιο του φίλο και, μη βρίσκοντας πιά τίποτε σ' αυτόν, τον παραιτούσε στο τέλος, για να ξαναγυρίσει πάλι, στους παλιούς του γνωρίμους.

Στά κοσμικά σαλόνια, στα όποια σύχναζε, θεωρούσε πόν έαυτο τον δυστυχισμένο, γιατί δεν μπορούσε να δώσει τι σ' άλλες και τον άκουγε κατάπληκτος. Στο σαλόνι της κ. Αλφόνσου Νταντέ, ο περίφημος συγγραφέας 'Εδμόνδος ντε Γκονκούρ, μια ώρα μετά τη γνωριμία του με το νεαρότατο άδελφο Προυστ, έπρόβλεπε το λαμπρό του μέλλον. 'Η περιγλήπιασα Ματθίλδη Βοναπάρτου και η βρώση ντε Ρόουλντ, τον έλάτρευαν και τον άτακαλούσαν «Χερουβίμ» τους. 'Ο Προυστ, μάλιστα, ήσαν ο μόνος νέος που τις συνόδευε στις επίσκεψεις τους, και σ' αυτήν άκόμα τη μοδίστρα τους, και στον όποιον επέτρεπαν να τους προσφέρει καθημερινώς ύπεροχες άνθραδες που τις άγρόαζε άπτι έκπαιντάδων φράγκων.

Ό,τι συνέπει για να κάνει ένα νέο γοητευτικό, ο Προυστ το είχε. Και τη μονομαχία που άδωκα την είχε κάνει. 'Ησαν πολύ εδωσθητός στα ζητήματα της τιμής και, όταν κάποτε ο συγγραφέας Ζαν Λορράν έδημιούργησε στη «Ζουρνάλ» ένα άρθρο που νόμιζε πως τον έβγαζε, τον έκάλεσε σε μονομαχία και ανταλλάξε μαζί του δύο σφαιρές, χωρίς αποτέλεσμα εύτυχως. Με τη μονομαχία αυτή, μάλιστα, ο νεαρός Προυστ έγινε επί ένα δώδεκαρο μήνα ο ήρωας της ημέρας στο Παρίσι.

Οι άριστοκράτες, οι όποιοι είνε συνήθως σπριμμένοι στα ζητήματα αυτά, σεβόντουσαν κάθε ιδιαιτερία του και φρόντιζαν να πραγματοποιούν κάθε έπαυση του. Δεν έπληγαν μονάχα ο Προυστ στα ήγεμονικά μέγαρά τους, πήγαιναν κι' αυτοί στο άσπικ σάτι του. 'Εκεί, μέσα στην ευρύχωρη τραπέζια του, με τον παρρησιόδοτο μπουφέ, ο Προυστ παρέθετε γεύματα στα όποια συγκεντρωνόταν όλη η εύγένεια του άσματος και του πνεύματος. 'Εκεί θρόνιζε ταχτικάστα σαν Όλιμπιους Θεός ο Άνατόλ Φράνς κι' εκεί έπίσης η κόμισσα ντε Νονάβ άπήγγελε τα πρώτα ποιήματά της. 'Εκεί άκούα ο περίφημος ποιητής, άριστοκράτης και διανθής, Ροβέρτος ντε Μονπεουαί, άπήγγελε συχνά-μέγα φιλολογικά γεγονότα-κάποιο ανέκδοτο του σονέτου του. Μετά το γεύμα πάλι, η περίφημη καλλιτέχνης Κόρα Λαπαρσέρ, η όποια βρισκόταν τότε σ' όλη την άνθρα της νεότητος της και του ταλέντου της, η κάτοια όλλη μεγάλη ήθοιας άπήγγελε σίχους μεγάλων ποιητών.

Ο Προυστ έννοιζε ξεχωριστή εύχαρίστη να συγκεντρώνη στα γεύματά του δούκας και συγγραφείς, περιγλήπιας και ποιητές, ανθρώπους δηλαδή, που μόνο έν φήμης γνωρίζοντουσαν και που κατά βάθος αίσθανόντουσαν άμωθα περιφρόνηση. Μά μιλούσε έν των προτέρων τόσο εύνοιά σπούς μέν και σπούς δέ, και προσετοίμαζε τόσο καλά τη

Ο Δόκτωρ Προυστ, πατέρας του μεγάλου μυθιστοριογράφου.

γνωριμία τους, ώστε έφταναν όλοι άπ' το σάτι του στενότητα πιά συνδεδμένοι μεταξύ τους.

Οι γονείς του σπανίως παρενέβαινον στην εκλεκτή αυτές συγκεντρώσεις. 'Η μητέρα του, στην όποια δεν άρεσε ο ήθος, άπαρπαχόταν νοήρι στα διαμερίσματά της. 'Ο πατέρας του πάλι καθόταν για λίγη ώρα μαζί με τους ξένους του γυαυ του κι' έπατα άπεσμένο κι' αυτός, μη μπορώντας να έξηγήση τη γοητεία που έξασκούσε ο Μαρσέλ σ' όλους αυτούς τους ξεχωριστούς ανθρώπους.

Μά είνε λοιπόν τόσο γοητευτικός ο γυαυς μου; ρωτάσε ένα δρόμν κάτοια μαρκοίσα. Δεν υπάγχει κοσμική συγκέντρωση στην όποια να μη τον προσκαλούν!...

Όστόσο, ο σοφός αυτός επιστήμων έννοιζε κυριή περιφρόνηση για τους κοσμικούς αυτούς θριάμβους του γυαυ του. 'Όσα χρόνια κι' έν του ζήτουσε ο Μαρσέλ για τις διασκεδάσεις του, πού τά έδινε εύχαρίστως.

Έκείνος πάλι τά ξόδευε με μια άφάνταστη γενναιοδορία. Ότε τά μετρούσε ποτέ, ούτε γνώρισε ποτέ την άξία τους. Προκαμένου να ξοδέψη για τους φίλους του, όσα περιουσιόπερα ξόδευε, τόσο που εύχαριστημένος ήταν. 'Όσους ήθελε να τους κάνει το τραπέζι, τους πήγαινε στο άκριβότερο και στο άριστοτατα γεύμα στο Παρίσι. 'Όταν δέ αυτοί, για να μη τον υποβάλουν σε τόσο σπατάλη, του έλεγαν να πάνε σε κανένα πιο μέτριο κέντρο, εκείνος τους άδηγούσε κατά κανόνα στο Λαρό, στο περίφημο περιγλήπια γεύμα. 'Εκεί, ο μαπό-ντ-τέλ, ο όποιος ήξερε πολύ καλά πόν Προυστ και τη γενναιοδορία του, τους περιφύριζε μερικά ύπερβολικά φραγγιά μη άναγραφόμενα καθόλου στον κατάλογο και προσεζόμενα για τους παρρησιόδοτους στο Παρίσι ξένους περιγλήπιας-μυθόδους άκριά, έννοείται. 'Εντός αυτών, ο Προυστ παράγγελλε τα πιο παλιά κρασιά και τά πιο σπάνια φρούτα.

Το περιεργό όμως είνε ότι ο ίδιος δεν άγνιζε κανένα άπ' τα μοναδικά αυτά έδέσματα, γιατί είχε άπαι από πόν στο σάτι του. 'Η εύχαιρίστη του πού έδιναν τά γεύματα αυτά ήταν έντελώς διακριτική και την εύρισκε μέσα στην καλή συντροφιά και στην κοινότητα.

Όσους έπληγαν στο θέατρο, δεν έγινιζε καθόλου τα βλέμματά του προς τη σκηνή. Καθ' όλη τη διάρκεια της παραστάσεως κίτταζε το κοινόν της αιδούσης και των θεωρείων, κρατάσε το καινούργιο φέρεμα της μεγάλης λουκίσσης Βλαδμήρου ή το νεαρότε της περιγλήπιας Καρλότας και σχολιάζε την εμφάνιση του δραματικού συγγραφέως Πορτο-Ρίς στο πλευρό της κυρίας Χ... Φαυόνταν πως έβλεπε και πως άκουγε τά πάντα, εκτός άπ' ότι συνέβαινε στη σκηνή. Πως' όν' αυτά όμως, είχε παρακολούθησει το παίζόμενο έργο τόσο καλά, όσο ίσως κανένας άλλος θεατής. Και, όταν έβγαινε άπ' το θέατρο, συζητούσε με τους φίλους που γ' αυτό με τόσο γνώσι της υποθέσεως του μέχρι των τελευταίων της λεπτομερειών, ώστε εκείνοι έμεναν κατάπληκτοι.

Και η κοσμική αυτή ζωή κινούσε σαν άτελειωτή... Άπ' τη ζωή του αυτή ο Προυστ συγκέντρωσε το ύλικό για το έργο του.

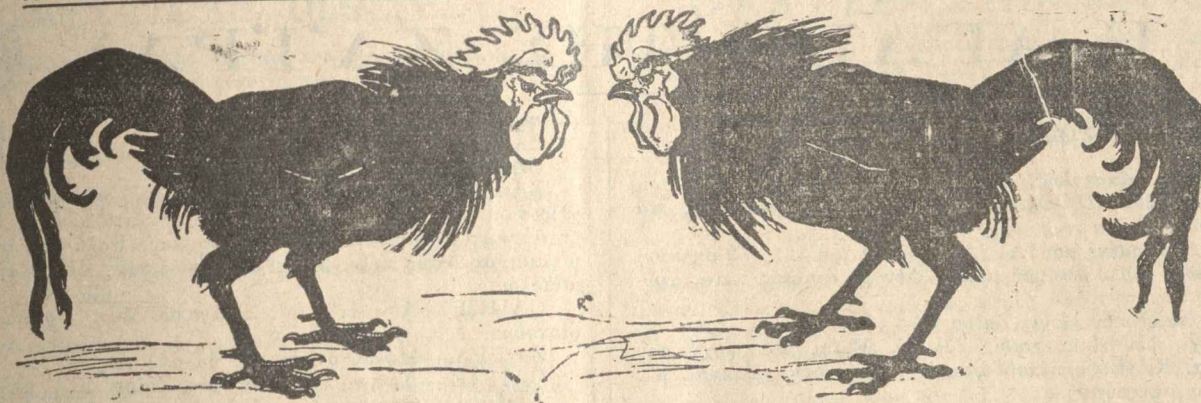
Οι φίλοι του, οι όποιοι ήξεραν την άγάπη του προς τη φιλολογία, τον ρωτούσαν συχνά γιατί δεν έγραφε. Τότε έκείνος άποφάσιζε και τους διάβαζε μερικές ανέκδοτες σελίδες άπ' αυτές που άπέλεισαν τη βάση του μελλοντικού του έργου.

Διάβαζε πολύ γρήγορα, διακόπτοντας κάθε τόσο την ανάγνωσή του για να έξηγήση αυτά που έγραφε, κι' έτσι ήταν πολύ δύσκολο στους άκουστές να τον παρακολουθήσουν. Γι' αυτό οι φίλοι του άπορρητέοντουσαν κι' επαναλαμβάνοναν μεταξύ τους:

—Τι τά θέλεις;... 'Ο Μαρσέλ είν' ένας κοσμικός κύριος... Δεν είνε πλασμένος για συγγραφέας...

Στά 1905, η μητέρα του Προυστ πέθανε... Αυτός ήσαν ο μεγαλύτερος πόνος της ζωής του, ένας πόνος που δεν τον άφησε ποτέ, γιατί έλάτρευε θερμά τη μητέρα του. **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.**

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η δεσποινίς Ντέ Σα-ρα-λίε στον Στρατάρχη Ρισελιέ).

Αγαπημένε μου, χτές το βράδυ ή Α. Ν. δ' Αντιβασιλείας είχε έλθει.

Πήγε με τη μα-νί, ένγαν ή παραστάσε ις κα μου ζήτη-σε τον πρώτο χορό...

Σ' έβλεπα, ρός μου, ά-κουσμένο ν κατά στο πα-ρτίνο να με πιάς κι' ή καρδιά μου έλκανε. Τον πρώτο αυτό χορό τον χόρευα με τον Αντιβασιλέα άναγκαστικά. Μπορούσα να κάνω διαφορετικά; Χορεύαμε και διαρκώς τον άκουγα να μου λέει διάφορα κολλημένα, πότε για τα μάτια μου, πότε για τα μαλλιά μου...

Απ' το άλλο έβγαιναν! Το μυαλό μου πετούσε σε σένα, όλο σε ζητούσα με τη ματιά μου κι' ο Θεός έφερε τί εξάρματα τα φορεμάτά της, πάνω στην άρηρημάδα μου. Έσύ όμως, σαν πεισματάρικο παιδί σου είσαι, μου θύμισες...

Μάλιστα, κύριε, μου θύμισες κι' έφυγες άπ' το χορό... Γιατί; Γιατί; Τι έφταιγα εγώ αν έδωσα τον πρώτο χορό στον 'Υψηλότατο; Αυτός τον ζήτησε...

Μπορούσα ν' άρνηθώ; Σαν να μη ής, καίμενε, στην Αύλη καθόλου... Σαν να μην έξερες, ότι δεν άρνούνται τίποτα άπ' όσα ή έθιμοτατία επιτρέπει, στον 'Αρ-χικά του Κράτους...

Άλλά, έτσι είνε, αγαπημένε μου, πως άλλους διδάσκει την καμία σου; Πώς άλλωδς θα περνούσα τη νύχτα ά-πρη, σφοδρονίζοντας άκατάπαντα στο κρεβάτι άπ' τη στενοχώρια μου, με το μυαλό καρφωμένο σε σένα;

Είσαι σκληρός και έγωιστής... Μ' έχεις κάνει κουρέλι, σωστό νεφροσπαστό στα χέρια σου! Μάλιστα μ' έλεις τις φίλες μου, μ' έλεις τις γνωστές μου, έξ αιτίας σου, γιατί σε καμιά δεν πάω πιά...

Όταν τιν καρό μου τον άπορρόφησε έσύ... Ραντεβού από δώ, ραντεβού από κεί, διαρκώς μαζί σου, χάπικα πιά άπ' τα μάτια των άλλων...

Άρχισαν να μās υποψιάζονται και βόσκω άπαραίτητο να κάνουμε μερικές ύσιες στην άγάπη μας, όσο να έναυδοίμε ήσυχία...

Ός τότε ήε το πού σου, γλυκό μου άγόρι, μήπως με εκθέσεις με καμιά άσυνλόγη-στη λέξη σου.

Αν κανένας έπιχειρήσει να σου πει λόγια με τρόπο, έσύ όλο εδ έν έξέσω να λές, γιατί και γώ την έ-δω ταχτήθ' άκολουθήσω, ώστε να μη σπυθώ ποτέ να πής για κάτι τ' άν-τιπρόσ άπ' ότι είπα εγώ...

Άγ! Νάξερεις πόσο σε φοβάμαι. Είσαι πολύ άδωκατος, καίμενε, και μη μου θυμώσεις για την άλήθεια αυ-τή που σου λέω! Σου άρσσει να ξε-καταλάς τις άτιγες αυτές που σ' ά-παύουν τόσο, που κυριολεκτικά σε λατρεύουν...

Τίποτα δεν σε στα-ματάει. Ότε όνόματα, ότε θέσεις, ότε προσήματα. Όλα τά κλο-παίς!

Μήπως δεν έξω, γομίζεις, πόσες άλλες κλαίν τη στιγμή αυτή; Μήπως δεν έξω ότι άφιο θα ρθ ή σερά μου; Ότι άφιο σ' άλλ-λο λαούδι θα πετάξεις και γώ θα μαρσάω σαν φύλλο, που το στρα-πατάρει χειμωνιάτικος βορράς;

Σταματώ εδω, χρυσή μου άγάπη, γιατί καταλαβαίνω ότι θα δι-κόμης μαζί μου! Μά γώ προτιμώ να ξεφυγίσω καλύτερα, παρ'ά να στενοχωρηής, έστω και λιγάκι. Καληνύχτα σου...

Σε φίλω γλυκά, ψυχή μου. ***

(Της ίδιας στον ίδιο).

Χρυσό μου άγόρι. Σε θυμωσα χτές, το καταλαβαίνω... Δεν μου γινιέται και με χτύπησε μ' αυτό σκληρά! Όχι, και να σου έγραφα, ά-γιστη μου, δεν άβλεπα αυτή την τιμωρία που μου έκανες... Είνε πιο φο-βερά κι' άπ' το άνατο. Πιο φοβητή κι' άπ' την κόλαση...

Μά γώ θα κρατήσω τον πόνο μου... Θ' άνεβάσω με το ζόρι το χυμώλο στα χείλη μου και θα κάνω ότι μπορώ, άρκει να σου πε-νθώ ο θυμός... Πόσο δυνατά μās δένει η άγάπη σου, φως μου, και πόσο παρκαίνωμαστε όταν και με το δικηο μας άκόμα σε πικραίνουμε!

Άκου να δής, ψυχή μου, τί ψάλλουν στον Άντιβασιλέα, όλοι, κι' (1) 'Ο Στρατάρχη Ντέ Ρισελιέ, στενός συγγενής του μεγάλου Καρδινα-λίου, έπληρε άληθινός Δον Ζουάν της έποχής του. 'Η κατακτήσεις του έχουν μένει ύπομνές. 'Η γυναικεία έτρεχαν έξοπίσω του — είνε ή κυριολεξία — σαν τράλές!...

—'Ιλεος γενοῦ, Χριστέ μου—
Μας' αυτός είνε κουτός
Πάει το Κράτος κατ' άνέμον...
Καίρως να τον παλινώσουν
Φτάνει πείδι... Σταυρό και βούλα
Τά παπούτσια άς τού δώσουν
Νά σωθούμε άπ' τη ρεμούλα!...

Αυτό το όχτύστιχο το τραγουδούν όλοι σε σκοπό μενουέτου και δεν φαντάζεσαι πόσο διασκεδάσουμε. Στο γράφο λοιπόν για να το μουρ-μουρίξες πότε-πότε, να σου φεύγη ο θυμός...

Τι άλλο να κάνω, αγαπημένε μου; Μάρτυς μου ο Θεός, ότι τάχω χαμένα... Τρέμα με την ιδέα ότι μπορεί να σε δυσραστήσω, ότι μπορεί να μη ξανακούσω λόγια άγάπης άπ' το χροσό σου στόμα και μόνο δτι μου κατέβει, άρκει αυτό να σ' εύχαριστή... Πόδες άλλες στο Παρίσι, πού άμωφες και πού χαρτωμένες από μένα, δεν περμέ-νουν μια ματιά, μά μονάχα ματιά σου και μια μικρή ένδωρση, για να πέσουν στα πόδια σου; Τι είμαι γώ μπροστά σ' αυτές;

Πές μου, αγαπημένε μου, τί πρέπει να κάνω για να σε κρατήσω όσο πιο πολύ μπορώ κοντά μου; Μά φωνή άπελπισίας βγαίνει άπ' την ψυχή μου, γιατί νοιώθω πως γρήγορα θα σε χάσω...

Είμαι μικρούλα, δεν έξω άκόμα από κόσμο και ή ψυχή μου δεν πέρασε άπ' το σχολείο της Άγάπης... Θά είμαι άραγε Ικανή να συγ-κρατήσω την άγάπη σου; Άδωκα κι' ά-γνη άκόμα, θα μπορέσω να παλέψω μ' έπιτυχία στον άγώνα αυτό τον σκληρό, που γίνεται γίνω άπ' το λατρευτο και χιλιόσημμένο άπομό σου; Άς με βο-ηθήση ή Θεία Πρόνοια... Μπορώ να της ζητήσω βοήθεια χωρίς ν' άμαρτή-σω, γιατί ή εύη μου αυτή είνε δόλφω-χη και δεν κλείνει μέσα της τίποτα το χροαίο και το άμαρτωλό...

Άπ' έναν-τία, μου φαίνεται ότι πολλές έά σο-φούν άπ' τον κατήγερο που θα τις έ-ξω τα πλάνα ματιά σου, και πολλές θα κρατήσουν άνεμώλγτες, τον όρομο της τιμής και του καθήκτους που άκο-λουθούν ως τώρα, αν δεν φανεί στο μέλλον μπροστά τους και τις άναγκά-σεις με τη γοητεία σου να παραστρατή-σουν...

Κάνω σαν τρελή να σε δω άπόψε, αν μπορείς, έννοείται. Θά με πάθ ή μαμιά μαζί της, στο θεωρείο μας της 'Οπερας, κι' έτσι δεν θα σε βλέπω μέν γιατί το δρό σου πέφτει πιο πλάγια, αλλά θαμαι εδνυχισμένη πού θα σε νοιώθω μαζί μου, στην ίδια αιδουσα!... Έ; λως τε, στα διαλέγματα θάρσως να φιλήσης το χέρι της μαμιάς!...

Τι χαρά, Θεέ μου! Πόσο είμαι εύτυχισμένη από τώρα!... **Με φίλά Σ...**

(Η μαρκοίσα Ντέ Βιλλερουά στο Στρατάρχη Ρισελιέ).

Χρυσή μου λατρεία. Διψώσες ν' άκούσης τις τρεις αυτές λέξεις:... Σου τις γράφω λοιπόν να ήσυχάζεις. Και τώρα σε περιμένο να με σφίξεις στην άγκαλιά σου.

Αυτό θα γίνη άφιο στις 8 το βράδυ, σάτι σου... **Τίποτ' άλλο. Β.**

(Η ίδια στον ίδιο).

Χρυσέ μου. Έντυσα μά κουκά την πιο άμωρη και χαρτωμένη κοκλά του Παρισιού, με σολή Στρατάρχοι... Σαν και σένα άπα-ράλλαχα...

Θά την πάω μαζί μου, στο όλοήμερο και άναγκαστικό ταξείδι μου γ' ά τη Νάντη, κι' έτσι θα μου φαίνεται ότι θα σε βλέπω μπροστά μου πάντα... Δεν δάχη βέβαια ψυχή, γιατί την έχεις έσύ... Φυλάσε την τολλάχιστον δική μου όσο να γυρίσω! **Όρεβονόρ, μοναδική μου λατρεία. Β.**

αυτοί οι δι-
κοί του άκό-
μα... Στο
γράφο για να
σ' εύχαριστή-
σω λιγάκι,
γιατί άσφα-
λώς τον έζ-
θρεύεσαι, πού
με χόρεψε
πρώτος στην
προχτεσινή δε-
ξίσις του. Λοι-
πόν, άκουσε
το χάδι της
άντιπολιτεσος-
ως κατά του
'Αντιβασιλέ-
ως:

Βασιλίδης ελ-
(σε αυτός;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JEAN LANDRE

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΖΑΪΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΛΙΒΙΕ, νέος Εύρω-
παίος, ΖΑΪΡΑ, νέα
Ανατολίτισσα.

(Σε μία πόλη της Ανατολής. Στο σπίτι της Ζαΐρας. Η Ζαΐρα κάθεται σ' ένα τσιάνι. Ο Όλιβιέ κάθεται σ' ένα μαξιλάρι στα πόδια της).

ΖΑΪΡΑ. — Αγαπημένε μου!... Αγαπημένε μου!... (Τον κυττάζει μ' άνησυχία). Γιατί δεν μου μιλάς; Δεν μ' αγαπάς πιά, χρυσάρι της αύτης;

ΟΛΙΒΙΕ. — Τί παιδί που είσαι, Ζαΐρα!

ΖΑΪΡΑ. — Όχι, δεν είμαι παιδί, Όλιβιέ. Είμαι μία ψυχή που λιώνει από έρωτα. Κι' η ψυχή που αγαπάει πολύ, δεν γελιέται. Τά νοιάζει όλα... τα μαντεύει όλα...

ΟΛΙΒΙΕ. — Τί θές να πής, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ. — Δεν μ' αγαπάς σάν και πρώτα, Όλιβιέ. Δεν μ' αγαπάς, (Κλαίει).

ΟΛΙΒΙΕ. — Μην κλαίς, μικρή μου Ζαΐρα.

ΖΑΪΡΑ. — Πόσο αλλιώτικη είνε τώρα κι' η φωνή σου όταν μου μιλάς! Δεν τό καταλαβαίνεις εσύ, μά' εγώ που σ' αγαπώ τόσο πολύ, τό καταλαβαίνω. Δεν είνε η φωνή σου τρυφερή και γλυκιά σάν και πρώτα που με χάριδνε απαλά-απαλά...

ΟΛΙΒΙΕ. — Τρελλή, τρελλή Ζαΐρα!...

ΖΑΪΡΑ. — Ναι, είμαι τρελλή από αγάπη. Σ' αγαπώ τρελλά κι' η ψυχή μου είνε γεμάτη ταραχή. Σε λατρεύω... Είσαι για μένα ό,τι είνε η όρεσία για τί γη... Είσαι τό φως των ματιών μου... Είσαι τό μέλι των χειλιών μου, ό άγέρας που ανασαίνω, της ψυχής μου ή ψυχή!...

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα, όμορφή μου Ζαΐρα! (Τή φιλεί στο στόμα).

ΖΑΪΡΑ. — Άχ, πόσο είνε και τό φιλή σου διαφορετικό... Δεν νοιώθω πιά την ψυχή σου στα χείλη σου, όπως άλλοτε, σάν με φιλείς. Έχεις αλλάξει, Όλιβιέ, έχεις αλλάξει πολύ... Δεν είσαι πιά, όπως άλλοτε, γεμάτος πάθος και φλόγα...

ΟΛΙΒΙΕ. — Άκουσε, Ζαΐρα. Όσο κι' άν αγαπούμε, δεν πρέπει ν' αφιόνουμε την καρδιά μας να μάς παρασύρη. Πρέπει πάντα να μάς οδηγεί ή λογική...

ΖΑΪΡΑ. — Τί πα-

γοιμένα λόγια! Πώς

είνε δυνατόν να μι-

λούν έτσι τα δικά

σου χείλη; Τά χείλη

αυτά που λίγον και-

ρό πρίν μου έλεγαν

τόσο θερμά, τόσο πα-

θητικά λόγια; Θυ-

μάσαι τούς όρκους

σου; Θυμάσαι πού

μούλεγες πώς μόνον

ό θάνατος θα μάς

χωρίση;

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐ-

ρα... Κι' ή ζωή χω-

ρίζει καμιά φορά.

ΖΑΪΡΑ. (ταρα-

μένη). — Γιατί μου

τό λές αυτό; Γιατί

μου τό λές; Δεν είν'

αλήθεια, Όλιβιέ. Δεν

μπορεί να γίνη ποτέ

ένα τέτοιο πράγμα.

ΟΛΙΒΙΕ. — Έ-

σύ, μία Ανατολίτι-

σα μιλάς έτσι; Δεν

έξερεις λοιπόν πώς

δεν είνε δυνατόν ν'

άντισταθούμε σ' ή

Μοίρα;

ΖΑΪΡΑ. — Στη

δική μου φυλή, για

Θεό και για Μοίρα

έχουμε την Άγάπη.

Αυτή μάς οδηγεί...

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐ-

ρα... Άς σ' οδηγή-

σει λοιπόν ή Άγάπη

στο δρόμο της θυ-

σίας.

ΖΑΪΡΑ. — Τί θα

πή αυτό; Τί θές να

πής; Θές να θυσι-

στώ; Θές τή ζωή

μου; Τό αίμα μου;

ΟΛΙΒΙΕ. — Όχι,

Ζαΐρα... Δεν ζητώ

τή ζωή σου. Ζητώ...

ΖΑΪΡΑ. — Υπάρχει λοιπόν κι' άλλη θρησκεία, εκτός απ' την αγάπη...

(Σηκώνεται όρθιος).

ΖΑΪΡΑ. — Τί; Τί μου ζητάς;

ΟΛΙΒΙΕ. — Τόν χωρισμό μας.

ΖΑΪΡΑ. (σηκώνεται επάνω, χλωμή σάν πεθαμένη). — Τόν χωρισμό μας; Τί είπες, Όλιβιέ; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι μου ζητάς κάτι παραπάνω από τή ζωή μου; Καλά τό μάντεψα πώς δεν μ' αγαπάς όπως πρίν. Μά τί λέω όπως πρίν; Δεν μ' αγαπάς καθόλου, καθόλου.

ΟΛΙΒΙΕ. — Δεν είν' έτσι. Σ' αγαπώ. Μά... πρέπει, πρέπει να χωριστούμε.

ΖΑΪΡΑ. — Μόνον ό θάνατος θα μάς χωρίση.

ΟΛΙΒΙΕ. — Σου τό είπα και πρίν, Ζαΐρα. Κι' ή ζωή χωρίζει.

ΖΑΪΡΑ. — Θεέ μου!... Πές μου τί τρέχει; Άγαπάς άλλη...

ΟΛΙΒΙΕ. — Άγαπώ πάντα όσένα, μά πρέπει να πάρω άλλη. Πρέ-

πει να πάρω μία γυναίκα από τή φυλή μου, μία γυναίκα ή οποία θα

χί την ίδια θρησκεία μ' εμένα.

ΖΑΪΡΑ. — Υπάρχει λοιπόν κι' άλλη θρησκεία εκτός από την Ά-

γάπη; Κι' άν υπάρχει, εγώ δεν έχω άλλο Θεό εκτός από σένα.

ΟΛΙΒΙΕ. — Καλή μου Ζαΐρα!... Πίστηνέ με, κι' εγώ σ' αγαπώ...

Μά πρέπει να χωριστούμε, αγάπη μου. Είνε ανάγκη, ανάγκη σκληρή,

ανάποφνητη. (Τής χάριδνε τα λευκά, λεπτά της χέρια).

ΖΑΪΡΑ. (άποφασιστικά). — Λοιπόν, καλά, θα γίνη αυτό που μου

ζητάς. Θα θυσιάσω!... Μά τώρα είνε ή σειρά μου να σου ζητήσω

κι' εγώ μία τελευταία χάρη. Θα ήθελα, πρίν χωριστούμε για πάντα,

να περάσουμε την άποφνή νύχτα μαζί, να ξεχαστούμε μέσα στο με-

θύσι και στόν έρωτα...

ΟΛΙΒΙΕ. (μή μπορώντας να κρύψη τή χαρά του πού τήν έ-

πεισε). — Στο μεθύσι και στόν έρωτα... Ναι, Ζαΐρα, τό δέχομαι,

τό θέλω...

ΖΑΪΡΑ. — Φίλησέ με, Όλιβιέ... φίλησέ με, αγαπημένε μου...

(Φιλούνται).

ΟΛΙΒΙΕ. — Καλή μου Ζαΐρα!...

ΖΑΪΡΑ. — Όλιβιέ, καλέ Όλιβιέ!...

(Η Ζαΐρα σηκώνεται επάνω κι' ετοιμάζει γρήγορα-γρήγορα έ-

να χαμηλό τραπέζι. Φέρνει γλυκά, φρούτα, άρθρονο κρασί.

ΖΑΪΡΑ. (γεμί-

ζοντας τάποτήρια).

— Άς πιούμε, αγα-

πημένε μου, άς πιού-

με στήν ύγεια της

μελλοντικής εδτι-

ας σου... Άς πιού-

με κι' άς ξεχάσου-

με...

ΟΛΙΒΙΕ. — Άς

ξεχάσουμε. Αυτό εί-

νε τό καλύτερο...

(Πίνει διαρκώς, πι-

νει άσυλλόγιστα).

Δώσε μου τή χείλη

σου, αγάπη μου...

Δώσε μου τα...

ΖΑΪΡΑ. — Για

τελευταία φορά, ναι,

(Άγκαλιάζονται και

φιλιούνται).

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐ-

ρα... Γιατί θόλω-

σαν έτσι τα μάτια

μου; Μς ζάλισε έτσι

τό κρασί ή τή φιλία

σου;

ΖΑΪΡΑ. — Και

τά δικά μου μάτια

έχουν θολώσει, Όλι-

βιέ... Σφίξε με στήν

αγκαλιά σου. Κρυώ-

νω... Ω, πώς κρυ-

ώνω, αγάπη μου!

ΟΛΙΒΙΕ. — Κι'

εγώ νοιώθω δυνατές

άνατριχίλες... Για-

τί;... Γιατί, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ. (μέ φω-

νή όβυσμένη). —

Σφίξε με στήν ά-

γκαλιά σου... Σφί-

ξε με δυνατά... πού

δυνατά...

ΟΛΙΒΙΕ. — Θεέ

μου! Τί έχω; Ζαΐ-

ρα, κοιμάσαι;

ΖΑΪΡΑ. — Πε-

θαίνω, Όλιβιέ! Πε...

ΟΛΙΒΙΕ. — Έλεος!... Δεν θέλω να πεθάνω.

ΕΠΙΣΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

Η πεθερά μοιάζει με τόν άνεμο της καταιγίδος που μπαίνει εύ-

κολάτα στο σπίτι σου και είνε αδύνατον να τόν έμποδίσης ή να τόν

βιάσεις.

Άν πεθάνει ή πεθερά μου, θα φωνάξω άλλον να τή γάση.

(Άγγλική).

Άν όλες τίς γονές που γνώρισα, ή πού γρουσουζιά είν' ή πεθε-

ρά μου.

(Πορτογαλλική).

Η καλύτερη πεθερά είν' εκείνη που θα φυτρώσουν στόν τάφο της

εργασιασφυλιά για φάγομα.

(Ιρλανδική).

Η μητέρα του σκύλου, είνε ό Σατανάς της σκύλου.

(Γερμανική).

Η πεθερά δεν θυμάται ποτέ της ότι ήταν κι' αυτή νύφη μία φορά.

(Γαλλική).

Δεν υπάρχει καμιά πεθερά καλή, εκτός

από εκείνη που κοιμάται κάτω απ' τό χόμα.

(Βύρων).

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ένα σπίτι γεμάτο από κορίτσια, μοιά-

ζει μ' ένα κελλάρι γεμάτο από ξυνοσμένη

σαπυρά.

(Όλλανδική).

Κι' άλλο κορίτσι άπόχτησες; Άλλοίμο-

νο σ' είνι!...

(Ισπανική).

Τά κορίτσια και τά φρόνια ψάρια δεν

πρέπει ν' αποθνήσκουνται.

(Άγγλική).

Τά κορίτσια εύκολα τά κρούει κανείς,

άλλά δύσκολα τά παντρεύει.

(Γερμανική).

Ό,τι είνε ή μητέρα, τέτοια και ή θυγα-

τήρα.

(Γαλλική).

Τρία κορίτσια και μία μητέρα, είνε τέσ-

σπες διαβόλοι για τόν πατέρα.

(Ισπανική).

Τή μητέρα να τήν κρίνης απ' τήν κό-

ρη της.

(Ιταλική).

Όταν παρουσιαστεί καμιά καλή προέ-

σέ για τήν κόρη σου, δέξου την άμέσως

και μιν περμένεις να γυρίση ή μάνα της

από τήν αγορά.

(Ισπανική).

Όποιος δεν χιπτάει τίς θυγατέρες του,

έτι χιπτάει μία μέρα τό κεφάλι του.

(Τουρκική).

Βαίνουμε!... Δεν σου τό είπα; Μονάχα ό

ή λύσις του παιγνιδιού της Κόρης με τά Περιστέρια.

ΟΛΙΒΙΕ, (προσπαθώντας ν' άσπασκωθεί). — Όχι!... Όχι!...

Τί θές να πής;... Τί μου κανεις;...

ΖΑΪΡΑ. — Ναι... ναι... Πεθαίνουμε. Σε πότισα τόν θάνατο!...

Κι' έτσι κι' εγώ... Έσχασες πώς είμαι κόρη μάγισσας, Όλιβιέ;

ΟΛΙΒΙΕ. — Έλεος!... Δεν θέλω να πεθάνω...

ΖΑΪΡΑ. — Είν' άργά πιά... Άργά... Σφίξε με και πέθανε κον-

τά μου... Δώσε μου τή χείλη σου... Δώσε μου τή στεγνή σου πνοή...

Α Όλιβιέ, δεν θα σφίξεις άλλη γυναίκα στήν αγκαλιά σου... Δεν

θα φέρεις μακρυνά μου... Θα σέ πάρω για πάντα, για πάντα μαζί μου.

Έχου μέσα στο κρασί ένα φαρμάκι, που δίνει γλυκό θάνατο. Ένα

φαρμάκι που σκοτώνει χωρίς πόνο. Σκοτώνει σιγά-σιγά, μά συγχρό-

νως ξυπνάει κι' ανάδει τόν έρωτα...

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα!... Ζαΐρα!...

ΖΑΪΡΑ. — Έτσι αγαπούν στή φυλή μας, Όλιβιέ... Πεθαίνουν

και σκοτώνουν όταν αγαπούν... Θυσιάζουν τή ζωή τους, μά τόν έ-

ρωτα ποτέ... ποτέ... Άγκάλιασε με λοιπόν μ' όση δύναμη σου μέ-

νει, αγαπημένε μου. Τό φαρμάκι που έπαιε, σκοτώνει γλυκά — σου

τό είπα. Και πρίν σκοτώσει, ξυπνά τόν έρωτα στήν καρδιά... Φίλη-

σέ με λοιπόν, Όλιβιέ!...

Ο Όλιβιέ τήν άγκαλιάζει σφιχτά και τή φιλεί παράφορα.

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα... Ζαΐρα!...

ΖΑΪΡΑ. — Όλιβιέ... Αγαπημένε μου!...

(Έτσι σφιχτά άγκαλι-

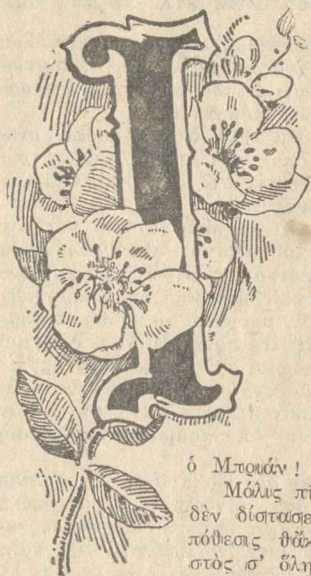
αζονται, πεθαίνουν κι' οι δύο

αγνοώντας, γλυκά, χωρίς ά-

γνία, με τή χείλη ένωμέ-

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΑΝ

ΛΟΥ πώς άρχισε το δημοσιογραφικό καί πολιτικό στάδιό του ο πρό όλγων ημερών άποθανών διάσημος Γάλλος πολιτικός Άριστ. Μπριάν :

Στά 1893, ο άναρχικός Φρανσιό τίναξε στον άέρα με μία βόμβα το έσπιατόριο Βερν, στο Παρίσι, που ήσαν ένα είδος κέντρου σάν τη δική μας Ιστορική «Ωραία Ελλάδα» της Οθωμανικής περιόδου.

Οι άποδοί του Φρανσιό προστάθησαν να βρούν συνήγορο, ίκανόν να συγγραφή τους ένόχους, καί σκέφθηκαν έναν νεαρό δικηγόρο, χοιμένον στην άπώμερη έπαρχία του, με πού τ' άνομιαν ήσαν ήδη πολύ γνωστό στους σοσιαλιστικούς καί φιλολογικούς κύκλους της πρωτεύουσας.

Ο νεαρός αυτός δικηγόρος ήταν

ο Μπριάν !

Μόλις πήρε το σχετικό τηλεγράφημα, ο Μπριάν δέν δίστασε καθόλου. Τούλεγον καθάρά, ότι ή ύπόθεσις θέσκανε κρότο καί θα γινόταν έτσι γνωστός σ' όλη τη Γαλλία.

Ετοίμασε λοιπόν τη βαλίτσα του καί γεμάτος από έλπίδες, με σκεδόν... άδειος από λεπτά, έφτασε στο Παρίσι. Έρρεε μία παρή άπογοήτευση τον περιμένε : Ο Φρανσιό είχε στο μετωπύ άναθέσει την ήπείρασίν του σ' άλλον, πού γνωστό, δικηγόρο !

Μελαγχολικός ο Μπριάν, έρεε βόλτες σπιά βουλεύματα, χαζεύοντας καί περιμένοντας την ώρα του τραίνου για να γυρίση στην έπαρχία του. Περονώντας όμως κοντά από ένα καφενείο, άκουσε ένα : «Ψίτ ! Ψίτ !»

Ήταν ο νομάρχης του νομού του, πού βρισκόταν τις ήμέρες αυτές στο Παρίσι.

Ο Μπριάν μητρε στο καφενείο κα' ο νομάρχης πού τον έκτιμούσε πολύ για την αξία του, τον κέρασε καί του σκέπτεσε έναν κύριο με μαύρη γενειάδα, πού καθόταν μαζί του. Ήταν ο κ. Μάγερ, διευθυντής του «Φανου».

—Τί διάβολο κάνεις εδώ, Μπριάν ; ρώτησε τέλος ο νομάρχης τον νεαρό δικηγόρο.

Ο Μπριάν του εξήγησε τους λόγους του ταξιδιού του στο Παρίσι, καθώς καί την άπογοήτευσή του. Ο κ. Μάγερ, άκούγοντας τα λόγια του, ενδιαφέρθηκε.

—Είστε άναρχικός, κύριε Μπριάν ; τον ρώτησε.

—Άπ' εναντίας ! άπάντησε ο Μπριάν. Οι άναρχικοί είνε οι άπονοδότεροι έχθροί μας. Είμαι σοσιαλιστής !

Ούτε ο νομάρχης όμως, ούτε ο σύμπροσός του κατάλαβαν καλά—καλά τί είδους διαφορά υπήρχε μεταξύ άναρχικών καί σοσιαλιστών καί μάλιστα την εποχή εκείνη !

Κύτταξαν λοιπόν με ύφος καπνίζοντο τον νεαρό δικηγόρο. Μά αυτός χωρίς να τά χάση, τους εξήγησε με λίγα λόγια τί ζητούσαν οι σοσιαλιστές καί τί ζητούσαν οι άναρχικοί, ότι οι σοσιαλιστές ήσαν κανονικό κόμμα, οργανωμένο, ενώ οι άναρχικοί ήσαν το αντίθετο. Τελειώνοντας δέ είνε στο κ. Μάγερ, ότι ήσαν κόμμα πού δέν καταδέχτηκε ως τότε καμιά έφημερίδα ν' άνοίξη με ειδική στήλη για τί σοσιαλιστική κίνηση, πού κάθε μέρα καί δυνάμεινε ! Αυτό, έτόλανε, θα ήσαν πολύ ενδιαφέρον καί μία δημοσιογραφική καινοτομία έξαιρετικά ποιητική, πού θα έκανε έντύπωσι...

—Περάστε αύριο άπ' τα γραφεία του «Φανου», κύριε Μπριάν, για να τό ποιήμε καλύτερα, τον παρακάλεσε ο κ. Μάγερ.

—Άδύνατον ! άπάντησε ο Μπριάν. Πρέπει να φύγω με τ' άποφινικό τραίνο, γιατί το εισιτήριό μου είνε άλλε—ρετόν καί δέν ισχύει για αύριο. Όσο για τό πορτοφόλι μου, είνε σκεδόν άδειο !

—Δέν πειράζει... Έλάτε αύριο, γιατί άπόψε έχω κάποια έπειγούσα εργασία. Δέν θα μετανιώσετε...

Ο Μπριάν έμεινε στο Παρίσι, πήγε στα γραφεία του «Φανου»,

μίλησε με τον κ. Μάγερ καί τον έπεισε άπολύτως επί των άποφινών του.

Έτσι από την άλλη μέρα έγκαινιάστηκε στο «Φανού» μία καινούργια στήλη, αφιερωμένη στην περιήληψή των πρακτικών κάθε σοσιαλιστικού—εργατικού συγκεντρώσεως καί στη σύλληψη κριτική της σχετικής κινήσεως, με ειδικό συντάκτη πόν Μπριάν.

Ο μισθός του ήσαν 200 φράγκα τό μήνα. Μά καί στην έπαρχία του δέν έβγαζε περισσότερα άπ' τό δικηγολήρα του !

Από τότε άρχισε ο Μπριάν ν' αγωνίζεται για τις ιδέες του, με τί λύσσα καί την έπιμονή πού τον χαρακτηρίζει πάντα, για να φθάση στο ύψιστο σημείο της πολιτικής δυνάμεως πού στέκονταν όταν έλειπε τα μάτια.

Ο Μπριάν μιλούσε πάντα στους κομματικούς του φίλους στον ενικό κα' ήθελε να του μιλούν κα' αήτοί έτσι. Μολαταύτα, με τό έπαύλλον πού έβασκε κάθε άληθινή αξία, τους έμπόδιζε να του πούν τον άέρα καί τους έκανε να τον σέβονται όσο του άξιζε.

Όταν προαγόμνε πρωθυπουργός, ένας καλός του φίλος καί συνεργάτης του, άπ' την εποχή πού δημοσιογραφούσε, ζήτησε άκράτοι.

Ο Μπριάν τον δέχτηκε στο γραφείο του άμέσως.

—Σας παρακαλώ, κύριε Πρόεδρε... πού είνε δεκά καί με σεβασμό έκείνος κα'... σπαμάτρε παραγμένος.

—Μπριάν, φίλε μου, θάρρος ! πού φώναζε ο Μπριάν. Τόσο πολύ άλλαξε, διάβολε, καί μου άρχισε με «τό σάς καί με τό σείρ» !

Ο φίλος του δάκρυσε άπ' τη συγκίνηση καί συνέχισε πάντα με τό «σείρ» όμως.

Τόσος ήσαν ο σεβασμός πού ένέπνευσε σ' όλους γενναίως ο Μπριάν καί τόση ή έπιβολή του, ώστε ο γνωστός Γάλλος διπλωμάτης κ. Ντε Μονβί έλεγε σχετικώς :

—Την ήμέρα πού μου επέτρεψε να κρατήσω τό έπανωρόχι του να τό φορέση, αισθάνθηκα ότι άνέβηκα σε κάποιο πύ ψηλότερο έπ'αυτο !

Μία ελλεικρή φίλια καί άμοιβαία άγάπη συνέδεσε τον Μπριάν καί τόση ή έπιβολή του, ώστε ο γνωστός Γάλλος διπλωμάτης κ. Ντε Μονβί έλεγε σχετικώς :

—Την ήμέρα πού μου επέτρεψε να κρατήσω τό έπανωρόχι του να τό φορέση, αισθάνθηκα ότι άνέβηκα σε κάποιο πύ ψηλότερο έπ'αυτο !

Μία μέρα πού ταξίδευαν μαζί, ο Ζωρές τ' είχε βάλει με τό πιαστρον πού έπακμίσουν του, πού του έβγαλε διαρκώς έξω άπ' το γυλέκο.

—Είνε πολύ έννευριστικό, βρε άδελφέ ! παραπονιόταν διαρκώς.

—Κατάλαβε ότι με ξεκοίταρε επί τέλους ; του είνε σε μία στιγμή ο Μπριάν. Νά, τη βλέπεις αυτή τη γλαστάρια πού τ'ό πιαστρον κάτω—κάτω ; Κοίτασε την στο κομμάτι πού παντελονού σου πού σούχα ράφη ο ράφτης σου επί τοιού καί θα ή συχάσης !

Ο Ζωρές συμμορφώθηκε με την ύπόδειξή του Μπριάν καί τό πιαστρον στερεώθηκε πάλι καί δέν τον ένοχλούσε.

Αργότερα, διηγούμενος τό περιστατικό αυτό στους φίλους του, ο Ζωρές, τελείωνε πάντα, χαμογελώντας, με την εξής φράση :

—Κι' έτσι λοιπόν αποδεικνύεται, φίλοι μου, ότι αυτός ο Σατανάς ο Μπριάν τά ξέρει όλα !

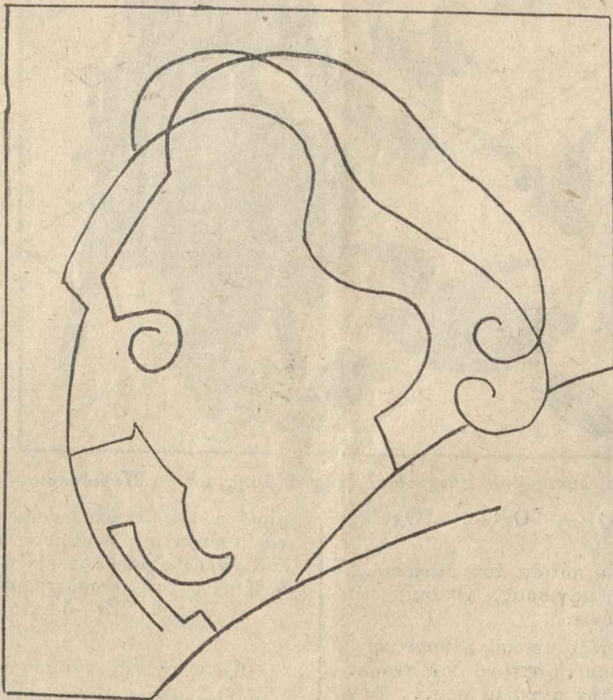
Ο Κλεμανσώ, ο γέρο—Τίγρης, όταν ζούσε, συνήθιζε να λήπει ραχτικά, με καί με ύφος άποφθεγματικό :

—Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, όλα... Μά δέν καταλαβαίνει τίποτα ! Ένώ ο Μπριάν δέν ξέρει τίποτε, τίποτε άπολύτως... Μά τά καταλαβαίνει όλα !

Η μνήμη του Μπριάν ήσαν τεραστία. Την εποχή πού ήσαν δικηγόρος, στις σημαντικότερες σοσιαλιστικές δίκες, παρακαλούσε όλη τη διαδικασία άπ' άρχής μέχρι τέλους, χωρίς να κρατά ούτε μία σημείωσι !

Τό ίδιο έκανε καί στην πολιτιστική δίκα του Κλοζ σπιά 1904. Η ύπόθεσις ήσαν ή εξής :

Ένας εργοστασιάρχης, άποκαμωμένος άπ' τις άλλεπάλλες άπεργίες πών εργατών του, καί κινδυνεύοντας να καταπονηθί άπ' α-

Ο Άριστειδής Μπριάν.
(Σκίτσο Παρισινής έφημερίδος)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΟΥΔΑΛΛΑΣ

Η ταχυγραφία πού πού μπρος άποθανόντος άστυνομικού μυθιστορηγράφου Έντγκαρ Ουάλλας ήσαν καί καταπληκτικά.

Άρρε να άναφέρουμε, ότι τη «Λαίδη»—ένα θεατρικό πού έργο πού πού έκατοντάδες φορές στο Λονδίνο—την έγραψε μέσα σ'... δεκατέσσερες ώρες !

Επίσης ο «Ρίγγερ», πού θεωρείται ως τό καλύτερο από τα έργα του έγράφη μέσα σε δύο ήμέρες !

Έτσι ήσαν τό μεγάλο πάθος του Ουάλλας : ή Ιστοριογραφία.

Όταν δέν βρισκόταν στο γραφείο του να υπαγορεύη στη δικτυογράφου του καίνα καινούργιο του έργο, βρισκόταν στον Ιστοδρομό προσπλίνοντας για τους σταύλους του. Γιατί διατηρούσε θαιμιαστές σταύλους με άλογα σπανία ράτσας.

Επί τό τελευταία χρόνια, ύστερ' από την έπιτυχία των μυθιστορημάτων του καί των θεατρικών του έργων, είχε άπαρσραβηχτεί επί την ενεργό δημοσιογραφία. Ός τό τέλος της ζωής του έν τούτοις, έγκαλούποθε να κρατή τη στήλη των «Ιστοριογραφιών Προσπλίνοντας» στο «Νταϊντλ Μάιντλ». Χιλιάδες δέ φυλλάτων άγόραζαν τη μεγάλη αυτή Λονδρέζικη έφημερίδα, μόνο καί μόνο για τα προσηγορικά πού Ουάλλας, τά όποια έθεωρούντο άλάθητα !

Ο Ουάλλας ήσαν κατ' εξοχήν άνήσυχος πνεύμα. Ήθελε να τά κοιτάζει όλα. Κάποτε άποφάσισε να πεινθή καί εξέτεθή ως ύπερφυς βουλευτής στο Βουιανγκράμ. Παρά τη μεγάλη του δημοτικότητα έν τούτοις, άπέτυχε παταγωδώς στις εκλογές.

Σε κάποιο δημοσιογράφο δέ, ο όπώς πού εξέφρασε την έκπληξή του για την στάση αυτή των έλλεικων του, άπάντησε :

—Δέ βαρύνει ! Καλά έκατ' ! Αν μ' έβγαζαν βουλευτή, θα έστρωσαν μερικά μυθιστορήματά μου, πού δέν θα είχα κατό τότε να γράφω !...

Τότε, έπαινούσαν έναντιόν του. Ο άργάτης ξεπαινούσαν κα' έκατ' τό εργοστασιό του.

Η ύπόθεσις αυτή έκανε κρότο σ' όλη τη Γαλλία, κα' όλα τα έσπιατορικά σωματεία έστειλαν αντιπροσώπους στη δίκα. Η δικαιοσύνη είχε 800 σελίδες καί ο Μπριάν, την παραμονή της δίκες όρισθείς άνήσυχος, δέν έπαύετο ούτε μία σελίδα να διαβάζει.

—Πώς θα τά βγάλεις πέρα ; του λέγαν οι συνάδελφοί του.

—Είνε πολύ άπλό... Άνά να διαβάσω τη δικαιογραφία, θα παρακαλούσα πρόσεξω καί τί θα πούν οι μάρτυρες. «Υστερα θ' άγορεύω».

Μά πώς θα προλάβει να κρατήσης σημειώσεις ;

—Δέν θα γράφω ούτε μία λέξη !

Καί πραγματικώς, Άφού επί δέκα ήμέρες παρακολούθησε τη δίκα με προσοχή, χωρίς καν να πιάσει τό μολύβι στα χέρια του, άγόρευσε ύστερα με τη γνωστή οητορική δεινότητά του, χωρίς να ξεχάση ούτε ένα όνομα, ούτε μία ήμερομηνία, ούτε έναν αριθμό !

Τό κατορθώμα του αυτό άφησε εποχή στη Γαλλία.

Τά τάρα καί καί πού ενδιαφέρει ιδιαίτερος έμάς τους Έλληνες :

Ο μακαρίτης Καλογεροπούλος τφ 1922 διεκδικούσε στη Διάσκεση πού Λονδίνο ένα μεγάλο πύημα πού νομού Σμύρνης, βασιζόμενος καί στα ιστορικά καί έθνολογικά δοκιμμένα. Σε μία συνεδρίαση, πού άκούσαν πολλή ώρα, ύπερασπίζον τας έλληνικές άπαιτήσεις,

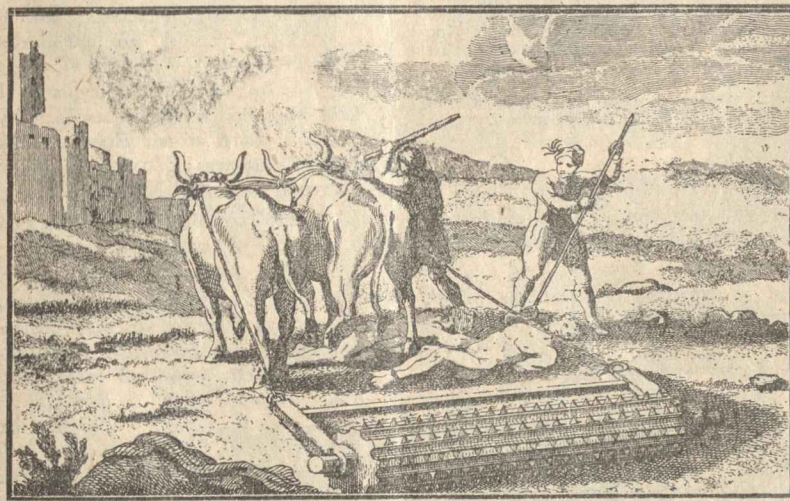
ήταν καί ένα χόρτο της Μικράς Άσίας, στον πού ήσαν σπαμμένες διάφορες μαύρες κηλίδες πού έκαναν διάστρον σχεδόν τον νομό Σμύρνης.

—Βλέπετε, είνε θαυμαστικά, τις μαύρες κηλίδες κηλίδες ; Είνε ή έλληνικές πόλεις του νομού Σμύρνης !

—Μα ! Δέν είνε καθόλου δόσολο να τις σημειώσουμε ; είνε ο Μπριάν καί άρχισε να μίλην καίνα με τό σπλό του, στάλες—στάλες, έπάνω πού γράφω...

Ο καίνας Σφόρτσας κα' ο Λούδ Τζόρτζς έκοιταν πού γέλα !

Η ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τό... όργωμα των καταδίκων.

(Πολιά, σπανία γκραβούρα)

καί μόνο τέσσερα χρώματα, τό κόκκινο, τό κίτρινο, τό λευκό καί τό μαύρο. Τό γαλάζιο εισήχθη στη ζωγραφική αργότερα, αλλά οι ζωγράφοι προσπαθούσαν να τό άποφύγουν στην άρχή, γιατί δέν ήσαν ξενούσε καλή έντύπωσι στα μάτια πού ήσαν άκόμα άσυνήθιστα.

Σε μία άπ' τις τελευταίες συνδεδασμένες της Ανθρωπολογικής Έταιρείας πού Βερολίνου, ένας Γερμανός έπιστήμων άπέδειξε με παραδείγματα, ότι μία γυναίκα μπορεί να γεννήση παιτογόνο παρ'ότι άπό... πέντε παιδιά, «Επίσης ο ίδιος άναφέρει, ότι στο Χάμεν της Γερμανίας άνεκαίβηθη μία έπιτομία πλάκα, στην όποια άναφέρεται, ότι ή γυναίκα κάποιου Ρέμερ είχε γεννήσει τον Ιανουάριο του 1800 έφτά παιδιά μαζί, δύο άγόρια καί πέντε κορίτσια, τα όποια όμως μετά λίγες ώρες πέθαναν όλα.

Από πολλές πέλος στατιστικές προκύπτει, ότι επί 20 γυναικών άπαντάται μία στείρα καί επί 30 άνδρων ένας στείρος. Επίσης από 20 γυναικός, ο ένας δέν μένει στον κόσμο παιδί. Ο Άριστοτέλης, ο μεγάλος φιλόσοφος της άρχαιότητος, άναφέρει ότι μία γυναίκα γεννήσε τέσσερες κατ'ό σείον φορές από πέντε παιδιά την καθέμιά...

Πολλοί έπιστήμονες παρατήρησαν, ότι τα φυτά δέν μένουν άδιάφορα στη μεταβολή της θερμοκρασίας, αλλά την αισθάνονται καί αυτά όπως καί οι άνθρωποι καί την έκδηλώνουν. Όταν δηλαδή κάνει κρύο, μαραίνονται καί φαίνονται ότι τρώγονται πανά... πορτοκαζούν ! Επίσης, όταν ή ήμέρα είνε ήπερβολικά θερμή, τα φύλλα των φυτών άπλώνονται κατ'ό μπρος των κλαδιών, σχηματίζουν ζάρες καί έν γένει αλώνονται σάν μαρμαίνα. Επίσης έχω άποδείξει, ότι τα φυτά δέν μένουν άγρυπνα τη νύχτα, αλλά κοιμούνται, όπως κα' έμεις. Αυτό πιστοποιείται άπ' τό ότι τα φυτά τους άλμύζουν στάσι καί χάνουν τη ζωρότητα πού είχαν την ήμέρα, πράγμα πού άποτελεί ένδειξη άναπαύσεως.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Η Άλκυον, μία αγαθή χωρική, παίρνει ένα πρωτό το βετό παιδί της, τον δεκαοκταετή Γαβριήλ, και τον δίδει στον Μονγκομερύ, ο οποίος δεκαπέντε χρόνια τώρα μένει χωρίς κύριο. Εκεί τον βάζει να καθήσει σ' ένα θρόνο και του αποκαλύπτει ότι είναι γιουός και κληρονόμος του τελευταίου κόμητος ντε Μονγκομερύ, ο οποίος έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς πρό δεκαετηστείας, χωρίς ποτέ να εξακριβωθεί κανείς τί απέγινε, αν και όλοι απέδωσαν την εξαφάνισή του στους εχθρούς του. Γι' αυτό τον λόγο, μάλιστα, η Άλκυον ανάρρησε κρυφά τον γιουό του, από φόβο μήπως έρθει κι αυτός την τύχη του πατέρα του. Ο Γαβριήλ άκουσε την αποκάλυψη της πιστής γυναικός κι' ετοιμάζεται να πάει στο Παρίσι για να βρει τους εχθρούς του πατέρα του και να τους εκδικηθεί. Ένοπλη τρέχει στο σπίτι του Άγκερράν, ο οποίος έχει υιοθετήσει τη μικρή του φίλη Άρτεμιδα για να της αναγγείλει τα ευχάρια νέα. Μα εκεί, η Άρτεμις, της οποίας κανείς ως τότε δεν ήξερε την καταγωγή, τον πληροφορεί ότι είχαν στήσει μερικοί μεγάλοι άρχοντες έκ' μέρους του πατέρα της και την πάντρεψαν, χωρίς να δέλη κι' η ίδια, με τον δούκα ντε Καστρο, μολοντί εκείνη ήταν άκομα δώδεκα χρόνων.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

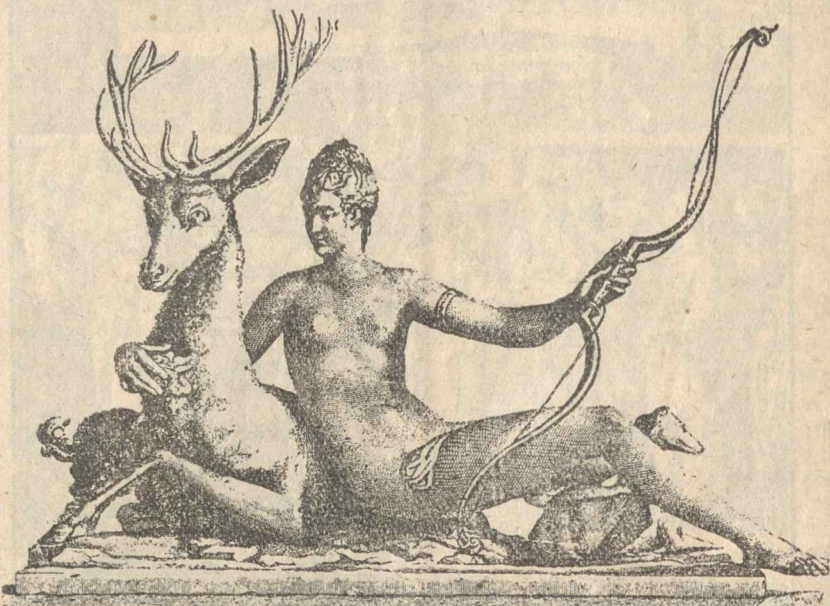
—Έπί είκοσι λεπτά, που μία φράσησαν σαν είκοσι αιώνες, εξακολούθησε η Άρτεμις, έμεινα μέσα στην έκκλησή, στο πλευρό του δονικού ντε Καστρο, χωρίς να έχω καμιά συνείδηση του τί γινόταν γύρω μου. Έπειτα, σαν βγήκαμε έξω, ο δροσερός αέρας που με χτύπησε στο πρόσωπο, με έκανε να συνέλθω κάπως. Άκουσα να με φωνάζουν όλοι κυρία δούκισσα και τότε άντελήφθη καθαρά πώς μ' είχαν παντρήσει από όλιγου. Άκουσ, Γαβριήλ... Με είχαν παντρήσει.... Είμαι παντρεμένη...

Η απάντησής του νεαρού κόμητος Γαβριήλ ντε Μονγκομερύ ήταν ένα άγριο γέλιο.

—Άκου, Γαβριήλ, έξασολούθησε η μικρούλα Άρτεμις. Ήμουν ως εκείνη τη στιγμή τόσο παραγμένη, ώστε μόνο, καθώς ξαναγυρίζαμε από την έκκλησή στο σπίτι, σκέφτηκα για πρώτη φορά να κυττάξω στο πρόσωπο το σύζυγό μου. Τον είχα ιδεί βέβαια, μα δεν τον είχα προσέξει καθόλου. Ω! καλέ μου Γαβριήλ, πόσο παύ άμορφος είσαι σί!... Τό άνάστημά του εινε μέτριο και, παρ' όλα τα πλούσια ρούχα του, φαινόταν πολύ λιγώτερο κομψός από σένα. Έπειτα, αυτός έχει θρος άγέροχο κι' επιτακτικό, ενώ εσύ είσαι τόσο γλυκός κι' εύγενης... Πρόσθεσε δέ σε όλ' αυτά μαλλιά κατακόκκινα και μία μακρινή γενειάδα, επίσης κόκκινη... Θυσιάστηκα, Γαβριήλ. Θυσιάστηκα... Ο σύζυγός μου, αφού κοινοβέντισε λίγο με τον εύγενή έγκλη, που παρουσιάζεταν ως άπικταστατός του πατέρα μου, με πλησίασε και, πιάνοντάς μου τό χέρι, μου είπε μ' ένα πολύ λεπτό χαμόγελο:

«Κυρία δούκισσα, συγχωρήσατέ με που μία σκληρή ανάγκη με αναγκάζει να σας άρψω τόσο γρήγορα. Μά, καθώς έξερετε, η χώρα μας βρίσκεται σε πόλεμο με την Ισπανία κι' οι πολέμιστάι μου απαιτούν την παρουσία μου κοντά τους. Έλπίζω όστόσο πως σε λίγο καιρό θα έχω την ευτυχία να σας ξαναδώ στην Αθή, όπου θα πάτε άπ' αυτή τη βδομάδα να εγκατασταθήτε κοντά στην Αιτού Μεγαλειότητα τον βασιλέα μας. Φροντίστε να παραμείνετε εύθυμη και χαριτωμένη, όπως ταίριάζει στην ήλικία σας κι' εξακολούθησε να παύεται, ενώ εγώ θα πολέμω...»

Αφού είπε τα λόγια αυτά, ο δούξ με φίλησε με οικειότητα στο μέτωπο και η μακρινή που γενειάδα με τσίμπησε, πράγμα που δεν συμβάνει με σένα, αγαπητέ μου Γαβριήλ. Έπειτα, όλοι αυτοί οι άρχοντες κι' όλες αυτές η κυρίες με χαϊρώσαν κι' έφυγαν ανα-ανά, αφήνοντας με μόνο με τον καλό μου Άνγκερράν. Μα ούτε αυτός είχε καταλάβει περισσότερα από μένα άπ' όλην εκείνη την περπέτα. Τού είχαν δώσει μόνο να διαβάσει την περιγραφή του βασιλέως, ο οποίος με δέχτηκε, καθώς φαίνεται, να παντρευτώ τον δούκα ντε Καστρο. Ο άρχων, ο οποίος άντιπροσώπευε την Αιτού Μεγα-

Η ήρωίς του μυθιστορήματος Άρτεμις ντε Ποατιέ.
(Έργον του Ζαν Κουζίν — Μουσείον Λούβρου)

μας. Άκου μάλιστα κάτω κι' απάντησέ μου. Θέλεις ν' άρνηθώ να φύγω όταν θα ρθούν να με πάρουνε, να μη υποκλήνω σε καμιά περ-ράληση, ίσως ή διαταγή και να μένω για πάντα κοντά σου; Είχονιστώ, αγαπημένη μου Άρτεμις, μα στο έβρι άνησες ένάπιον Θελυ και άνθρώπων σ' έναν άλλον. Τό καθήκον σου απαιρεί να μένεις πιστή σ' αυτόν. Καθένας μας θ' ακολουθήσει τη μοίρα του. Έσύ θα πάς στην Αίλη κι' εγώ στην πόλεια. Ο Θεός να δώσει να ξαναβιδοθήμε μία μέρα.

—Ναι, Γαβριήλ. Θα σε ξαναδώ!... Θα σ' αγαπά πάντα!... φώναξε η Άρτεμις, πείθοντας με άναφύληση στην άρνησή του φίλου της.

Μά εκείνη τη στιγμή, ο Άνγκερράν φάνηκε σ' ένα δρομάκι κήπου, συνοδευόμενος από την κυρία ντε Λεβιστόν. —Ίδού την, κυρία, είπε ο παλιός πολεμιστής, δείχνοντας την Άρτεμιδα. Ά! έδώ είσαι, Γαβριήλ, έπρόσθεσε βλέποντας τον νερό κόμητα. Έρχομουν στο Μονγκομερύ για να σας συναντήσω. Ήταν συνάντησα στο δρόμο τό άμάξι της κυρίας Λεβιστόν κι' άναγκάστηκα να γυρίσω πίσω...

Τότε η κυρία ντε Λεβιστόν, άπεινημένη προς την Άρτεμιδα, είπε:

—Κυρία δούκισσα, ο βασιλέας παραγγέλλει στο σύζυγό μου, να βιάζεται να σας ιδεί και κι' αυτό άναγκάστηκε να έπαυσης την άναχώρησή σας. Θα ξαναγύρω, αν έυκαιρηθείτε, σε μία ώρα...

Φαντάσμαι πώς η προστομασίε σας δεν σ' άπατήσουν πολύ χρό-νο. Δέν είν' έτσι;

Η Άρτεμις κάπταξε τό Γαβριήλ άναποφάσιστη.

—Θάφρος, της ψιθύρισε εκείνος με σοβαρότητα.

—Έχω την ευχαρίστηση να σας αναγγείλω, καλή μου κυρία Λεβιστόν, ότι ο καλός σας δεύτερος πατέρας Άνγκερράν μπορεί να σας συνοδεύει κι' ότι μπορεί αίριο να ρθή να μās βρή στο Άλαν-σόν, αν αυτό σας εύχαριστεί.

—Αν αυτό μ' εύχαριστεί! φώναξε η Άρτεμις. Ω! κυρία, δέν μου είναι άκόμα που είστε οι γονείς μου, μα αυτόν θα τον άνομιζώ πάντα πατέρα μου.

Και έδωσε τό χέρι της στην Άνγκερράν, ο οποίος τό γέμισε φι-λίματα.

Έπειτα κάπταξε μέσα άπ' τα δάκρυα που θόλωναν τα μάτια της την Γαβριήλ, που ήταν θλιμμένος με σκεπτικός.

—Πηγαίνουμε, κυρία, είπε τότε η κ. ντε Λεβιστόν, την ό-πια όλες αυτές η καθυστερήσεις έκαναν ν' άναπομνη. Σιλλογί-στης, θα πρέπει να βρισκόμα-σε στο Καέν πριν νυχτώσει...

Τότε η Άρτεμις, πνιγμένη από ληρησιές, άποκαταρύνθηκε γρή-γορα για ν' άνεβή στο δωματίό της, αφού προηγουμένως έκανε νόημα στο Γαβριήλ να την πε-ρύνει.

Ο Άνγκερράν και η κ. ντε Λεβιστόν την ακολουθήσαν, ενώ ο Γαβριήλ, περιόμεινε.

Έπειτα από μία ώρα, κατό-τι διάκρισε της άστίας ο Γα-βριήλ φώτισσε στο άμάξι όλα τα πρόσωπα που ήθελε να πάρει μαζί της, η μικρούλα ξαναπαρου-σάστηκε ντυμένη κι' έτοιμη για τό ταξίδι. Ζήτησε από την κυ-ρία ντε Λεβιστόν, η οποία τη ακολουθούσε σαν τη σκιά της, την άδεια να κάνει για τελευταία φορά τό γύρο που κήπου, μέσα στον οποίο είχε παύσει επί δώδε-κα χρόνια τόσο άμείωτο και τό-σο εύτυχισμένο. Ο Γαβριήλ κι' ο Άνγκερράν την ακολουθούσαν από πίσω.

Σε μία στιγμή, η Άρτεμις σήπρησε σε μία προαναφύλη με λαλή τραντάφυλλα, την οποία ο Γαβριήλ κι' αυτή είχαν φυτέ-ψει τον προηγούμενο χρόνο.

Η Άρτεμις έκοιμε τότε διώ-ρδια, κάρωσε τό ένα στο αό-ρμαί της, άνάσσε βαθεία τό άλλο και τό προσέφερε στο Γα-βριήλ. Ο νέος έννοιωσε συγχρό-ως να τό βάζει μέσα στη χέρι και να κάπτα χαρά, τό όποιο έ-κρινε άμέσως στη ζώνη του.

Όταν η Άρτεμις άποχωρή-θηκε όλα τα δοντάκια, άπορά-σσε πέλος να φύγει. Όταν έ-πτασε μπρός στο άμάξι που θα την έπαιρνε, έδωσε τό χέρι της σ' όλην τους ύπνους του σπαιού και σε μερικούς χωρικούς που βρι-σόντουσαν εκεί.

Η φτωχή μικρούλα δέν είχε πεία τη δύναμη να μιλήσει. Άπρή-σθη μονάχα στην καθένα τους μία φιλική κλίση του κεφαλιού.

Έπειτα άργάλασε τον Άνγκερράν και κατόπιν τό Γαβριήλ, χο-ρίς ν' άνησυχήσει καθόλου για την παρουσία της κ. ντε Λεβιστόν.

Μέσα στην άργαλιά του φίλου της ξαναβρήκε τη φωνή της και καθώς εκείνος της ψιθύρισε: «Άντιος, του άπάντησε: «Όχι...»

Τότε η Άρτεμις άνέβηκε στο άμάξι της, τό όποιο ξεκίνησε ά-μέσως με μεγάλη ταχύτητα.

Μόλις τό άμάξι εξαφανίστηκε σ' ένα σπρίγιο που δρόμου, ο Γαβριήλ άνοιξε τό χαρτί που του είχε δώσει η Άρτεμις. Βρήκε μέσα μία μπιούλα άπ' τα ώρσια της ξαν-θής μαλλιά, τα όποια τόσο του έρεσε να πιάει.

Έπειτ' από ένα μήνα, ο Γαβριήλ έ-πτασε στο Παρίσι και παρουσιάζεταν στο δούκα Φραγκίσκο ντε Γκιζ με τ' όνομα ύποκόμης ντε Έξιές.

III
ΜΕΤΑ ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ

—Ναι, κύριοι, είπε ο δούξ ντε Γκιζ, μπαίνοντας στη σπηγή του, στους άρχοντες που τον περιπούσαν. Ναι, είμαι βέβαιος, ότι την πρώτη Ιουνίου θα βρισκόμαστε μπρός στη Νεάπολη, αν αυτό άρσει στο Θεό.

—Και στον Πάπα, αγαπητέ μου άδελφέ, του άπάντησε ο δούξ της Ρωμής. Η Αιτού Άγίος, η όποια μās είχε ύποσχεθεί πως θα μās ένισχυε, μās έχει εγκαταλείψει...

—Ο Πάπας Παύλος Β' ένδιαφέρεται πολύ για την επιτυχία των στρατευμάτων μας, είπε ο δούξ. Δέν θα μās άφήσει χωρίς έν-σχύσε.

Και γυρίζοντας προς τους άρχοντες, έπρόσθεσε:

—Και τώρα, κύριοι, καλήν όρεξη και καλή νύχτα...

Και γελώντας, τους συνώ-δευσε όλους ως την πόρτα της σπηγής του. Μόλις όμως ο Φραγκίσκος ντε Γκιζ βρέθηκε μόνος του, η άρρενωπή του φυ-σιονομία πήρε μία έκφραση ά-νήσυχη. Κάθισε μπρός στο τρα-πέζι του και, σπορρίζοντας τό κεφάλι του στα χέρια του, είπε:

—Πρέπει λοιπόν να έγκα-ταλείψω κάθε προσοπή μου φιλοδοξία, να μένω μονάχα ο στρατηγός του Έρρίκου Β' και να περιοριστώ ν' άναστήσω τό Μιλάνο και ν' άπελευθερώσω τη Σιέννα; Ίδού, βρισκόμα τόρα στα έδάφη της Νεαπόλεως, της οποίας άνευρέμουν να γίνω βασιλέας. Μα βρίσκω χωρίς συμμάχους, σε λίγο θα μείνω χωρίς τρόφιμα κι' όλοι οι άρ-χιγοί των στρατευμάτων μου, με τον άδελφό μου επί κεφα-λής, έχουν άρχει ν' άποθα-ρύνονται κυδώς.

Έκείνη τη στιγμή, ο δούξ ντε Γκιζ άκούσε κάποιον να περπατά πίο του. Γύρισε ζω-ηρά, έξουσιμένος, μα άμέσως η όψη του πήρε γελιαστή έκφρα-ση, και άπλώσε τό χέρι του προς ένα νέο άρχοντα.

—Έσύ είσαι, αγαπητέ μου Γαβριήλ, είπε. Θέλεις να μου πές τίποτε;

Ναι, διηλύτατε, άπάντη-σε ο Γαβριήλ. Ήθε ταχυνό-μος άπ' τη Γαλλία. Μου φαίνε-ται πως σας φέρει επιστολές άπ' τον ύψηλότατο άδελφό σας καρδινάλιο της Λωρραίνης. Θέ-λετε να τον ελαλήγω;

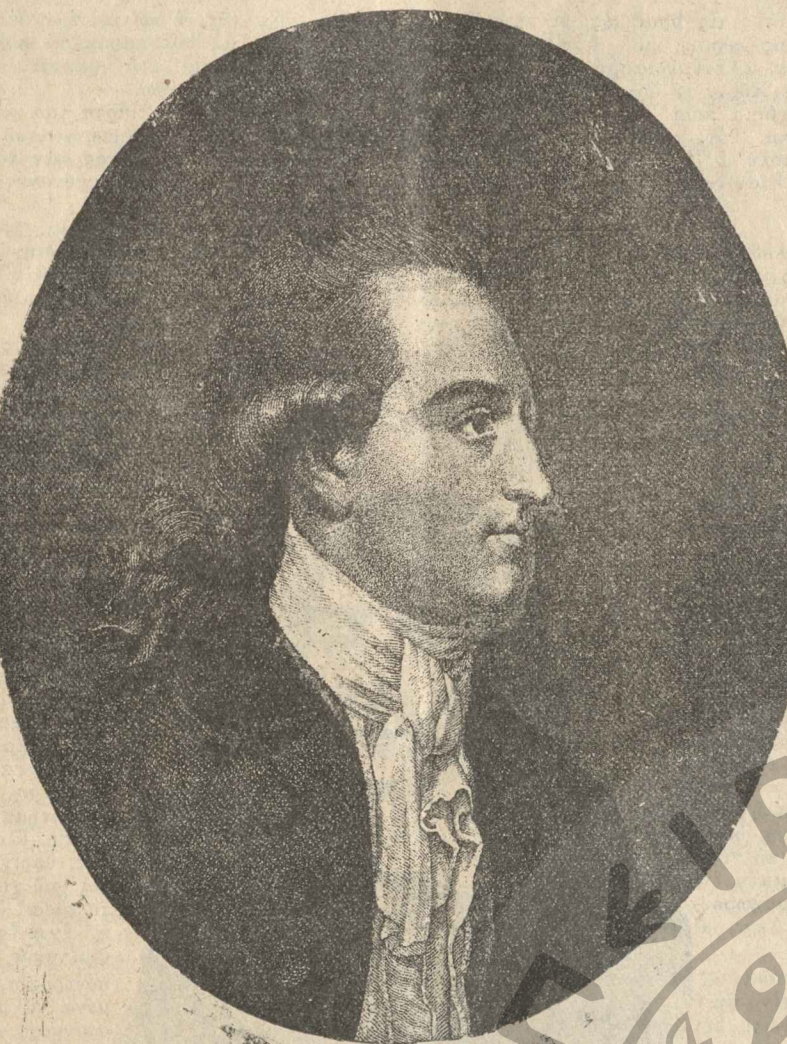
—Όχι, άπάντησε ο δούξ. Άς δώσω σ' εδός, αγαπητέ μου ύποκόμη, τις επιστολές που φέρνει και φέρετέ τις σεις, σας παρακαλώ...

Ο Γαβριήλ επεκλήθηκε, βήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε, φέ-ροντας τις επιστολές που δούκός ντε Γκιζ.

Τα εξη χρόνια που είχαν περάσει από την άρχή της ιστορίας μας, δέν είχαν μεταβάλει καθόλου τον κόμητα Γαβριήλ ντε Μονγκομερύ. Μονάχα τα χαρακτηριστικά του είχαν πάρει μία έκφραση πιο άντι-κεινα και πιο άποκασιπική. Μένανε κανείς βλέποντάς τον, θταν άντρας, ο οποίος ήξερε την αξία του. Έξακολουθούσε όμως να έχη πάντα τό ίδιο άγνό και παλαιότατο μέτωπο, τό ίδιο ήμισυ κι' ελλη-κωνές βλέμμα και την ίδια νεανική κι' άνοητοαρή καρδιά. Έξ' άλλου δέν είχε κλείσει άκόμα τα είκοσιτέσσερα χρόνια του.

Όσο για τό δούκα ντε Γκιζ, αυτός ήταν τριάντα έπτά χρόνων. Είχε ψυχή μεγάλη και εύγενή κι' η άπογοητεσία που είχε νιώσει στη ζωή του, είχαν άπορρίσει τα μαλλιά του στους γραφούς του και είχαν βαθυλώσει τα μάτια του. Άγα-πούσε έξαιρετικά τον νεαρό Γαβριήλ κι' έννοιασε να τον πείσει προς αυτόν μία ά-κατανίκητη συμπάθεια.

Ξεχώρισε μέσα άπ' τό παχυνμένο του μά έπιστολή που έφερε τα όκτώσια του ά-δελφού του δονικού της Λωρραίνης και πριν την άνοίξη είπε στο Γαβριήλ. (Ακολουθεί)

Γιόχαν Βόλφραμ Γκιζέ.
(Πορτραίτο του Καρόλου Βάνερ—1779)

ΚΑ΄. Ο ΡΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Με το έργο μου «Φιντανάκι», που παίχτηκε στα 1921 στο θέατρο Κυβέλης, αρχίζει μία άλλη δώδεκα διόλου περίοδος της θεατρικής μου δράσεως. Αυτό το έργο είχε μεγάλη λαϊκή επιτυχία. Ίσως σ' αυτό δεν συνετέλεσε τόσο εγώ, όσο οι ηθοποιοί, που τους ήρθαν οι ρόλοι που είχα γράψει... γάντι, όπως λένε στη θεατρική γλώσσα, άμα ένας ρόλος ταίριαζε πολύ στον ηθοποιό. Κάθε βράδυ ήταν το θέατρο γεμάτο, μα πρό πάντων τα Σαββατοκύριακα δεν έβρισκες θέσι και πολλές κόσμος στεκόταν όρθιος. Μία απ' αυτές τις βραδιές, με πλησίαζε ένας άγνωστός μου αξιοπρεπέστατος κύριος, μου πέρασε τα δύο μου χέρια, μου τα σφίγγει και μου λέει μ' ένθουσιασμό:

—Τα συγγραφήριά μου, κύριε Χόρν, το έργο σας εινε έκτακτο! Έγώ, καθώς καταλαβαίνετε βέβαια πολύ καλά, κολλοκλεντήκα και έσπασα θεριά να τον ευχαριστήσω. Τότε αυτός πρόσθεσε:

—Όλοι οι ηθοποιοί παίζουν πολύ ώραία, μα πρό πάντων έμένα μου άρεσε η δεσποινίς Ν.... Θά ήταν δυνατόν να μου τη συστήσετε για να την συγχωρώ;

—Ευχαριστώ.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή διευθυόμουν στα παρασκήνια. Τον πήρα λοιπόν μαζί μου και τον σύστησα στη δεσποινίδα που θαύμαζε. Ύστερα από δυο-τρεις μέρες, μία νύχτα, μετά την παράσταση, έπληγα με αυτοκίνητο, μαζί με φίλους συγγραφείς και δημοσιογράφους και μερικές θεατρίνες, σ' ένα από τα διανυκτερεύοντα υπαίθρια κέντρα των προαστίων, για να γλεντήσουμε κομμάτι. Ήταν μία ώρα φθινοπωρινή βραδεία και το υπαίθριο ήταν ακόμη επιθυμητό. Εκείνη όμως την ώρα σχεδόν ήμαστε μονάχοι μας. Μόνο πέρα μακριά, σ' ένα απόμικο του κήπου, κάτω από μία λεύκα, εκεί στη ρομάντζα, είχε ζητήσει καταφύγιο ένα Ξενογάρκι. Ούτε δώσαμε προσοχή ποιοί ήσαν. Μά έπειδή το γλέντι το δικό μας είχε άναψε άρχισε να ξεμερώνει, το ευτυχισμένο Ξενογάρκι θά έπρεπε να φύγει, έστω και αν δεν ήθελε να εκτεθεί στα μάτια μας. Δεν θά περίμενε εκεί να τους εδση ό ήλιος και να τους κόψει τη ρομάντζα! Κάποτε λοιπόν τους βλέπουμε να γλιστράνε από της λεύκας το μυστήριο προς το φως. Για να φύγουν, έπρεπε αναγκαστικά να περάσουν από κοντά μας. Τι να δώ έγώ! Ήταν ό υποχρεωτικώτατος κύριος μαζί με τη θεατρίνα που θαύμαζε και που εγώ του είχα συστήσει. Πέρασαν κοντά μας και μιά χαϊρήτησαν. Εκείνη μόνο με μιά απλή και ντροπαλή κλίση της κεφαλής. Αυτός όμως στάθηκε, με πλησίασε, μου έπιασε το χέρι, μου το σφίξε και ορίζοντας βλέμματα ένθουσιασμού προς το κορίτσι που προχωρούσε προς το αυτοκίνητό τους, μου λέγει μ' ευγνωμοσύνη:

—Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ!

Τότε κατάλαβα τί αλήθεια που εινε αυτό που λέει κάποιος φιλόσοφος, που τώρα δεν θυμάμαι καλά τ' όνομά του: «Οι συγγραφείς, χωρίς να το υποψιάζονται, μ' αυτά που γράφουν κάνουν πολλούς ανθρώπους δυτυχισμένους, μα και άλλους πολύ ευτυχισμένους». Μία μόνο ήταν ή διαφορά, πώς εγώ τώρα το ήξερα!

Πέρασε άρκετος καιρός και μία νύχτα, στις μικρές ώρες, έμπαινα σ' ένα γαλακτοπωλείο. Σ' ένα τραπέζι καθόταν αυτός ο ευγενέστατος κύριος, που πάντα όταν μ' έβλεπε μου έπιασε το χέρι για να με συγχωρή ή για να μ' ευχαριστήσει. Τον χαϊρέτησα και κάθησα σ' ένα άλλο άδειο τραπέζι. Σε λίγο όμως σηκώνεται σιγά-σιγά και ζυγώνει, μου πίνει το χέρι, χωρίς να μ' ευχαριστήσει αυτή τη φορά, και κάθεται δίπλα μου. Σαν να δυσκολευόταν να μου άρchiση κουβέντα, σάν κάτι να ήθελε να μου πη και δεν τολμούσε. Σε λίγο όμως με ρωτάει:

—Μήπως είδατε την κομωδία που παίζεται στού 'Αργυροπούλου;

—Ναι, την είδα.

—Τι ώρα που παίζει αυτή ή μικρούλα που κάνει το κορίτσι;

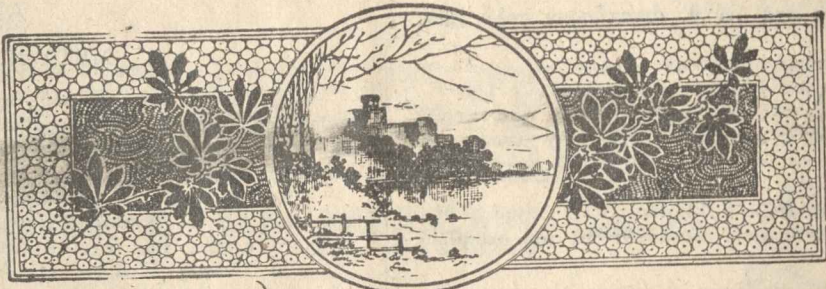
—Ναι, άρκετά καλά.

—Έννε και πολύ νωστήμ!

—Σας άρεσει;

—Μά πολύ. Μήπως τη γνωρίζετε;

—Ως τώρα ήξερα πως οι συγγραφείς κάνουν μερικούς ευτυχισμένους με τα έργα τους. Μά τώρα φαίνεται πως ό υποχρεωτικώτατος θιαυαστής μου γύρευε την ευτυχία του από μένα και έργο ξένο! Είχα κέρι εκείνη τη βραδεία, όπως άλλος τε έχω πάντα κέρι τις μεταμε-

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

—Νά της το πω και είν θέλει...

—Α, ναι, σάς παρακαλώ πολύ! Νά σάς δώσω τη διεύθυνσή μου και είν δέχεται, μου γράφετε.

—Δεν θά λείψω.

Μου έδωσε την κάρτα του και την έβαλα στην τσέπη μου με τη υπόσχεση να μην άργήσω να του δώσω είδηση. Έπειτα τον χαϊρέτησα κ' έφυγα, νομίζοντας πως το επεισόδιο θά τελείωνε ως είδα και πώς ή κάρτα του θά πετιότανε στον κάλαδο των άχρηστων.

Ύστερα από μέρες όμως, στο θέατρο «Κεντρικόν», που έπαιζε θίασος του 'Αργυροπούλου, διηγόμουν το επεισόδιο μου αυτό σε κ' κλο ηθοποιών και συγγραφέων. Όλοι έσκασαν στα γέλια και ήρθαν να γνωρίσουν το σπάνιο αυτό νοήμο. Ένας μάλιστα από τους αυτού δέλεσμος μου μου έλεγε:

—Και γιατί δεν του γράφεις νύχρη να γελάσουμε; Έσύ θά πεις μαζί του και με τη μικρούλα και έμεις, είδοποιήμενοι, θάφουμε την ίδια ώρα στο διπλανό τραπέζι να γελάσουμε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έμπαινε για την πρόβα και ή περιή ο λόγος. Τη φώναζαν όλοι οι άλλοι κοντά και της πρότειναν να πρωταγωνιστήσ' αυτή τη φάρσα που θά παίζαμε στον άρελή θιαυαστή μου και θιαυαστή της.

Αυτή, άλλο που δεν ήθελε, δέχτηκε άπαισι κ' έτσι αναγκάστηκε κ' εγώ να βγάλω την κάρτα του από την τσέπη μου και να τον φωνάσω δυο λέξεις και να τις στείλω σ' αυτόν να έβαν ταξιδέτη του θεάτρου.

Την όρισμένη βραδεία ήθε αυτός από τους οίς στην παράστασι και με βρήκε στο θέατρο. Κάθησε κοντά μου και όλο στριφογύριζε στο καθισμά του σάν ν' αντιμονούσε πότε θάηθε ή ώρα να καθήση δίπλα-δίπλα στο αυτοκίνητο με την ώραία θεατρίνα. Τη στιγμή που βρήκε στη σκηνή, τα μάτια του έλαμπαν από χαρίστησι και τα χέρια του έσπασαν από χαροχτήματα. Οι άλλοι όλοι οι ηθοποιοί της φάρσα, όλο και στριφογύριζαν εκεί σ' αυτός τις λέξεις, έφρχιζαν έρευνήτικά βλέμματα στο θέατρο και μου χαμογελούσαν ένδεικτικά. Έπ' τέλος, τελείωσε ή παράστασις, όλος ό κόσμος έφυγε κ' εγώ έμεινα μ' αυτόν στο καφεείο να περιμένουμε την έξοδο της μικρής. Οι άλλοι οι σύντροφοι, καθισμένοι παράμερα, είχαν χαλαρή μένα τα μάτια άπάνω μας. Έξασα όμως φαίνεται να προσβλή από την πόρτα της μικρής και να προχωρή προς το καφεείο ή μεμονωμένη, μέσα σε κύκλο συναδέλφων της. Το στανό όλοι κρατούσαν τα γέλια. Μόλις έφτασε κοντά μας, άποχωρήθηκε από τους φίλους και ήρθε στο τραπέζι μας. Έκείνος σπυρθηκε, κορδωθήκε, εγώ έκανα τās συστάσεις και τότε της φίλησε το χέρι.

Τό τραπέζι το άλλο, που καθόντουσαν όδοι μας παρακολουθούσαν, τώρα είχε πέννα. Έτοιμαζόντουσαν όλοι αυτοί να μās παρακολουθήσουν: Συγγραφείς, δημοσιογράφοι, ό θίασος όλόκληρος και όλοι οι φίλοι των ηθοποιών. Όλα προμηνούσαν μεγάλο γλέντι. Είπα όμως ό ενδιαφερόμενος δεν είχε πάρε καθόλου χαμιάκι, γιατί πάντα, ήταν άροσιμωμένος σ' εκείνη που μόλις που όλγχαν λεπτά έφρχισε και που τόσον καιρό έθαύμαζε. Αυτή μόλις συγκατοίσε τα χέρια της και άλλαξε ένδεικτικές ματιές με τους άλλους συναδέλφους της.

Αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε. Αυτός είχε αυτοκίνητο έτοιμο και μās περιμενε. Μπήκαμε μέσα και σε λίγη ώρα, όταν φτάσαμε πάλι στη Λεωφόρο Συγγρού, αντίληφθηκα πως τρία άλλα αυτοκίνητα πάλι παρακολουθούσαν, με όλους τους φίλους σαφελών σταυθαμένων.

Αυτός μέσα στο αυτοκίνητο μιλούσε όλο για θέατρο. Είπαμε πάλι ή υπάκουσες θεατρικές επιχειρήσεις δεν εινε καθόλου καλές, γιατί δεν έχουν και ανάλογα χρηματικά μέσα και πως έσκόπευε αυτές, και τελειώσει κάτι άλλες δουλειές που έχει, να κάνει μία μεγάλη θεατρική επιχείρησι. Όλα αυτά βέβαια ήσαν για να τον πάει το κορίτσι πάλι σ' αυτόν και για να τον φανή έννοική, με την έλπίδα πως αυτό θά εινε ή πρωταγωνιστρία της μελλοντικής επιχείρησής του. Φτάσαμε στη Γλυφάδα, καθήσαμε σ' ένα τραπέζι και παραγγεί-

σόνυκτες ώρες. Ήθελα λοιπόν να παίξω λιγάκι μαζί του και του λέω:

—Μήπως θέλετε να σάς τη συστήσω;

—Ω, αν μου κάνατε αυτή τη χάρη! Θά σάς παρακαλώ πολύ!

—Και χωρίς να με παρακαλέσετε...

—Αφού λοιπόν είσατε τόσο καλός, άκούτε τί θά γίνη. Ση Γλυφάδα άνοιξε ένας δικός μου άνθρωπος ένα καινούριο μαγαζί. Λοιπόν μία βραδεία, μετά το θέατρο, πάρτε την μαζί σας να σάς πάω με το αυτοκίνητο να φάμε εκεί και ό τρεις μαζί.

—Δεν πηγαίνουμε έμεις;

—Και έπειτα, καττάζοντας έμένα, προσθέτε άφέλεστατα:

—Διλαδρή, έσεις, κύριε Χόρν, μπορείτε, είν θέλετε, να μείνετε να έκαλονησέτε το γλέντι με την άλλη παρέα. Έγώ θ' αναλάβω να συνοδεύω τη δεσποινίδα στο σπίτι της.

Τότε όμως του άπάντησε εκείνη:

—Μά κ' εγώ θέλω να μείνω.

Κ' εγώ του πρότεινα, για να συμπληρωθώ το γλέντι, πως το έ-πληψωσαν και οι άλλοι και μου έγγιναν:

—Γιατί δεν μένετε και σεις, να γίνουμε όλοι μία παρέα;

Αυτός όμως δεν ήθελε κατά κανένα λόγο. Ήταν άμετάπειστος. Τότε είπαμε να φύγουμε και οι τρεις μαζί, και αυτός μās παρακαλούσε, αφού μās έκανε κέρι, να μείνουμε έμεις. Τον άφησαμε λοιπόν να σην όλονησέται και φαντάζεστε βέβαια τί γέλια έγιναν, άμα όλη ή βραυαράδα ένώθηκε και βλέπαμε αυτόν να φεύγει σάν άτελεισμος!

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Γουσταύος Φλωμπέρ δεν ήταν μονάχα ένας από τους υπερχώτερους Γάλλους συγγραφείς, αλλά και ένας άνθρωπος προικισμένος με έξαιρετική συμπόνια για τους δυστυχισμένους, τους άπολους προσπαδύσε με όια του τα μέσα ν' ανακουφίση.

Μία μέρα, ενώ περπατούσε στην παραλία του Μπαρριζ, άκουσε μία γυναίκα να ξεφωνίζει άπελπισμένα και συγχρόως εινε στο πέλαγος δυο ανθρώπους που έπάλαιαν με τα κύματα.

Ο Φλωμπέρ, βλέποντας ότι κανένας από τους συμπεριπατητές του δεν έδειχνε διάθεσι να σώση τους κινδυνεύοντας, έβγαλε γρήγορα τα παπούτσια και το σακάκι του και οίχτηκε στη θάλασσα.

Αν και τα ρούχα του τον εμπόδιζαν να κολυμπά έλευθερα, ό-στόσο προχωρούσε θαρραλέα μέσα στα κύματα, ώσπου κατώρθωσε να πλησιάση τον ένα από τους κινδυνεύοντας, έβγαλε γρήγορα τη λαβίδα στην ξηρά, όπου έντομεταξύ ένας ψαράς είχε βγάλει και τον δεύτερο ναυαγό.

Τό πλήθος που συγκεντρώθηκε στην άκρογαλιά, μόλις έμαθε την ταυτότητα του σωτήρος, έσπασσε σε ζωηρές έπευφημίες και τον ώδηγησε στο ξενοδοχείο του με τιμητική πομπή.

Ο Γκν ντέ Μωπασσάν, εκτός των διηγημάτων και των πάμπολων άλλων πεζών του, έγραψε στα 1879 και μία κομωδία, κατά παραγγελία κάποιας κυρίας Τρές, με τον τίτλο «Η επαγάλημης».

Γιά το έργο αυτό ό περίφημος διηγηματογράφος πληρώθηκε μω-νάχα... 50 φράγκα. Φαίνεται όμως ότι, μετά την παράδοσι της κομωδίας, μετάνοιωσε για την έξυτελιστική άμοιβή του και έστειλε στην κυρία Τρές το έξης χαρακτηριστικό γράμμα:

«Εργάστηκα παραπάνω από δυο μήνες, έκο-πίασα όχι λίγο για να προσαρμόσω το γράμμο μου σύμφωνα με τις υποδείξεις σας, και άπεναν-τί όλων αυτών τί μου προσφέρετε ως άμοιβή; Πενήντα φράγκα! Τόσα δηλαδή, όσα κερδίζω σήμερα για κάθε άρθρο που δημοσιεύω στις έφημερίδες και που δεν με άπαχολεύει πλέον των δυο ώρών. Πρέπει να όμολογήσετε ότι ή άμοιβή εινε έλάχιστη κ' έξυτελιστική. Εινε αλήθεια πως μου ύποσχεθήκατε να μου δώσετε και άλλα πενήντα φράγκα, αν παρασταθεί το έργο. Άλλ' επειδή άκριβώς έμαθεύτηκε ό τρόπος με τον ό-ποϊον έγράφτηκε και το ποσόν με το όποιο έ-πληρώθηκε, δυσκολεύομαι να βρω θιασο που θ' αναλάβη να παραστήση την «Επαγάλημης».

Εινε άγνωστον αν ό μέγας συγγραφέας πέτυ-χε να άποσπάση το δεύτερο πενηντοπένταχρο από τη σφιχτοχερά κυρία Τρές, αλλά από το γράμμα του πάντως μαθαίνουμε ότι οι μεγάλοι συγγραφείς έχουν κ' αυτοί τις μετρίες των...

Στην Αμερική ιδρύθη τελευταία ένας όλλογος, του όποϊου τα μέλη έχουν ως σκοπό να προπαγανδίζουν κατά της συνήθειας του δανεισμού των βιβλίων, τα όποια και εκεί, όπως και εδώ και παντού, πηγαίνουν συνήθως... δανεικά κ' άγνώριστα. Με την ελπίδα αυτή, κάποιος άμερικανικός περιοδικός διηγείται μία άχρητομένη ιστορία που σχετίζεται με τον Μάρκ Τουάιν.

Μία μέρα, ό περίφημος ευθυμογράφος ζήτησε από ένα γείτονά του να του δανείση μερικά βιβλία.

—Θά σάς παρακαλέσω νάρθητε να τα διαβάσετε στη βιβλιοθήκη μου, του άπάντησε ό γείτονας. Γιατί έχω τη συνήθεια να μ' άποχω-ρίζωμαι ποτέ από τα βιβλία μου...

Ο Μάρκ Τουάιν κατάπε τον ύμνο του και άποφάσισε να του το πληρώση. Μία μέρα λοιπόν που ό ίδιος γείτονας του του ζήτησε ένα σκαλιστό, του άπάντησε και αυτός με τη σειρά του:

—Ευχαριστώ σάς το δένο. Άλλά θά μου κάνατε τη χάρη να τα μεταχειριστήτε σ' αυτόν... κήπο μου! Γιατί έχω την κακή συνήθεια να μ' άποχωρίζωμαι ποτέ από τα εργαλεία του κήπου μου!...

Ο Άλβανδρος Δουμάς στους «Ποιές Σωματοφύλακας», το περίφημο και δημοφιλέστατο μυθιστόρημά του, όταν περιέγραφε διάφορες σκηνές γεμάτες ήτοισιμό και ήρωισμό, είχε κινείσ' ότι όλη την πα-τέρα του, Ο πατέρας του Δουμά έφερε τον βαθμό του στρατηγού και ήταν άντρας ήρακλείων διαστάσεων και άπίστευτης πλληληκαίας.

Γιά τη σωματική δύναμη του πατέρα του Δουμά διηγούνται πολλά και άξιοθαύμαστα. Κάποτε, ενώ ένεργούσε έφιππος μία νυχτερινή επι-θεώρησι, έπιασε απ' αυτοφώωφ ένα φρούτο να κομμάτι. Τότε ό Δου-μάς, χωρίς να κατέβη από το όλόγο του, έσημει, έπιασε τον στρατιώ-τη απ' το γαζάκι, τον κάθισε άπάνω στη σέλλα και τον μετέφερε μσο-πεδαιμένον απ' το φόβο του στο στρατηγείο.

Άλλοτε πάλι, ενώ βρισκόταν στο θέατρο, μάλιστα με κάποιον ένοχλητικό θεατή και χωρίς να χάση καιρό τον πέταξε από το θέατρο στην... πλατεία, προς γενική κατάντη των θεατών. Τέλος, κατά τον Γαλλοαυστριακό πόλεμο του 1792, σε κάποια μάχη, συνέ-λαβε ιδιοχέως... τέσσερες Αυστριακούς αιχμαλώ-τους!

με φαγιά και κρασί. Σε λίγο, φτάνει και όλόκληρη ή παρέα και κάθεται άφέλεστατα στο διπλανό τραπέζι που έτυχε να εινε άδειο. Αί, τότε αυτός, με όλη την περισσή άφέλειά του, φαίνεται πως κατ' αντίληψη ήταν πιά καιρός. Κάτι μάλιστα εινε στη νύαμα μας:

—Οι συναδέλφοι σας δεν εινε αυτοί;

—Έκείνη όμως με μεγάλη ψυχραιμία εινε:

—Είδατε σύμπαισις! Ούτε ραντεβού να είχαμε δώσει!

Σε λίγο, όταν άναψε το γλέντι, ό ευγενέστατος συνόδος μας έ-πιασε και δυο μπουκάλες κρασί στην άλλη συντροφιά. Έκείνοι δε ό-λοι σήκωσαν τα ποτήρια τους και έπιασαν στην ύγειά μας, καττάζοντας με ένδεικτικά έμένα, με σπρωκμένα τα ποτήρια, σάν να ήθελαν να μου συγχωρήσουν: «Στην ύγειά του κουτού!».

Μά το πράγμα άρχισε να παραγινερα, γιατί όταν ή άλλη παρέα ήθε στο κέρι, σάν να έφριξε και μερικούς πόντους για τον συντρόφό μας. Τότε αυτός, με ευγένεια πάντα και χωρίς να δείξη τίποτα, μās λέει:

—Δεν πηγαίνουμε έμεις;

—Και έπειτα, καττάζοντας έμένα, προσθέτε άφέλεστατα:

—Διλαδρή, έσεις, κύριε Χόρν, μπορείτε, είν θέλετε, να μείνετε να έκαλονησέτε το γλέντι με την άλλη παρέα. Έγώ θ' αναλάβω να συνοδεύω τη δεσποινίδα στο σπίτι της.

Τότε όμως του άπάντησε εκείνη:

—Μά κ' εγώ θέλω να μείνω.

Κ' εγώ του πρότεινα, για να συμπληρωθώ το γλέντι, πως το έ-πληψωσαν και οι άλλοι και μου έγγιναν:

—Γιατί δεν μένετε και σεις, να γίνουμε όλοι μία παρέα;

Αυτός όμως δεν ήθελε κατά κανένα λόγο. Ήταν άμετάπειστος. Τότε είπαμε να φύγουμε και οι τρεις μαζί, και αυτός μās παρακαλούσε, αφού μās έκανε κέρι, να μείνουμε έμεις. Τον άφησαμε λοιπόν να σην όλονησέται και φαντάζεστε βέβαια τί γέλια έγιναν, άμα όλη ή βραυαράδα ένώθηκε και βλέπαμε αυτόν να φεύγει σάν άτελεισμος!

Αν πέρασε όμως πολλές καιρός και μία μέρα πηγαίω το μάτι μου μέσα σ' ένα κλειστό αυτο-κίνητο που φευγαλέως μορφέ. Ήταν αυτός και... ή θεατρίνα, που μπροστά μας το διαβολοθήλικο τον κορδύβε και πρωταγωνιστήσε στη φάρσα που του παίζαμε ή μάλλον... μās έπιασε αυτή, καθώς άπεδείχθη εκ των ύστερων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό ΚΕ' μέρος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΨΕΥΤΙΚΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Τό δάσος εινε γεμάτο μυστήριο και άρωμα... Ήρω όλα πράσινα-πράσινα, καταπράσινα.

Μα ξεχωρίζε ένα πεύκο σεβάσμιο, άψηλό, πιο ροζωτό από τ' άλλα, με χλεια άνοιχτόχρωμα βλασταράκια, όλο ζωή.

Τ' άλλα πεύκα το κρυφοκαμαρώνουν, κ' ή αέρα σφυρίζει διαφο-ρετικά μέσ' απ' το βαυνοράνιο φύλλωμά του.

Μά σήμερα, στην κορφή του πεύκου, κάτι χρωματιστό, πολύχρω-μο, έφρχιζε.

Μη φόρεσε στεφάνι ό βασιληάς του δάσους;

Κάτω στη ρίζα του πεύκου — άπάνω στα ξερά βελονωτά φύλλα που σχημάτιζαν στρώμα γύφω της γλυστέρη κ' άταλό — ένα παιδάκι έχει καρφωμένα τα δακτυλίονα μάτια του εκεί, στο πολύχρωμο στε-φάνι του πεύκου.

Εινε, ξερότε, ό αέτος του... Άχ, πετούσε άεροπόρος, περφηγανος, και κοινώντας την ψεύτικη αήρ του, έβλεπε τα πουλιά με καταφρόνησι.

Μά έξασνα έπεσε σάν άπόληκτος μέσα στο δάσος και μπλέχτη-κε στο πεύκο την κορφή, στο πεύκο του βασιληά, που δεν έγειρε λίγο να το ξεφύγη.

Τό παιδάκι κλαίει στη ρίζα του πεύκου άπαρηγόρητο... Τ' άλλα πεύκα σφυρίζουν έχου, χού, χού» περιπατητικά.

Μά το πεύκο άδικα τεντώνεται, άδικα λυγίζει το περφηγανό κορμί, αν άργά τώρα.

Έπρεπε να γείρη όταν το αεράκι του το έφρχνε, αυτό το ψεύτικο στεφάνι.

Τώρα χρειάζεται άγριοόδοι για να το σείση, να το ξανασείση, να το κλονίση, ίσως να το ξεριζώση, για να έμπελίση το ψεύτικο στε-φάνι που φόρεσε άδελά του ό βασιληάς του βουνού...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ο φίλόδοξος θέλει ν' άνέβη ψηλά. Ο μεγαλοφυής άρκεται στο ύψος του.

—Ο μεγαλειότερος έχθρος του θανάτου εινε ή κα-θαρότης.

—Την πρώτη άσπρη τρίχα την ξεριζώνουμε, τη δεύτερη τη βάφουμε και για την τρίτη περφηγεύο-μαστε.

—Τίποτε δεν συμβαίνει στη ζωή ούτε όπως το φο-βόμαστε, ούτε όπως το ελπίζουμε.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΤ΄...

ΤΑΝ ένα γλυκό ανοιξιάτικο πρωτ΄. 'Η Λίζα άνοιξε το παράθυρο του δωματίου της, που έβλεπε στον κήπο, κι' ένα γοητευτικό θέαμα άπλώθηκε μπρος στα μάτια της. Τα λουλούδια ήταν άνθισμένα και τα πουλιά κελαηδούσαν χαρούνα.

— 'Η Λίζα άνάσκει ως τα βάθη της ψυχής της το μυρωμένο άνερό, που της χάριζε το πρόσωπο και ψιθύριζε:

— 'Ανοιξι, γλυκερά ανοίξι, ήρθες πάλι. 'Ηρθες ν' άναστήσεις τη φύση και τις καρδιές. 'Ηρθες νά ξυπνήσεις πάλι και στη δική μου καρδιά τον πόθο της άγάπης. 'Αλήθεια, θα μου φέρεις φέτος την άγάπη, άνοιξι γλυκερά!

Στάθηκε έπειτα για κάμποση ώρα στο παράθυρο, άναυδός και νοσταλγική κι' ύστερα γύρισε στο δωμάτιο και πήγε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη της. Κίτταξε το ρόδινο πρόσωπό της με τα μεγάλα γαλαζοπράσινα μάτια της, το μικρό κόκκινο στόμα της και το μαριμαρδωμένο μετόπι της, το σπερμαμένο με χρυσά μαλλιά κι' άναστήναζε.

— 'Ηταν πολύ όμορφη, αλήθεια!...

— 'Ηταν όμορφη κι' άρεσά πλούσια.

Κι' όμως, μολοντί είχε τόσους θαυμασμούς γύρω της, κανένας δεν την άγαπούσε, όπως θα ήθελε αυτή και γι' αυτό κι' εκείνη δεν άγαπούσε κανένα.

Δεν την έκανούσαν την Λίζα τα φλέτ κι' ή μνηστικές έπαύσεις άγάπης.

Λαχταρούσε ν' άγαπήσει και ν' άγαπηθεί με πάθος, άνευροπούσε έναν έρωτα ρομαντικό και λίγο μυστηριώδη. Μά πού να τον εύρισκε αυτόν τον έρωτα;

— Ποιός άπ' τους νέους που την περιτοίγουν, μπορούσε νά της τον προσφέρει. 'Όλοι ήσαν πολύ μοντέρνοι, πολύ σύγχρονοι. Κανένας άπ' αυτούς δεν θα μπορούσε νά την άγαπήσει, όπως ήθελε εκείνη.

— 'Ό!... Δεν φτάνει μόνο νά σ' άγατούν. Πρέπει νά σ' άγατούν κι' όπως θέλεις, όπως επιθυμείς νά σ' άγατούν. Δεν ταιριάζουν πάντα η άγάπη. 'Έτσι είνε...

Με τις σκέψεις αυτές στο μυαλό της, η Λίζα άπομαρύνθηκε άπ' τον καθρέφτη και πήγε και κάθισε σε μι' πολυθρόνα, σκεπασμένη με ρόδινο μεταξωτό ύφασμα.

— Είνε τόσο όμορφη ήμέρα σήμερα! ψιθύρισε. Πρέπει νά βγω έξω. Νά χαρώ το άνοιξιάτικο φώς, νά περπατήσω στο δάσος.

— 'Απώσε το χέρι της και χτύπησε ένα κουδούνι που ήταν κεντά στη στον τοίχο, τον σκεπασμένο με τραυαριλένια ταπισσαρία.

— Σχεδόν άμέσως, μι' κομψή νέα κομμωτέρα παρουσιάστηκε στην πόρτα.

— Τι επιθυμείτε, δεσποινίς; ρώτησε.

— Μαριέττα, της είπε η Λίζα, βοηθήσε με νά ντυθώ. Θέλω νά πάω νά περπατήσω λίγο στο δάσος. 'Εποίησέ μου τ' αμπερό μου το πρόσωπο με τις καμψές.

— Πολύ καλά, απάντησε η Μαριέττα, κι' άνοιξε την μεγάλη καρδένα γκαρνταρόμια, την στολισμένη με καθρέφτες.

Σε λίγο η Λίζα ήταν έτοιμη. Κίτταξε άκόμα μι' φορά τον έαυτό της στον καθρέφτη. Της πήγανε τόσο όμορφα το πρόσωπο παγιά και το πράσινο μικρό καπέλλο της! Τα μάτια της τώρα φαινόταν άκόμα πιο πράσινα. 'Είσις η καμψή γούνα γύρω στο λαιμό της έκανε νά φαίνονται πιο ξανθά τα μαλλιά της.

— 'Αποχαρτίσε τη Μαριέττα και, λυγερή κι' άνάλαρη, βγήκε από το δωμάτιό της, κατέβηκε τη σκάλα και βρέθηκε έξω.

Πήρε άμέσως το δρόμο που πήγανε στο δάσος. Μά καθώς προχωρούσε, πέρασε από μι' γκαλερία όπου γινόταν έκθεσις ζωγραφικής και στάθηκε μι' στιγμή δισταχτική.

— 'Αγαπούσε πολύ τη ζωγραφική, η Λίζα κι' όμως δεν είχε έπα-

ΤΟΥ G. FURET

σκεφθεί άκόμα την έκθεσι αυτή.

— Έπειτα από μερικών λεπτών δισταγμού, μπήκε μέσα. Προχώρησε στις πρώτες αίθουσες. Στάθηκε για λίγο μπροστά σε μερικές άσυνες, μά μη βρίσκοντας κανένα έργο έσοφου κι' άδιαφέρον, έξακολούθησε νά προχωρήσει.

— Έξαρνα... Μά τί παράξενο, τί άπίστο στο άλήθεια! Δεν άνευρενίσαν κανένα! Τα μάτια της έπεσαν πάνω σ' ένα πορτρέτο που παρίστανε αυτή την ίδια...

— 'Ηταν ή ίδια απαρύλακτη. 'Ηταν το πορτρέτο της με τα γαλαζοπράσινα μάτια, την ίδια μύτη, το μικρό στόμα, το μαριμαρδωμένο μετόπι, το σπερμαμένο με χρυσά μαλλιά.

— 'Ηταν το πρόσωπό της ίδιο, έτσι όπως το είδε ήδει από άλλοιον στον καθρέφτη. Κι' ο λαμός της και ο λαός της ήσαν άλοζώντανα, όπως άκαθώς τους είδε το πορτρέτο νά προβάλλουν από το ρόδινο πεννολό της. Μά πού ήταν την είδε ο ζωγράφος και τότε και την ζωγράφισε τόσο πιστά! Μά πως ή εικόνα αυτή παρίστανε άλλη γυναίκα που της έμοιαζε! Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν... 'Η άμοιότης ήταν καταπληκτική. 'Η Λίζα, ή Λίζα και σ' όλες της τις λεπτομέρειες. Νά άκόμα και ή κακή μαύρη έλξη στο δεξιά μάγουλο, νά και το λαιμάκι στην σπείρη γούνα του στοματός της.

— 'Η Λίζα παραγμένη και με την καρδιά γεμάτη από ένα σπασμένο στήμα, από χαρά και από άγωνία, ζήτησε άπ' τη κλητήρες πληροφορίες για το ζωγράφο του πορτραίτου αυτού. Της έμιασε σώς άναυδός ταν Μωρίς Πρεφέ και κατευόσε στην πόρτα την 12.

— 'Η Λίζα έφυγε άμέσως από την έκθεσι, φώναζε ένα ψέμα πής και πής εθελάν στο σπίτι του ζωγράφου. Της άναζε μι' ανήλικη και την άδύνησε σ' ένα άπλο, άλλα καλλιτεχνικά σπασμένο σαλονάκι. Στον τοίχο ήσαν κομμάτια λίγες άλλα και λίγες εικόνες. 'Η Λίζα με καρδιά που χτυπούσε δυνατά, περιέμενε.

— Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά της ένας νέος ήλιος, μελαγχρονός, με καπνισμένα μαλλιά και με μάτια που έλαμπαν σάν μαύρα δαμάσκηνα. Μά έβλεπε τη Λίζα, στάθηκε για μι' στιγμή έστω και παραγμένη. Έπειτα, προσπαθώντας επάλληλη στον έαυτό του, είπε με φωνή που έτρεψε λίγο:

— Με ζητήσατε, δεσποινίς;

— Τότε ή Λίζα, συγκινημένη κι' αυτή, είπε:

— Κάποτε Πρεφέ, μπορείτε, σ' έρωτα νά μου έξηγήσατε τότε με είδατε και με ζήτησε φέτος; Κι' άκόμα με τί δικαιώμα, χωρίς νά έρω εγώ τίποτε, στείλατε την εικόνα μου στην έκθεσι;

— 'Ο νέος ζωγράφος χλόμισε λίγο και έμεινε σιωπώ.

— Σιγορώσε με, δεσποινίς. Δεν ήθελα νά στείλω την εικόνα σας στην έκθεσι, άλλα ή φίλοι μου ζωγράφοι την είδαν, άναυδίστα, τόσο, ώστε χωρίς νά με ρωτήσουν, μι' μέρα την πήραν και την έστειλαν.

— 'Αλλά, ρώτησε πάλι ή Λίζα, πώς με ζωγραφίσατε; Πού με είδατε;

— Σας είδα, είπε ο νέος, από ένω έρωτα πρώι που ζωγράφιζε στο δάσος. Έρχατε έρθε έκει με μι' φίλη σας και μι' κούνα έξω από το σπίτι, Βοήθα σ' έως το άπλο μου, τότε ζήτησα επί χρόνια. Και τόσο ζωγράφιζα πόνηκε ή μορφή σας στην ψυχή μου, ώστε έ-

— Ζωγράφιζα έκ μνήμης.

— Τι λέτε! φώναζε ή Λίζα με θαυμασμό.

— Ναι. Μή νομίζετε όμως, ότι ή εικόνα σας που είδατε στην έκθεσι είνε ή μόνη σας που ζωγράφιζα. Για νυστάζει...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο ζωγράφος άνοιξε μι' πόρτα. 'Η Λίζα έκανε πόνες και είδε ένα σπορό πορτραίτα της και σάσινα σπορταμένα έδω κι' έκει και μπροστά τους, μέσα σε πλήθος άλλα άρθρα λουλούδια μωμμένα.

Βαθεία συγκινημένη ή νέα, έμεινε άφωνη για μερικά λεπτά ύστερα είπε:

— Μά γιατί, άραυό σας είχα άρεσει τόσο, δεν ζήτησα νά γνωρίσετε;

— Γιατί, απάντησε ο νέος, έμαθα ότι είστε πλούσια.

— Και μόνό σας ρώβισε; Γιατί;

— Γιατί εγώ δεν είμαι πλούσιος. Και...

— Και;...

— Και φροδώνουν πολλή...

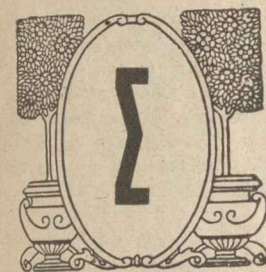
— Φοδώνουν;

— Ναι, είπε άποφασιστικά ο νέος. Σας άγαπούσε μυστικά φοδώνουν μήπως περιφρονήσετε την άγάπη μου. Δεν τολμώ...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

— 'Η περιεδία του αυτοκράτορος στη Βανδέα. Τό Φοντεναί άνάστατο. 'Η έτοιμασις του δημάρχου Λαβάλ. Οι Μαρμελούκοι. 'Αφίδες, σημαίες, δάφνες, χαλασμός Κυρίου. 'Η ήμέρα της ύποδεξης. 'Η... προετοιχία του ούρανο. 'Υπέ βροχήν. 'Η άφίξις του αυτοκράτορος. 'Όπου ή έτοιμασις πάνε χαμένες. 'Ενα ποδολούτρο. Τό κινέζικο βάζο. 'Ο Ναπολέων τά κάνει γυαλιά—καρφιά!... Γιατί έσπασε τό βάζο. 'Η ξαφνική είδησι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ε ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύεται ένα περίεργο περιστατικό που σχετίζεται με τη ζωή του Μ. Ναπολέοντος και που συνέβη κατά τον Αύγουστο του 1808, όταν ο τρομερός Κορσικανός άποφάσισε νά περιδεύσει μαζί με την αυτοκράτειρα 'Ιωσηφίνα τη Βανδέα.

— 'Αραυό άρχισε το αυτοκρατορικό ταξίδι, μι' μέρα ο δήμαρχος της μικρής πόλης Φοντεναί, άνομαζόμενος Λαβάλ, έπληροφρήθηκε σ' Μ. Ναπολέοντα θά περνούσε κι' από το χωριό του, στο όποιο θάμεινε μι' μέρα.

— 'Ο δήμαρχος σκέφτηκε τότε ότι το καταλληλότερο σπίτι για τη φιλοξενία του ήγησηλό έπισκεπτόν ήταν το δικό του κι' άρχισε τη σχετική έτοιμασία. Μά κι' όλο το χωριό είχε μπει σε κίνησι.

— Οι κάτοικοι άνήγειραν μέσα σε δυό μέρες μι' άφριδα, την όποια στόλισαν με γαλλικές σημαίες και δάφνες και ή γυναίκες έκοψαν κι' έκοψαν βιαστικά διακόσιες στολές Μαρμελούκων, τις όποιες θά φορούσαν οι μικροί μαθητά του χωριού, την ήμέρα της άποδεξης.

— Ο κ. Λαβάλ έτοιμάσε επίσης τη σχετική προσφώνησι και ή κυρία Λαβάλ πήρε για βοηθούς της καμιά τριανταριά άλλες γυναίκες κι' άρχισε τό συγκέντρωσι του νοικοκυριού της.

— 'Επ' τέλους έφτασε και ή 7η Αύγουστου, ή ήμέρα της ύποδεξης. Βροχερή και άπαισια. 'Εν τούτοις οι μικροί Μαρμελούκοι παρατάχτηκαν κατά μήκος του δρόμου μαζί με πλήθος άνδρών και γυναικών όλων των ήλικιών. 'Ο δήμαρχος περιέμενε κι' αυτός στην είσοδο της κομπελούς, μονοκίδι από τη βροχή, ένω οι μάγειροι κι' ή μαγειρίσες καταγίνονταν σπύτι που με την έτοιμασία των φαγητών υπό την επίβλεψη της οικοδόστας.

— Τό μεσημέρι είχε περάσει πιά κι' ή βροχή έξακολούθησε νά πέφτει με τ' άσπ. Έφτασε το βράδυ κι' ή νύχτα βρήκε τότε άσυνήθιστους μικρούς Μαρμελούκους νά κλαίν από την εξάντλησι. 'Επ' τέλους κατά τις έντεκα φάνηκε τό άμάκι του Αυτοκράτορος, το όποιο, χωρίς νά σταθή καθόλου, τραβήξε ίσα για τό σπίτι του Λαβάλ.

— 'Ο Ναπολέων μπήκε γρήγορα-γρήγορα.

— 'Η Λίζα κίτταξε τον ζωγράφο στα όμορφα του μαύρα μάτια. Και ή μεγάλη φίλη της άγάπης που έκαμε στην ψυχή του μεταδόθηκε μέσα σε μι' στιγμή και στη δική της ψυχή...

— Είχατε άδικο, είπε, νά μιν τολμάτε... 'Ελπετε νά ζητήσετε νά με γνωρίσετε... Γιατί... γιατί ποιός έέρει;... 'Ισως νά σ' άγαπούσε κι' εγώ...

— Και χαμογελώντας γλυκά, πήγε κοντά του, πολύ κοντά του, έντελως άσθόρμητα, με άνυπόκριτη έμπιστοσύνη και χαρά.

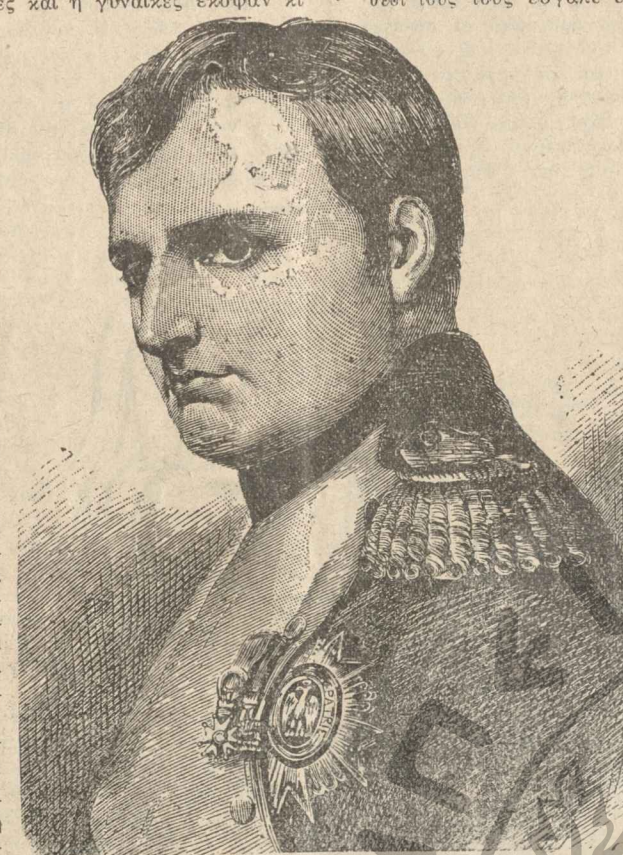
— Εκείνος άρπαξε τ' άχρια της, τ' άφίρσε παράφορα και νομίζοντας πώς άνευρενίσαν ψιθύρισε:

— Τι όνειρο! Τι όνειρο!...

— 'Αγκαλιάστηκαν έπειτα και τ' άχλει τους ένώθησαν. Δεν είχαν λίγα λεπτά που γνωρίστηκαν κι' όμως μιλούσαν ο ένας στον άλλο σάν ν' άγαπώντουσαν χρόνια και χρόνια...

— Όι γονείς της Λίζας έδωσαν πρόθυμα την συγκατάθεσι τους για τον γάμο της με τό ζωγράφο, όταν ή νέα τους έκμυστηρεύτηκε τό αίσθημά της. 'Αγαπούσαν πολύ την κόρη τους και καταλάβαιναν ότι θά γινόταν έντιμημένη μόνον αν έπαυσε τον άνθρωπο που λαχταρούσε ή καρδιά της.

— 'Ετσι ή Λίζα έκανε, όπως τό επιθυμούσε, έναν γάμο ρομαντικό. 'Η έντιμία όμως του Μωρίς ήταν διπλή. Παύ, έκτός από την καρδιά της άγαπημένης του, κέρδισε συγγενή και τ' όδδα. 'Η εικόνα της Λίζας τιμήθηκε με τό πρώτο βραβείο στη μεγάλη 'Έκθεσι Ζωγραφικής κι' έγινε έτσι διάσημος.

— 'Ο Μέγας Ναπολέων.

— ο στο σπίτι του Δημάρχου, άδιαφορώντας για τους Μαρμελούκους και τις ζητοκρανγές του πλήθους, στάθηκε στη μέση της αίθουσας της ύποδεξης και φώναζε:

— Είνε περιττά τ' άφηντά, τ' άπ' και ή προσφώνησις. Νά έρ- ή το δημοτικό συμβούλιο!

— 'Η διαταγή του έξετελέσθη άμέσως και οι δημοτικοί σύμβουλοι του Φοντεναί μπήκαν μέσα άποκλινόμενοι.

— Καληστέρα σας, κύριοι, τους είπε γρήγορα-γρήγορα ο Ναπολέων. 'Ελπίζω ότι από ύγεια πάτε καλά. 'Όλοι οι νέοι του τόπου σας είνε γεροί και μάχιμοι, έ; 'Ωραία! Καληνύχτα σας, κύριοι...

— Κατόν, γυρίζοντας στο Δημάρχο, πρόσθεσε με τό ίδιο ύφος:

— 'Ενα ποδολούτρο!...

— Άλλοιον όμως... Στο σπίτι του Δημάρχου για όλα είχαν φροντίσει και μόνο για ποδολούτρο δεν είχαν καθόλου σκεφτεί.

— Όταν ο δήμαρχος άνάγγειλε στους συμβούλους την επιθυμία του Αυτοκράτορος, εκείνοι έμειναν άναυδοι. 'Ολόκληρο χωριό έκει πέρα και δεν είχαν ούτε ένα μπάνιο της προκοπής. 'Από τη δύσκολη όμως θέσι τους τους έβγαλε έξω ένας δημοτικός σύμβουλος, λέγοντας:

— Βάλτε σεις ζεστό νερό κι' εγώ πάω νά σ' έρω κάτι που έχει ο μπαρμπακι μου...

— Σε λίγο ο σύμβουλος έξαυδύρισε φέρνοντας μαζί του ένα κατασκευασμένο μεγάλο κινέζικο... βάζο! Μέσα σ' αυτό θάκανε κατ' άναγκη το ποδολούτρο του ο Ναπολέων. Μι' καμιάμερα μετέφερε τό βάζο στο δωμάτιο του Αυτοκράτορος κι' όλοι περίμεναν κι' άγωνία νά δουν τι θά γίνει.

— Έξαρνα μι' φοβερή κραυγή άκούστηκε από το αυτοκρατορικό δωμάτιο και συγχρόνως ο καλός του βάζου πούσαζε σε χιλιά κομμάτια!...

— 'Ό, Παναγία μου! έφέλλισε γονατίζοντας ή κυρία Λαβάλ. Φαίνεται πως τό νερό ήταν πολύ ζεστό...

— 'Η άγωνία των παρισταμένων έμεγάλωσε όταν είδαν νά βγαίνει άπ' το δωμάτιο του Ναπολέοντος ο στρατηγός Ντυρκ και νά φωνάζει δυνατά:

— 'Ετοιμάστε τ' άλογα!... Γρήγορα!... 'Ο Αυτοκράτορας αναχωρεί!...

— Πραγματικά, μετά μι' ώρα ο Ναπολέων έφυγε από τό χωριό, χωρίς νά όσση καθόλου έξηγήσεις. 'Όλοι οι χωρικοί συγκινητοί άθνηκαν τότε περίεργοι και ληρημένοι στο δωμάτιο με τ' άχμια νερά και τό σπασμένο βάζο. Τι νά είχε συμβεί άραυό; Γιατί είχε άμυστοι ο τρομερός Κορσικανός; Μι' ανήλικη ύποδότηση του σπύτι του; Έξηγησε ή μέσος τ' άδιαφάνεια:

— Εγώ, είπε, ήμουν στη διπλανή κάμαρα κι' από κει είδα τον Αυτοκράτορα νά βγάσει τ' άποδύματά του και τις κάλτσες του. Την ώρα όμως που έτοιμαζόταν νά βάλι τ' άπόδύματά του στο νερό, μπήκε ο χροσφορεμένος στρατηγός και κάτι του διάβασε. 'Ο Αυτοκράτορας τότε τινάχτηκε σύγχρομος, έ-

— βγαλε μι' δυνατή φωνή και με μι' κλωτσιά πέταξε τό βάζο στην άλλη άκρη της κάμαρας...

— Άλλά και πάλι τό μυστήριο δεν διεφωτίζεται... 'Υστερ' από λίγες μέρες, τέλει, έγκύβητι ότι ή δύσφορη έβδησι που τ' άραυό τόσο πολύ τον Αυτοκράτορα και δεν τον άφινε νά κάνει το ποδολούτρο του, ήταν ή παράφορη του Βαβέλ.

— Την έπομένη της ύποδεξης οι κάτοικοι του Φοντεναί έκοψαν λογαριασμό των δαπανών για την αυτοκρατορική δέξισι και βρήκαν ότι έόδδαν έν 300 24.000 φράγκα.

— Είνε πάρα πολλά, είπε άναστήναζοντας ο Δημάρχος, για ένα ποδολούτρο, που ούτε κι' αυτό έπασε τόπο!...

— ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— 'Όλοι μας άγαπούμε την αλήθεια, άλλα οι περισσότεροι μας άγα- πουμε πιο πολύ το συμφέρον. (Τολστόι).

— 'Ο αυτομωμένος δρόμος προς την έντιμία είνε ή διλγίαση. (Φαυλίνος).

— Μπορεί νά ζήση κανείς χωρίς άδελφά, άλλ' όχι και χωρίς φίλα. (Σουηδική παροιμία).

— Κάλλιο νά τρώς φτωχά φαγά έκει που σ' άγατούν, παρά πλούσια έκει που σε μισούν. (Αραβική παροιμία).

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΡΡΙΚΟΣ, τυφλός, 38 ετών.
ΜΑΡΙΑ, γυναίκα του, 30 ετών.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, οικογενειακός φίλος, 35 ετών.

(Σ' ένα δωμάτιο απλά αλλά καλαίσθητα επιπλωμένο. Ο Έρρικος κοιμάται μισοξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα. Η Μαρία κάθεται πλάι του, σ' ένα ντιβάνι. Στά πόδια της κάθεται ο Άλβερτος).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (σιγά). Μαρία, σ' αγαπώ!...

ΜΑΡΙΑ. — Σωπα!... Σωπα, σε παρακαλώ, Άλβερτε!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Σ' αγαπώ, Μαρία!...

ΜΑΡΙΑ. — Σώπα, σου λέω!... Θα μ' ακούσει!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δεν μ' ακούει. Κοιμάται. (Προσπαθεί να πάρει το χέρι της στο δικό του. Έκείνη όμως το τραβάει).

ΜΑΡΙΑ. — Όχι!... Όχι!... Δεν κάνει!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (παίρνοντας απότομα το χέρι της και φέρνοντάς το στα χείλη του). — Τι ώραία που ενωδιάζει το χέρι σου!... (Τό ξαναφίλει).

ΜΑΡΙΑ. — Σιγά, σιγά, Θεέ μου!... Θ' ακούσει τα φιλιά σου!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (φιλώντας σιγότερα το χέρι της). — Έτσι!...

ΜΑΡΙΑ, (χαμογελώντας γλυκά). — Ναι, έτσι!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δός μου και τα χείλη σου!...

ΜΑΡΙΑ. — Όχι!... Όχι!... Όχι!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί!

ΜΑΡΙΑ. — Φοβάμαι!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μα αυτός δεν βλέπει!...

ΜΑΡΙΑ. — Ακούει όμως!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ούτε ακούει, αφού κοιμάται.

ΜΑΡΙΑ. — Μπορεί να ξυπνήσει ξαφνα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ω!... Είπε τρομερό!... Ο άνθρωπος αυτός άποτελει έν' άρρόητο εμπόδιο για την ευτυχία μας!...

ΜΑΡΙΑ. — Σωπα!... Σωπα!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' όμως... Δεν μπορείς ν' άρννηθείς ότι, άν λείψει αυτός, ή ευτυχία μας θα είναι τελεία.

ΜΑΡΙΑ. — Μην το λές αυτό!... Μη ξεχνάς ότι «αυτός» είναι ένας ήρωας, που έχασε τα μάτια του στον πόλεμο!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δεν το άρννηθαι. Άλλά πρέπει κι' έμεις να θυσιάζουμε όλη μας τη ζωή προς χάριν του!...

ΜΑΡΙΑ. — Μην είσαι άγίαστος. Σου έδωσα όλη μου την καρδιά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Όχι όλη!... Όχι όλη!... Τόν αγαπάς κι' αυτόν!...

ΜΑΡΙΑ. — Δεν τόν αγαπώ!... Τόν λυπάμαι μόνο!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ζηλεύω.

ΜΑΡΙΑ. — Έναν τυφλό!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Σ' αγαπώ τρελλά. Σε θέλω όλη δική μου.

(Προσπαθεί να την άγκαλιώσει).

ΜΑΡΙΑ. — Άλβέρτε!... Φρόνημα!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Έλα να πάμε στο σπίτι μου. Έκει δεν θα φοβόμαστε.

ΜΑΡΙΑ. — Δεν μπορώ να τόν άφήσω μόνο. Η ύπηρετία λείπει.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Βλέπεις λοιπόν πως έχω δίκιο!... Είπ' ε-να τρομερό εμπόδιο για μ'άς αυτός ο άνθρωπος!...

ΜΑΡΙΑ. — Τι να γίνω!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Θα ζήσω, φαίνεται.

ΜΑΡΙΑ. — Πού; Ξέρεις;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ω!... "Αν τόν βρούσαμε ξαφνα νεκρό στην πολυθρόνα του!... Τι ευτυχία!...

ΜΑΡΙΑ. — Μη γίνεσαι τόσο κακός, Άλβέρτε.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Για σένα μπορώ να γίνω και κακοήγος.

ΜΑΡΙΑ. — Σωπα!... Σωπα!...

Μη με κάνεις να σε μισώ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί να με μισή-σης; Γιατί σ' αγαπώ μέχρι έγκλημα-τος;

ΜΑΡΙΑ. — Άκουσε, Άλβέρτε, θα σου έδωνα πρόθυμα τη ζωή μου και το αίμα μου, όχι όμως και τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Η δική μου άγάπη δεν έχει όρια. Σε ποθώ!...

(Καθώς προσπαθεί να την άγκα-λίζει, ρίχνει χωρίς να θέλει ένα τραπέζι, επάνω στο όποιο ήταν ένα βάζο με λουλούδια. Το βάζο πέφτει και σπάει).

ΜΑΡΙΑ. (τρομαγμένη). — Θεέ μου! Θα ξυπνήσει!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' όμως δεν ξύ-

ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ DAVID

Ο ΤΥΦΛΟΣ

(Ο Άλβέρτος περνάει σ' ένα πλαγινό δωμάτιο).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μαρία, διηρώ!...

ΜΑΡΙΑ. — Να σου φέρω νερό... (Φεύγει).

ΕΡΡΙΚΟΣ, (μόνος). — Θεέ μου!... Τι άκουσα όλη!... Δεν κοιμόμουν!... Είπε φοβερό!... Δεν τό φανταζόμουν ποτέ!... Η Μαρία!... Η Μαρία!... Κι' όμως έπρεπε να τό περιμένο!... Είπε ναι κι' άμορφη!... Δεν μπορεί να ζή μ' έναν τυφλό!... "Ημουν πολύ άνόητος να νομίζω ότι μ' αγαπά πάντα με τόν ίδιον έρωτα. Δεν τις έμπνέω πια παρά μόνον όίκτο. Έχει δίκιο ο Άλβέρτος. Απειρία ένα εμπόδιο για την ευτυχία τους. Πρέπει να λείνω!... Όταν ό γιατροί μου είπαν πως δεν υπάγχει έλπίς να γιαιρευτώ, κατόφθισα να προημεντώ ένα δραστικό δηλητήριο!... Τό έχω πάντα μαζί μου. Δεν τό πήρα ως τώρα, γιατί ή Μαρία μου έδειχνε πάντα μεγάλη άγάπη κι' άφοσίωση. Μου έλεγε μάλιστα πως άν έπαυόμουν ν' άπο-κτονήσω, θα σκοτωνόταν άμέσως κι' εκείνη. Κι' έζησα γι' αυτή, προς χάριν της!... Τώρα όμως για ποιά να ζήσω; Είμαι ύποχρεωμένος να πεθάνω!... Και όμως!... Πριν μάθω τη φοβερή άλήθεια, ήμουν ευ-τυχισμένος και μέσα στο σκοτάδι που βρισκόμην. Όσο ένιωθα τη Μαρία κοντά μου, πιστή κι' άφοσιωμένη, μου φαινόταν σαν να μη είχα χάσει τό φώς μου. Έδειχνε άλλως τε ότι μ' αγαπούσε πολύ!... Δεν δειλίαζε να με φιλή ακόμα και στα μάτια, στα φτωχά σφαιρικά μου μάτια!... Τώρα καταλαβαίνω τί φοβόμουν και τί άφύλα-κτος θά της έμπνέω!... Πόσο άργεί να μου φέρη τό νερό!... Κα-ταλαβαίνω!... Ο Άλβέρτος δεν έχει φύγει!... Είπε μέσα. Είμαι βέβαιος!... Ω Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τώρα θα με τρώη και τό φρέδι της ζήλειας. Δεν μπορώ να ύποφέρω πια!... (Ανατά). Μα-ρία!... Μαρία!...

(Μπαίνει μέσα ή Μαρία, μ' ένα ποτήρι νερό στο χέρι).

ΜΑΡΙΑ. — Σού έφερα τό νερό, Έρρικε.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καλά. Άφες τό δίπλω μου, στο τραπέζι.

ΜΑΡΙΑ. — Δεν θα τό πής τώρα;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Θα τό πω σε λίγο!... Τι καιρός είναι σήμερα;

ΜΑΡΙΑ. — Ο καιρός είναι πολύ ώραϊος!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μου φαίνεται ότι θα βροχή.

ΜΑΡΙΑ. — Τι ιδέα!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Οι τυφλοί νοιώ-θουν πολλά πράγματα, που δεν τα νοιώθουν όσοι βλέπουν.

ΜΑΡΙΑ, (ταραμμένη). — Δι-λαδή;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Νά... Όχι σπα-δαία πράγματα. Καταλαβαίνω άν θα βροχή ή άν έρχεται καμιά μπό-ρα. Μου φαίνεται ότι έρχεται μια μπόρα, μια δυνατή μπόρα.

ΜΑΡΙΑ. — Μα ό ουρανός δεν έ-χει κανένα σύννεφο!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι!... Έρχεται μια θιέλλα!...

ΜΑΡΙΑ. — Τι παράξενα λόγια!

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καθόλου παράξε-να. Δεν μιλώ συμβολικά. Για πηγαι-νε να κιντάξεις μέσα τό βαρομέτρο. Είμαι βέβαιος ότι θα προαναγγείλη θιέλλα.

ΜΑΡΙΑ. — Ναι!... Πάω να!

Δδ. Είμαι περιεργή!... (Φεύγει άπό τό δωμάτιο).

(Ο Έρρικος βγάζει μια σά-νη από την τσέπη του, τη ρίχνει στο ποτήρι με τό νερό που είναι ά-πλα του και τό πίνει).

ΜΑΡΙΑ, (μπαίνοντας μέσα). — Είχες λάθος, Έρρικε!... Τό βαρ-μετρο δεν άναγγέλλει θιέλλα.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — "Ιως να είχα λά-θος!... Κάθισε κοντά μου, Μαρία. Σ' αγαπώ πολύ!... τόσο πολύ!...

ΜΑΡΙΑ, (κάθεται στα πόδια του κι' άκουμπάει τό κεφάλι της στο γόνατό του). — Κι' έγώ σ' α-γαπώ, Έρρικε.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μαρία!... Στάθη-

ΜΑΡΙΑ. — Κι' έγώ σ' αγαπώ, Έρρικε!...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Άπό τά σατυρικά φύλλα έλευ του κόσμου)

Η κόρη προς τη μητέρα της:

— Μαμά, έχασες ποτέ φλέγτ, όταν ήσουν κορίτσι;

— Ναι, μία φορά μονάχα.

— Κι' έτιμωρήθηκες;

— Ναι!... παντρεύτηκα τόν πατέρα σου!

— Μητέρα, τί θα έλεγες άν έσπαζε κανείς τό μεγάλο βάζο που

είνε στο σαλόνι;

— Θα τόν έτσάχα στο ξύλο.

— Έτοιμάσου λοιπόν. Τό βάζο τό έσπασε ό μπαμπάς!

Τό χρέος του Γιάννη:

— Άκουσε να σου πώ, Γιάννη, μην ξεχάσεις τίς χίλιες δραχμές

που μου χρωστάς.

— Έννοια σου, φίλε μου. Θα τις θυμάμαι!... όσο να πεθάνω!

Στό έμπορικό:

Η νερά και ώραία κυρία ρωτάει τόν καταστηματάρχη:

— Πόσο κοστίζει ό πήγης αυτό τό ύφασμα;

— Ένα... φίλ, κυρία μου!...

— Πολύ καλά!... Δώσε μου δέκα πήγες και θα

στείλω την!... ύπηρετήριά μου να σε πληρώσει!

Μεταξύ φιλενάδων:

— Να σου πώ, Φανή, τό καλύτερο φαγητό για έ-

ναν άντρα παντρεμένο, είναι ή σκορδαλιά.

— Γιατί;

— Γιατί δεν ύπάρχει κίνδυνος να τόν πλησιάσει

όλη γυναίκα.

Στά γυατά του:

— Όταν ήμουν νέος, όπως εσύ, έπηγα μία μέρα

έκασο χιλιόμετρα με τα πόδια, για να σκάσω ένα

ζαποτάκι απτό του μασκαρά του Σιμεών.

— Κι' έγύρισες πάλι με τα πόδια;

— Όχι. Μ' έφεραν!... με φορείο!

Μέ κλειστά μάτια:

— Είδες την άρραβωνιαστικά μου; Είναι μία ά-

σχημη, έχει όμως ένα εκατομμύριο προίκα. Την

παίρνω με κλειστά μάτια.

— Έ, φίλε μου, τό καλύτερο πούχεις να κάνης,

είνε να μην τ' άνοίξεις ποτέ!

Κες ποιά καλή για μένα!...

ΜΑΡΙΑ. — Έκανα τό χρέος μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καλή μου Μαρία!... Δεν αισθάνο-

μαι τόν εαυτό μου καλά!... Φοβάμαι!...

ΜΑΡΙΑ. — Γιατί; Τι έχεις;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — "Ιως είναι μία ελαφρά άδιαθεσία. Θα μου περάση!...

Αλλά δεν ξέρω, μπορεί και να πεθάνω.

ΜΑΡΙΑ, (άγκαλιζοντάς τον). — Όχι!... Όχι!... Δεν θα πε-

θάνης!...

ΕΡΡΙΚΟΣ, (γέρνοντας τό κεφάλι του στο στήθος της). —

Τι ώραία!... Τι ώραία, να πεθάνω στην άγκαλιά σου!

ΜΑΡΙΑ, (τρομαγμένη). — Θεέ μου!... Έρρικε, τί έχεις;... Για-τί τρέμεις έτσι; Βοήθεια!... Βοήθεια!...

(Μπαίνει μέσα ο Άλβέρτος).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τι τρέχει;

ΜΑΡΙΑ. — Ο Έρρικος πεθαίνει!...

ΕΡΡΙΚΟΣ, (με φωνή σβυσμένη). — Είπ' εδώ ο Άλβέρτος;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τώρα μόλις ήρθα, φίλε μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τόσο τό καλύτερο!... Πλησίασε κοντά μου!... Δεν νοιώθω καλά τόν εαυτό μου!... Φοβόμαι πως θα πεθάνω!... Ναι, ναι, θα πεθάνω!...

Αφίνω στα χέρια σου τη λατρευτή μου Μαρία!...

Προστάτευσέ την!... Σε παρακαλώ!...

ΜΑΡΙΑ. — Έρρικε!... Τι λόγια είν' αυτά!... Ησίχασε!... Δεν έχει τίποτα.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πειθαίνομ!... Είπε μερες τώρα που δεν ένιωθα

καλά τόν εαυτό μου!... Μα δεν σάς τό έλεγα!... Δεν ήθελα να σάς άναγγείλω!... Τώρα όμως όλα θα τελειώσουν!... Πεθαίνομ!... Δο-σέ μου τα χέρια σας!... (Καταβάλλοντάς μια δούλη προσπάθεια,

απλώνει τα χέρια του, παίρνει τα χέρια του Άλβέρτου και της Μα-ρίας, τα ένώνει μέσα στα δικά του και σπρώχνεται νεκρός στην πολυθρόνα του).

ΜΑΡΙΑ, (πέφτοντας επάνω του). —

Έρρικε!... Έρρικε!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (τραβώντας την κον-τά του). — Θάαρρος, άγάπη μου!... Έ-

τα τό θέλησε ο Θεός!...

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΜΠΕΝΤΙΝ ΠΑΣΑΣ

(Άγνωστο άνέκδοτο του Ποιητού)

Έδώ και είκοσιπέντε περίπου χρόνια άπέθανε στην Κωνσταντινού-πολι ένας από τούς πιο μορφωμένους και πολιτισμένους Τούρκους, ο περίφημος Άμπεντιν πασάς, ο όποιος είχε άνεβεί στα ύψηλότερα ά-ξιώματα του κράτους, είχε χρηματίσει ύπουργός των Έξωτερικών της Τουρκίας και για πολύ διάστημα διοικητής των νήσων του Αιγαίου. Ο Άμπεντιν πασάς καταγόταν από την Προβένζα, είχε σπουδάσει σε Έλληνικά σχολεία και άποφοίτησε από τό Γυμνάσιο των Άθηνών, τέλειος κάτοχος της γλώσσας μας. Έκτός δε της πολιτικής και της διπλωματίας, καταγινόταν πολύ με τη φιλολογία και στη Σιώνη το-πωσε μια ποιητική συλλογή, γραμμένη κι' αυτή Έλληνικά.

Όταν ο Άμπεντιν βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολι, ως ύπουρ-γός των Έξωτερικών, του συνέβη ένα έξαιρετικά χαρακτηριστικό έ-πεισόδιο, τό όποιο σχετίζεται με τόν γνωστότατο ποιητή μας Άχιλλέα Παράσκο και τό όποιο άξίζει να διηγηθούμε, για να φανή ή φιλοπα-τρια του τελευταίου.

Κάποτε που ο Παράσχος είχε ταξιδέψει στην Πόλη, δέχτηκε στο ξενοδοχείο του την επίσκεψη του έκει προσκετευτού της Ελλάδος, ο ό-ποιος τό είχε:

— Ποιητά, έλαθμει να σε γνωρίση ο ύπουργός των Έξωτερικών!

Αντί όμως να ευχαριστηθή ο Παράσχος από την τιμή που του γινόταν, άρνήθηκε να έπισκεφθή τόν Άμπεντιν, γιατί ύποψιάστηκε πως ο Τούρκος ύπουρ-γός τόν ήθελε για καμιά άντενικη πράξη.

Έν τούτοις, ύστερ' από λίγες μερες, ο ύπουργός, βλέποντας ότι ο ποιητής δεν πήγαινε να τόν ιδή, τόν ξανακάλεσε με τόν Έλληνα προσκευτή, κι' ο Παρά-σχος κίνησε, συνοδεία του προσκευτού ιας, για τό ύπουργείο των Έξωτερικών. Μόλις μπήκε στο γρα-φείο του ύπουργού, έμεινε σχεδόν άναστος όταν ά-κουσε τόν Τούρκο πολιτικό να τό έκφράζει τόν... φιλολογικό του θαυμασμό:

— Καλώς ήρίσατε! τού έλεε Έλληνικά ο Άμπεν-τιν. Πιστεύετε με ότι θεωρώ έντιμωμένο τόν έαν-τό μου έπειδή άξιωθήκα να σας γνωρίσω και προ-σωπικά. Συγκαταλέγωμαι από πολλά χρόνια μεταξύ τόν πιο φανατικών σας θαυμαστών. Τα ποιήματά σας, τα γεμάτα αίσθημα και συγκίνηση, ύπηλωση για μένα σπανία πνευματική τροφή και άπόλαυση. Α-κόμα και τώρα, όταν κατά τίς ώρες της σχολής μου διαβάζω τά έργα σας, μου φαίνεται σαν να ξαναγεν-νιέμαι!...

Ο ποιητής είχε πια σαστίσει έντελώς.

— Σας φαίνεται περίεργο αυτό που σας λέω; συ-νέχισε ο Άμπεντιν. Μπορώ να σας παρουσιάσω ά-μέσως την άπόδειξή!...

Και την ίδια στιγμή άνοίξε ένα πολιτελέστατο λεύκωμα, μέσα στο όποιο είχε άντιγράψει με τα χέ-ρια του πολλά από τά ποιήματα του Παράσχο.

— Τώρα, μια και ήρθατε στην Κωνσταντινούπο-λι, έξακολούθησε ο Άμπεντιν, θα ήθελα να μάθω

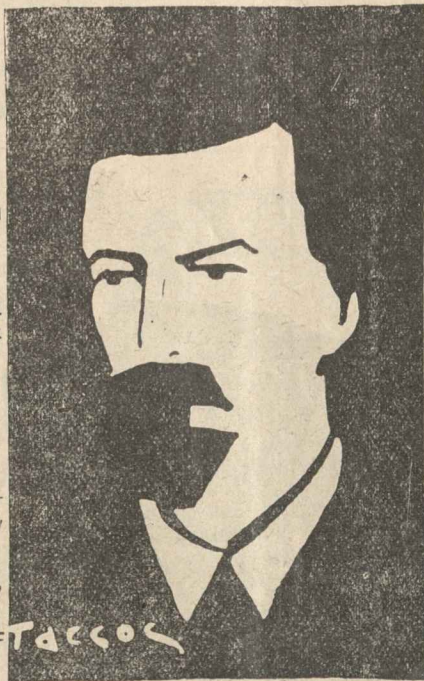
σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος. Άδείτε μου και είμαι πρόθυμος να σας κάμω ό,τι μου ζητήσετε!...

— Ευχαριστώ. Δεν θέλω τίποτα!... απάντησε ο Παράσχος στενο-χωρημένα.

Ο Άμπεντιν όμως επαγέλασε με τέτοιον τρόπο την παράκλη-ση του, ώστε ο Παράσχος έπρεπε άπαραίτητος κάτι να ζητήσει. Συνο-φρονήθηκε λοιπόν κι' άρχισε να λέη:

— Αφού έπιμένετε τόσο πολύ, έξοχότατε, να σας παρακαλέσω θεράμ για κάτι. Άκούστε με λοιπόν: Σε μια γωνιά της Κωνσταντι-νουπόλεως ύπάρχει ένα έρείπιο και κοντά σ' αυτό λέγεται ότι βρίσκε-ται θαμμένος ο τελευταίος των Παλαιολόγων. Μέχρι πρό όδο ετών, άπάνω στον τάφο του λατρευτού μας Αυτοκράτορος έκαμα ταχτικά μια καντήλα, ξαφνα όμως την άπαγόρευσαν ή Άρχές σας. Είναι ίσως πολύ μεγάλη ή παράκλησή μου, αλλά τό μονάχα έχω να ζητήσω από σας: να διατάξετε ν' άναβούν και πάλι την καντήλα του Κωνσταντι-νού Παλαιολόγου!...

Είπε περιτό να προσέξουμε ότι, παρ' όλο τόν πατριωτισμό του έθνικού μας ποιητού και τη συγκίνηση που προσένησαν τά λόγια του στον Άμπεντιν πασά, ο Τούρκος ύπουργός των Έξωτερικών δεν υπό-ρεσε να τού κάμω τό χιτήρι. Η σέ-σεις μας τότε με την Τουρκία βρισκό-ντουσαν σε δυσάρεστο σημείο και μια τέτοια φιλελληνική πράξη του ύπουργού της θα προκαλούσε άναστάσεις μεταξύ τών ύπαικόν της.

Ο Άχιλλεύς Παράσχος.
(Σκίτσος του κ. Τάσσου)

ΡΑΓΙΑΔΩΝ ΒΑΣΑΝΑ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΚΡΕΜΑΛΛΑΣ

(Κρητική Παράδοση)

ΕΙΣ κάθε βήμα, έδω σ'ήν Κρήτη, απαντάει κανείς και μία ιστορία μαρτυρών και ήρωισμών. Μεγάλα κατορθώματα ήρωικών ανθρώπων που χάνονται και σβήνουν με το πέρασμα των χρόνων, από τη μνήμη των παλίων...

Κάποτε, από μνημόν ο κ. Κοκός Μελάς, του Τουρισμού, περιγράφει απ' την Κρήτη και ακούγοντας τις διαρήσεις αυτές, τόσο ενθουσιασμένος, που παρακάλεσε να γραφούν όλες σ' ένα βιβλίο, το οποίο να κοσμηθ' με εικόνες των πιο καλών ποιών της Κρήτης, να μεταφραστούν και να κυκλοφορήσουν σ' όλο τον κόσμο.

Υπεροχθή μάλλον να στείλ' κι έναν καλλιτέχνη φωτογράφο του Τουρισμού.

Έφινε όμως ο κ. Μελάς κι όλα αυτά λησμονημένα, κι ούτε φωτογράφος ήρθε, ούτε ξεναγούσταν ο Τουρισμός.

Το «Μπουκέτο», εξελισσόμενος το πρόγραμμά του, το να μάθ' η δηλαδή στους Έλληνες την άγνωστη τους ιστορία, θα δημοσιεύει τακτικά όλα τέτοια άγνωστα ή μισολησμονημένα κατορθώματα ήρωων άφαντων ή κατορθώματα να συνλέξη.

Λίγο παρακάτω απ' το χωριό Κλεψίμια του κάτω-Μυλοποτάμου, ένας χριστιανός, Κουράτορας ονομαζόμενος, σκότωσε κάποτε έναν Τούρκο.

Γιατί τον σκότωσε, δεν είναι εξακριβωμένο. Μερικοί θέλουν να πουν, ότι ο Τούρκος πήγε να χαλάσει ένα εικονοστάσι του Αγίου Γεωργίου που ήταν επάνω στο δρόμο το βασιλικό, ο Κουράτορας θέλησε να τον εμποδίσ' κι έτσι μολόσαν, πιάστηκαν στα χέρια και τον σκότωσε.

Σάν ξυμάν τον φόνο οι Τούρκοι, άμείως πιάσαν τον Κουράτορα και τον κρέμασαν στο δέντρο, που έκοιζε το εικονοστάσι. Δόσαν μάλιστα διαταγή, επί ποινή θανάτου, κανείς να μην τον ξεκρεμάσ' και τον θάψ' αλλά να τον αφήσουν εκεί να σατίσ' για παραδειγματούχο και τρομό των αγριόδων.

Έπειτα από τρεις ημέρες όμως το πτώμα χάθηκε απ' την άγχνη.

Ανασάτωσε και πάλι μεγάλη σπουδή Τούρκους. Έρευνήσαν, έβρισαν, ούτως και φρεσκάσαν και μάθαν τέλος, ότι ο αδελφός του απαγχονισθέντος, Κωνσταντίνος, πήγε νύχτα, ξεκρέμασε κι έθαψε το πτώμα.

Άμείως τότε τον πιάσαν κι αυτόν και τον κρέμασαν στο ίδιο μέρος, με την ίδια πάλι αναστηρή διαταγή, κανένας να μην τον ξεκρεμάσ', γιατί θα τον κρεμάσουν κι αυτόν.

Δεν πέρασαν όμως πέντε ημέρες και το πτώμα πάλι χάθηκε.

Νέες αναερίσεις, νέο ξύλο, νέα βασιλιστήρια και πάλι, όσπου κατορθώσαν να μάθουν οι Τούρκοι, ότι ή γρηή ή μάνα του Κωνσταντή Κουράτορα, βοηθούμενη από ένα έγγονό της, πήγε τον ξεκρέμασε και τον έθαψε.

Οι Τούρκοι, αντί να συζητηθούν από τη σιγή και τη θυσία της γρηής μητέρας, την πιάσαν και την κρέμασαν στο ίδιο δέντρο κι αυτή, μαζί με το μικρό της έγγονό της!

Τα δυο πτώματα κρεμόντουσαν εκεί 7-8 ημέρες, όταν ένα πρωί γίνονταν άφαντα και στη θέση τους βρέθηκαν κρεμασμένοι ένας Τούρκος.

Οι Τούρκοι λυσάξαν πάλι. Και για έκδωση πιάσαν και κρέμασαν στο ίδιο μέρος έναν βοσκό χριστιανό, μαζί με το μικρό του βοηθό και το κοράι των αγριών του!...

Μά σε δέκα ημέρες, ο βοσκός, ο βοηθός του και το κοράι έγιναν άφαντα και στη θέση τους βρέθηκαν πάλι κρεμασμένοι άλλος Τούρκος.

Τότε οι Τούρκοι πιάσαν και κρέμασαν τον παπά του χωριού, αλλά

λ' δεν πέρασαν ούτε πέντε ημέρες και δυο Τούρκοι ξεσηκώθηκαν κρεμασμένοι στο μέρος που κρεμόταν ο παπας.

Το πρόγραμμα άρχισε να παίρν' πλέον έκταση επιπλέον. Οι Τούρκοι άρπαξαν και κρεμάσαν όσους βρισκόνταν μπροστά κι οι χριστιανοί έφεραν πάλι τη νύχτα στην κρεμάλα έναν Τούρκο άπαντούσαν στο δρόμο τους.

Έτσι άναστασιώθηκαν τα γέρο-πρίγκιρα χωριά, αλλά οι Τούρκοι προελαύνονταν.

Τότε ένας Τούρκος ιερομόνος, πολύ φρόνιμος, από τη Μοναχία, πήγε μία μέρα στο χωριό Γαρόδο, σήναξε Τούρκους και χριστιανούς και τους είπε πως είδε ένα όνειρο άεστού και πως τον πείθ' θεία βούλησι να πάρ' αυτή ή φεγμάρα. Είπε δηλαδή πως η παρουσίασ' του βοσκού, τάχα, ένας κούρκας, ντυμένος με αλβανικά και τούτες, δείχνοντάς τον ένα σύννεφο κρυμμένο που ήταν από μακριά:

— Όσο τρώγονται οι άνθρωποι, τόσο πληθαίνουν τα κέρη. Ό Θεός τη γη δεν την έδωσε για τους κούρκους, αλλά για τους ευσεβείς και τους πιστούς, να τον δοξολογάν...

Τότε άποφάσαν όλοι να πάρ' αυτή ή φεγμάρα και να μάλιστα να κρεμάσουν.

Όσο για το δέντρο των απαγχονισμών, θεωρήθηκε σαρκοφάγο και κρεμάνα-καύσ' και, κανένας άνθρωπος δεν στέκεται σ' αυτό τον.

Έπειτα από καιρό μάλιστα, από πολλοί έλεγαν, ότι τη νύχτα άκούονταν να βγαίνουν απ' τα κλάδια που βλέποντες ανθρώπους με σχοινιά στα χέρια, γυρίζουν γύρω απ' τον κούρκο που κρέμεται, βγάζανε τις ούρες που α' αυτά τα έσκρην και έθωναν τη σάρκα τους σε μία βραδεί σπρίλα.

Από τότε, ή ηγής ήσυχασαν και άκούσαντες τίποτε πάλι τη νύχτα ή μήν μέρα στο μέρος εκείνο.

Σήμερα κοντά στη θέση αυτή είναι Κωστή το χόλι.

Ο Κωστής ήταν Έλληνας, όπως ο οποίος σκότωσε, καθώς έλεγαν, 99 Τούρκους. Δεν τους έκανε έκατο, κάποια μάλιστα του είπε πως ήσυχασ' έκαστο Τούρκο να πεθάνει.

Στο χόλι του Κωστή, πλο από τη πόρτα της εισόδου, είχε χαράξ' σε λίθον άδελφόν, ονομαζόμενον Αντώνιον, όστις είχε τη μανία να ρομίζει ότι εινε π α λ λ η κ α ρ α. Διό το έσπ'ρας έφ'ορε φέσι και έκράτε γρήγορ' και μεγάλην κληροσύνη, όπως δι' αυτής κτησή τους άντιπάλους του και τους φρεσκάσαντες έχθρούς του. Μόλις όστος έμαθε τον περιπαλιόν του άδελφού του, γενόμενον από μέρους του Σολωμού, έσπεραν τινά εισελθόν εις την αθήσαν, ή ή κατά τόν σ'ήνθεσ σ'ήνθ'ορζετο ο Σολωμός, ο άδελφός του και οι λοιποί φίλοι του, ειπε:

— Σκότωσε τον έκαστο Τούρκο, αν δεν τον σκότωσε, τότε πώς τον έθ'κε ο θάνατος;

Γιατί ή μάντισσι οηρώς και κληρονομιάς που είχε π'ι π'ος δεν ήσυχ' θανει, αν δεν έκανε τους Τούρκους σ'ιωτήθηκαν από την χείρα του Κωστή.

Κατόν όμως έδόθη ή έξ'ς έξ'ς σ'ς πολ... μικροίον:

Κοντά στο χόλι φ'άνανε κάποιον μεγάλο δρόμο Χανίων-Ρεθύμης-Μερίκιου.

Στο δρόμο αυτόν δουλειάν άρ'ετο, από τα γύρω χωριά. Ένας από τους εργάτες αυτός είχε ένα σκυλί που πήγαινε κι έφ'ορε κ'ι τα αυτιά από τον Κωστή το κ'ιπέτσι. Ο Κωστής, σαν έβ'ε τ'ημιά, παρακαύλαζε με το ντυμένο και σκότωσε το σκυλί.

Τότε απ' το άρεντικό του ζώου π'ος ο σκύλος αυτός λέγονταν Τούρκος.

Κατά συνέπειαν ο Κωστής σκότωσε έτσι και τον έκαστο... Τούρκο και πέθανε, σύμφωνα με την προφητεία της μάστιγος.

Σήμερα επίσης στο χωριό Αγία, π'όνα κοντά στο χόλι του Κωστή, μένει μία οικογένεια Κουράτορον, οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

Κρητικόπουλο.

(Σκίτσος ξένου περιηγητή)

τους εργάτες αυτός είχε ένα σκυλί που πήγαινε κι έφ'ορε κ'ι τα αυτιά από τον Κωστή το κ'ιπέτσι. Ο Κωστής, σαν έβ'ε τ'ημιά, παρακαύλαζε με το ντυμένο και σκότωσε το σκυλί.

Τότε απ' το άρεντικό του ζώου π'ος ο σκύλος αυτός λέγονταν Τούρκος.

Κατά συνέπειαν ο Κωστής σκότωσε έτσι και τον έκαστο... Τούρκο και πέθανε, σύμφωνα με την προφητεία της μάστιγος.

Σήμερα επίσης στο χωριό Αγία, π'όνα κοντά στο χόλι του Κωστή, μένει μία οικογένεια Κουράτορον, οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Σολωμός, έφ'οσον παρέμεινε στη Ζάκυνθο, ή πήρξε ένας φοβερός περιγελαστής κι ένας φαρσέρ γεμάτος από έφευρετική φαντασία και δητικότητα. Κύριος στόχος του ήταν ο γνωστός γιατρός Ροΐδης, πουχε σπουδάσει στην Ιταλία ιατρική και που άναμφισβήτητα ήταν ένας από τους περιεργότερους και πρωτοτυπώτερους τύπους της Ζακύνθου. Η παρατηρητική και διεσδυτική ματιά του Σολωμού δεν άργησε να άναμνησθή τον τύπο του Ροΐδη. Ο ποιητής τον κάλεσε στο σπίτι του και σε λίγο γίνανε ένας από τους θαμώνας του σολωνίου του. Τα βράδια ο Σολωμός κι οι φίλοι του διασκέδαζαν με τον περίεργο γιατρό, πουχε και τη μανία της ποιήσεως. Απήγγελλε στίχους κάτω από τα περιάσματα και τα μειδίαμα της παρέας... Ίδω π'ος περιγράφει ένας αυτόστιχς από τις άληθινές εκείνες φάρσες που παίχτηκαν εις βάρος του Ροΐδη στο σπίτι του Σολωμού.

— Μία μέρα ειπε ο Σολωμός στο Ροΐδη:

— Έλαβα από τη Ρώμη ένα δίπλωμα διά σε και διά του όποιον προσγορεύεται ποιητής Άρκάς!

— Ούσιαστικός το δίπλωμα ήταν νεύτιμο. Άν'ηκε σε κάποιον Ιταλό μακαρίτη, Άρκάδα ονομαζόμενον. Ο Σολωμός είχε έδσει το όνομα του Ιταλού και είχε γράφει το όνομα του δυστυχισμένου Ροΐδη. Κατόν έκάλεσε μία βραδεία τον Ροΐδη και τους φίλους του στο σπίτι του, τους διάξασε πομπωδώς το δίπλωμα και προέξ' στη σ' τ' ε' ν' ι' του Ροΐδη εκ μέρους δ'ήθεν των Άρκάδων. Οι παρενδισκόμενοι άρπαξαν τότε τον Ροΐδη στους ώμους τους και τον περιέφεραν ένα γύρο στο δώματι, χειροκροτώντας τον. Επίσης τον έβρασαν με άνθη και τον φιλούσαν. Ο Ροΐδης δεχόταν ευχάριστος τους άσπαρμούς και τις ζητωκραυγές, αλλά εκ μετριοπροσ'ήνης δ'ήθεν φερίμενος, έλεγε:

— Σόνονε ή τιμές! βάστα, non voglio più onori, basta, basta!...

Ακολουθήσε άληθινόν πανδαμόνιον και ή βραδεία τελείωσε εν τ'ω μ'ερω άφαντάστον φαιδρήτος.

Σε λίγες ημέρες όμως ο Ροΐδης έμαθε ότι ο φίλος του Σολωμός του έκανε φάρσα για να τον περιπαίξ'. Και λυπήθηκε βέβαια γι' αυτό, αλλά δεν θυώσε, γιατί είχε την ανάγκη του Σολωμού, ο όποιος τον βοηθούσε χρηματικώς.

Αλλά το έπεισόδιον δεν έληξε με την στέψη του Ροΐδη. Ο Ιατρός αυτός είχε και άλλον άδελφόν, ονομαζόμενον Αντώνιον, όστις είχε τη μανία να ρομίζει ότι εινε π α λ λ η κ α ρ α. Διό το έσπ'ρας έφ'ορε φέσι και έκράτε γρήγορ' και μεγάλην κληροσύνη, όπως δι' αυτής κτησή τους άντιπάλους του και τους φρεσκάσαντες έχθρούς του. Μόλις όστος έμαθε τον περιπαλιόν του άδελφού του, γενόμενον από μέρους του Σολωμού, έσπεραν τινά εισελθόν εις την αθήσαν, ή ή κατά τόν σ'ήνθεσ σ'ήνθ'ορζετο ο Σολωμός, ο άδελφός του και οι λοιποί φίλοι του, ειπε:

— Σκότωσε τον έκαστο Τούρκο, αν δεν τον σκότωσε, τότε πώς τον έθ'κε ο θάνατος;

Γιατί ή μάντισσι οηρώς και κληρονομιάς που είχε π'ι π'ος δεν ήσυχ' θανει, αν δεν έκανε τους Τούρκους σ'ιωτήθηκαν από την χείρα του Κωστή.

Κατόν όμως έδόθη ή έξ'ς έξ'ς σ'ς πολ... μικροίον:

Κοντά στο χόλι φ'άνανε κάποιον μεγάλο δρόμο Χανίων-Ρεθύμης-Μερίκιου.

Στο δρόμο αυτόν δουλειάν άρ'ετο, από τα γύρω χωριά. Ένας από τους εργάτες αυτός είχε ένα σκυλί που πήγαινε κι έφ'ορε κ'ι τα αυτιά από τον Κωστή το κ'ιπέτσι. Ο Κωστής, σαν έβ'ε τ'ημιά, παρακαύλαζε με το ντυμένο και σκότωσε το σκυλί.

Τότε απ' το άρεντικό του ζώου π'ος ο σκύλος αυτός λέγονταν Τούρκος.

Κατά συνέπειαν ο Κωστής σκότωσε έτσι και τον έκαστο... Τούρκο και πέθανε, σύμφωνα με την προφητεία της μάστιγος.

Σήμερα επίσης στο χωριό Αγία, π'όνα κοντά στο χόλι του Κωστή, μένει μία οικογένεια Κουράτορον, οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

οι όποιοι θα ήσαν άδελφοί των από αδών και πλέον μαρτυρούντων Κωστήρον.

Στη θέση που ήταν το δέντρο της κρεμάλας, δεν σ'είναι π'ος

δη ήταν ή έξ'ς κι' έχει ως άφορη ή περίφημο ποίημά του, το «Passio». Το «Passio» ήταν το κύριο έργο του παραδόξου γιατρού. Σ' αυτό εξιστορούσε τα πάθη του Χριστού... Ο Ροΐδης από χρόνια το σήνθετε και το καλλώπιζε. Από καιρό σε καιρό μάλιστα άπήγγελλε και μερικά κομμάτια του στην παρέα του Σολωμού. Έπ'ι τέλους τελείωσε το «Passio». Ο Σολωμός, για να δώση μεγαλύτερη σοβαρότητα στην τελετή που θα γινόταν για το «έαλο γεγονός» της άποπεραιώσεως, συνέλαβε το έξ'ς πραγματικώς έξωφρενικό σχέδιο. Έπεισε τον Λατίνο έπίσκοπο της Ζακύνθου, που φάνετα πως μετείχε στην παρέα του Σολωμού και παρακολουθούσε τις φάρσες εις βάρος του Ροΐδη, όπως ή έπίσημη άπαγγελία του «Passio» γίν'ι θρημικώς μέσα σ' αυτή τη μητροπολι των καθολικών της Ζακύνθου, και μάλιστα τα μεσάνυχτα!

Καί πραγματικώς, την προσδιορισμένη νύχτα διη ή παρέα του Σολωμού παρέμεινε στην εκκλησία τον Ροΐδη. Σε λίγο έμφανίζεται ο Ροΐδης ντυμένος με μαύρα ρούχα, μεγαλοεπ'ως περπατώντας και κρατώντας το χειρόγραφο στα χέρια του. Στην εισοδό τον ύποδεχτηκαν όλοι με προσποιητό θαυμασμό και έπιφωνήματα. Ο Ροΐδης προχωρεί και όπως είχε συμφωνηθεί προηγουμένως, ανέβηκε στον άμβωνα της εκκλησίας και άρχισε την άπαγγέλι, που διήκισε δυο όλόκληρες ώρες. Από κάτω ή παρέα του Σολωμού είχε ξεκαρδοίσει στα γέλια. Όταν, τέλος, ο Ροΐδης κατέβηκε από τον άμβωνα, διη έξασαν σε θορυβώδη χειροκροτήματα. Τον παρέλαβαν κατόπιν και τον συνώδευσαν εν πομπή μέχρι στο σπίτι του, όπου το γλέντι έξακολούθησε.

Την ακόλουθη ήμέρα που μαθεύτηκε το γεγονός στη μικρή κοινωνία της Ζακύνθου, προκάλεσε ζωηρότατα σχόλια. Άλλοι γέλοσαν κι' επεδόκιμασαν. Άλλοι όμως κατέκριναν τον Σολωμό για τη φάρσα του, που μήτε την εκκλησία δεν είχε σεβασθεί. Άλλά τί έφταιγε ο Σολωμός; Ο κύριος υπεύθυνος ήταν ο Λατίνος έπίσκοπος, που έπέτρεψε το άνοιγμα της εκκλησίας τα μεσάνυχτα για μια τέτοια κομωδία.

Ο συγγραφέας που διηγείται το έξωφρενικό τούτο γεγονός, ως έξ'ς σχολιάζει τον έπίσκοπο: «Ο τότε προϊστάμενος της καθολικής εκκλησίας της Ζακύνθου, δεν ήτο, φάνετα, πρόσωπον σοβαρόν».

Πράγματι, ο έπίσκοπος αυτός ήταν, φάνετα, γλεντζές και φαρσέρ. Σ' αυτόν αποδίδεται και μία άσχηρη παρωδία ενός τετραστίχου απ' τη σάτυρα του Σολωμού «Πρωτοχρονιά», τη γραμμένη για τον Ροΐδη.

Ο Σολωμός είχε γράφει, καθώς δείχνει ή έκδοσις Πολυλά, τους στίχους ως έξ'ς:

Είτατε μαμονισμένοι, στα γραψίματα γεμένους. Βο' άφησε τα τάτερα! Κάμε στρόβιλλας, έλα δά!

Ο έπίσκοπος όμως τους άλλαξε έτσι άλογά, που να ήλ' μπορούσε να τους άναδημαιοποιήσει.

Από την παρωδία των στίχων αυτών φάνετα πραγματικώς, πως ο Λατίνος έπίσκοπος Ζακύνθου της εποχής εκείνης είχε παρασυρθεί από την παρέα του Σολωμού και μετείχε στις πρωταίσωτες φάρσες του ποιητή. Άλλά το πρόγραμμα δεν μπορούσε να εξακολουθήσ'. Κι' ο Σολωμός, μετά το έπεισόδιον αυτό, άναγέλειψε τη Ζάκυνθο και πήγε στην Κέραιρα, όπου επεδόθη σε μελέτες σοβαρές. Όσοσδήποτε, ή έρευνα της ζωής του Σολωμού στη Ζάκυνθο μ'ς πείθει πως ο ποιητής ήταν τότε ένας γλεντζές κι' ένας από τους λίγους νινετ της εποχής του.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΕΚΔΕΙΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Εκείνης της σελήνης σ'ιμ'ναι, ως γνωστόν, όταν ή γη βοσκειται άνάμεσα από τον ήλιο και τη σελήνη, όποτε ή τελευταία καλυπτεται έντελώς από τη σ'αη από της οίχης ο πλανήτης μας.

Επειδή όμως στην άρχαιότητα ήταν άγνωστες ή συνθήκες που προκαλούσαν τις έκλειψεις, κάθε φορά που γινόταν καμιά απ' αυτές, οι άνθρωποι άναστατωνόντουσαν και κατατρόμαζαν. Οι άρχαιοι Ρωμαίοι μάλιστα, για να κάνουν τη σελήνη να ξαναφανή πάλι, άναβαν μεγάλες φωτιές.

Επίσης από τους μεταγενέστερους οι Μεξικανοί κρατούσαν νηστεία άφ'ετες μέρες για να μην ξαναγίν'ι έκλειψη και οι Κινέζοι γυπόσαν το στήθος και το μέτωπό τους καταγής, για να έξελκώσουν το πνεύμα που έκανε το φεγγάρι να σ'ιωτεινά. Τέλος, οι Άρμένιοι και οι Όθωμανοί πυροβολούσαν στον άέρα για να φοβίσουν τους δαιμόνες που, κατά μία λαϊκή παράδοση... έτρωγαν τη σελήνη!

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 3. Η αδιαίρετος υπερτίμησις των παρὰ τὴν υποπρακτορείαν ἀπαγορεύεται. Παρακαλούμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν τοιοῦτων τιμῶν (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευμένη ὑπὸ δικαιώματος κρέσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφεῖν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰαδήποτε τιμῆς.

Σ' αὐτὸν Ζήκου, Ἀδελφὸν Ἀμπέμα, Ὁρατοὶ πραγματικῶς τὸ σκεῆδιόν σας, ἀλλὰ ἡ καλὴ θέλησί σας νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε προορᾷ σὲ μερικὰ ἀνυπόφορα. Ἐν πρώτοις, εἶναι γραμμένον σὲ γλῶσσα ἀκατάστατη, μὲλλον καθαρῶς, ἐνῶ, καθὼς θὰ ἔχετε προσέξει, ἐμεῖς ὡς γλῶσσα τοῦ περιοδικοῦ μας καθιρώσαμε ἐξ ἀρχῆς τὴν γλῶσσαν τῆς λογοτεχνίας, τὴν καθαρή δημοτικὴν. Ἐπειτα, μὴ ἀπλὴ ἐπιστολὴ οἰκογενειακοῦ περιεχομένου, ὅσο κι' ἂν εἴνε καλογραμμική, δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ λογοτεχνικὴν ἐνδιαφέρον, παρὰ μόνον ὅταν προέρχεται ἀπὸ ἀνεγνωρισμένον συγγραφέα, πρῶτον πᾶν δὲν συμβαίνει ἐδῶ. Ἐν τούτοις, τὸ στέλνεν περὶ γράμματός τοῦ γιου σας δεινὴν παρατηρητικότητα καὶ καλὰ σκεπτικὴ ἀξιοσημειώτης, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ λήθῃ καλύτερη ἐξελίξις μὲ τὸν καιρὸ. Β. Πέτροβιτς, Ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σας μοιάζουν σὰν ἀπληροῦσαι παλαιῶν ρομαντικῶν στίχων ποὺ ἐγύρουντο σὰ τὴν τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἀπὸ ποιητὰς μετρίου ἀξίας. Σήμερα ὅμως ἡ ποίησις, ὅπως ἐλάσσεται ἐπὶ τῆς τέχνης, ἔχει προσδώσει καὶ τὰ πελαγίστα προιόντα τῆς δὲν ἔχουν καμμιὰ πέρασι παιδείας, γιὰ τὴν ἔγιναν μπαγιότικα. Καὶ οἱ στίχοι λοιπὸν, ὅπως ἐσυγχρονισθῶν ἀναμφιβόλως σὲ νῦνισμο καὶ σὲ τόσα ἄλλα, ἔχετε ἐπίσης χρεός, ἐφόσον θέλετε νὰ γράφετε στίχους, νὰ συγχρονισθῆτε καὶ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τῆς κοινωνικῆς ἡ μάλλον τῆς... αἰσθητικῆς συμπεριφορᾶς, γιὰτὶ ἐλλοχεῖ δὲ ἀνεπαισθησία ἀδρανιστικῶν ἀντιλήψεων. Ἀρ. Μαρκόπουλον, Βονγκόρ. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν ἀρχὴ τοῦ τόσο ἀδουρμῆτου καὶ ὠραίου γραμματικῶς σας:

Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Σοὺ γράφω ἀπὸ τὸ Βονγκόρ τοῦ Tchad τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, ποὺ βρισκομαι πρὸς τετραετίας, ἐργαζόμενος ὡς ἐμπορὸς, μακριὰ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ Ἑλλάδα. Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀναγνώστας σου, ἀδιάφορο βέβαια ἂν δὲν εἴμαι συνδρομητὴς σου, γιὰτὶ σὲ στέλλει ἡ Μητέρα σου στέλλοντάς με σένα καὶ τὶς εὐχὲς τῆς γιὰ τὸν γιό σου, ποὺ βρισκεται στήν Ἀφρικὴ.

Δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰ καὶ συντροφικὰ ποὺ μοὺ προσδίδεις ἐδῶ στὰ ξένα. Εἶσαι καὶ σὺ ποθητὸν σὰν τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνω ἀπὸ τὴ Μάνα μου.

Γ. Δραγάνου, Ν. Ὑόρκιν. Εἶστε ἐλεύθεροι, φίλτατε ἀπόδημοι, νὰ μᾶς κληρώσετε ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν ποὺ μᾶς ἀπελευθερᾷ, ἐπειδὴ καὶ ἐμεῖς ἐκείνην τὴν ἀνεμομαχίαν τοῦ κ. Χορν! Καλὰ, ἡ συνέχισις τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συνεργάτου δὲν σᾶς ἀρέσκει. Δὲν σᾶς ἀρέσει ὁμοῦ κανένα ἀπ' τὰ ἔργα οὐτὲ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν συνεργατῶν μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς στέλνουν τόσο ταχτικά διηγήματα καὶ ποιήματα: Καὶ ἐπὶ τέλους, τί περιεχόμενα θὰ θέλατε νὰ εἶχε τὸ «Μπουκέτο» γιὰ νὰ τὸ βρῆτε εἰς ἀρεσκείας σας; Κολοκοῦσκια μίμικα ἢ ἀπαίτια... Ἐλένη ν. Μ. Κανέτσου, Ἀλεξανδρουπόλιν, Αὐστρίας. Δὲν κρατοῦμε τὰ παλιὰ γράμματα γιὰ τὴν διευκρίνισιν ποὺ ζητᾶτε, ἀλλὰ πιστεύομε σὲ διαβεβαίωσιν σας καὶ δὲν προχωροῦμε. Θὰ θέλαμε ὅμως νὰ σᾶς παρατηρήσομε ὅτι παρεξηγήσατε τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαντήσεώς μας, στήν ὁποῖαν ὁμολογοῦμε ὅτι δὲν εἴχαμε καμμιὰ πρόθεσιν νὰ σᾶς ἐιρωνεύσομε, ὅπως ἐφανταστήκατε. Ἐκεῖνο ποὺ κάνομε μυστά, εἶναι νὰ... ἀποτιμήσομε τὶς ἀπαντήσεις μας, γιὰ νὰ μὴ φτάνουν... ματαγιάτικες μέχρι τῶν ἀναγνωστῶν μας. Πάντως ἡ ὑπόδειξις σας θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Σ. Μοῦγερ, Ἐνταῦθα. Διαβάσαμε τὸ γράμμα σας γράμμα, ἀλλὰ δὲν καταλάβαμε τίποτε. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ γράφει ποιήματα καὶ πεζοτράγουδα καὶ τί θέλει μαζὺ μας; Μήπως εἴχατε σκοπὸ νὰ μᾶς τὸν συστήσετε οἱ; Καὶ δὲν εἶχε γλῶσσαν, πέναν, χαρτοράκελλον νὰ μᾶς μιλήσῃ; Ὁ ἀφροσύνης μόνος του; Ἐγὼ κ. Κ. αὐτὸς ἔγραψα, Ἐνταῦθα. Ἐλάτε δὲ, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσο φοβερό, ὅσο ζητᾶτε νὰ τὸ παραστήσετε. Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀπλοῦ χρονολογικοῦ σφάματος, ἀπὸ ἐκείνα ποὺ γίνονται ἐπὶ σπασίαν στὰ περιοδικὰ, ἀπὸ παραδρομὴ τοῦ μεταφραστοῦ, ἢ ἀπὸ ἀδελφία τοῦ διορθωτοῦ. Δὲν χάλασε ὁ κόσμος ἀν... μετὰθεθεῖ ἕνα πεθαμένο πρόσωπον κατὰ μερικά χρόνια μπρὸς ἢ πίσω. Ἐκεῖνο ποὺ στοιχίζει πραγματικῶς καὶ ποὺ μὲν εἶναι ἀδιόρθωτο κακὸ, εἶναι ὁ θάνατος. Ὅλα τὰ ἄλλα, μὲ λίγη καλὴ θέλησιν καὶ προσοχὴ, θεραπεύονται. Π. Σοφειανόπουλον, Πάτρας. Ὅχι δυστυχῶς. Ε. Νάυαρινιώτισσαν. Μὰ πῶς μποροῦμε νὰ σᾶς ἀπαντήσομε ὅτι πᾶτε χειρότερα, ἀπὸ μᾶς προειδο-

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλ. 21-419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Δρχ. 150 ἢ Ἐξωτερικὸν Δολλάρια 6.
Ἐξ ἑξήμισις 80 ἢ Ἀμερικανικῶν 6.
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκό ἐτήσια συνδρομὴ Σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμὴ ἐκαστοῦ φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 402 w. 137 th Str (Αφτ. 41) New York city, ἐν Ἀγγλίῳ κ. Χριστόδουλος Σαοφῆς, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκό κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΣ ἘΝ ἈΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ποιεῖτε ὅτι θὰ... περιέλθετε τότε σ' ἀπὸνῶσι; Ἐν τούτοις, ἀπὸ τοῦ διαβάσματος τοῦ σημερινοῦ σας πεζοτράγου, ὅσοι λέμε εὐλακρινῶς ὅτι, ἂν δὲν παρουσιάζετε ἀκόμη σημεῖα προόδου, ἀσφαλῶς μένετε... σιάσιμος. Ὅπερ σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀνάγκη μελέτης, μελέτης συνεχούς καὶ ἀποτελεσματικῆς. Ε. Γ. Ρ., Θεσσαλονίκη. Ἀπὸ τοῦ ὁδὸς μᾶς διηγοῦνται, εἰστε προαπαιτούμενος στὴ στιχογραφία, πρέπει νὰ μᾶς πρῶτα-πρῶτα μετρήσῃ, γιὰ νὰ γράφετε τοὺς στίχους κανονικῶς καὶ ὅχι ἀνίστους καὶ ἐλαττωματικῶς σὰν τοὺς σημερινούς, Φ. Σ. Παθάρη. Τὸ μοντέρνο σας ποίημα μὲ τὸν τίτλον «Σὰς βεβαίω, κυρία...», δὲν εἶνε ὁρμητὸν ἀλλὰ οὐτε καὶ ἀξίον δημοσιεύσεως γιὰ τὸ περιοδικόν μας. Ἄν τὸ δημοσίαια θὰ σᾶς κάναμε μᾶλλον κακόν, γιὰτὶ φρονοῦμε ὅτι πᾶν ὁρμητὸν ὅρμητὸν καὶ ὅτι μετὰ τὸ προσῆκον ποὺ ἔχετε μπορεῖτε κατὰ νὰ παρουσιάσετε, ἂν ἀπολαύσετε λιγώτερον ἐπικίνδυνα μονοπάτια ἀπ' αὐτὰ ποὺ θέλετε νὰ περάσετε τώρα. Α. Μ., Ρέθυμνον. Ἀπὸ ἐπιμέλειαν, σάνει καὶ καλὰ, νὰ καταχωρήσομε τὸ ποίημά σας, ἔστω καὶ ὡς ἀνεπιτυχές, δὲν σᾶς χαλοῦμε τὸ χατρί καὶ τὸ δημοσιεύομε ὡς τοιοῦτον.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΗΜΕΝΟΥ

Ξενητέμεν ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ τὴν γλυνκία πατρίδα ποὺ σ' ἔτρεφε ἡ ἀνάμνησις τοῦ γυρισμοῦ ἡ Ἑλπίδα συχνὰ ὀνειρεῦσόντε τοῦ μέρους π' ἐγεννήθησ. Μ' ἔξωφνα μὴ ἀσκήνη τοῦ φθινοπώρου μέρα, ὁ Θάνατος παντοτινὰ σ' εἰσαεκεῖ πέρα, πέρασες δὲν ξαναθωρήσῃς τὰ μέρη ποὺ ποδοῦσες τὴν ὁμορφὴν πατρίδα σου, ποὺ τόσο ἐλαχιστοῦσες, τὴν ὁμορφὴν πατρίδα σου, τὴν ὁμορφὴν Ἑλλάδα, προτοῦ τὴν δέις ἐλάφρητες μακριὰ σὲ χώματ' ἄλλα ὡς τώρα σ' εἶχε μακριὰ ὀκειανὸς μεγάλος, μὰ τώρα γιὰ παντοτινὰ σ' ἐχώρισε ὁ χάρος. Ἐσθῶσες μὲ παρὰπνο, μὲ στεναγμὸ στὰ χεῖλη καὶ τὴν γλυνκία πατρίδα σου γιὰ πάντα τὴν στερήσῃς.

Καλλικάντζαρον, Ἐνταῦθα. Μὰ γιὰ τόσο κοινωτικὸν μὲν περὶνᾶτε, ὅτε μᾶς στέλνετε τὰ ποιήματά σας, γράφοντάς μας ρητὰς νὰ τὰ «κατακρίνομε»; Ἡ μίμησις θέλετε νὰ πῆτε κατὰ ἄλλο μὲ τὴν λέξι καὶ τὴν παρεξηγήσαμε; Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους σας, μυρίζουν ἀκόμη... γὰρ ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ εἶναι παιδικὸ καὶ δὲν μποροῦν ἀκόμη νὰ σταθῶν στὰ πόδια τους. Ἀπὸ τὸν Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τὴν διευθύνει τὸν τὴν ἀννοῦμε. Προκειμένου περὶ τοῦ κ. Καρδίου, ν' ἀπευθύνθῃτε σὲ τὸ περιοδικὸ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ Μ. π. ο. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γὰρ, Ἐνταῦθα. Ἐργα τοῦ πρώτου ἔχουν ἐκδοθεῖ τὰ «Κοῦρα Καρδίου» ἢ «Ἰλιάδα», τὰ «Εὐαγγέλια», ὁ «Μηρούς» καὶ λίγα ἄλλα δευτερευόντων ποιημάτων. Τ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αριστουργηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τὸς ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, ἀσθηματικώτατον, περιπεπλεγμένον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τὸς ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς δούλους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃσιν ἕναν πού νὰ τὸν διδάσκειν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε· διὰ ἐμπειρίας τὴν μεγάλαιον ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστικοτήτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τὸς ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΥ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ἀπαιτοῦ παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἑνὸς τῶν μεγαλειότατων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τὸς ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στίς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τὸς ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στυγερὸν ἀγῶνα τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας πρὸς ἀποκλινὸν μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγραφῆς τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τὸς ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ Τὸς ΜΥΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονομάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποθμ». Ἡ ζωὴ τῶν ποταμῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονομάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἰσθητικὴν καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τὸς ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Συμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή καὶ τὸ βαθύ του αἰσθητικὴν.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ ἑξωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλέγκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἐκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων περιέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβελογυναικα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εἰδῆς», «Δὺ καρδιὲς πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλινκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλαιν».

Εἰς τὸν δεῦτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πρὸς ζωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πρὸς ζωντάνεψαν», «Ἡ καινεόργια ἀγάπη καὶ παλιὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάναν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλέγκληρον τὴν σειράν των Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο.ε.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἕκαστος. Διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δραχ. 400 ἕκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σελιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀπεστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.